

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAYAHAN DEMİR

EVVEL ZAMAN KOLEKSİYONCUSU

GENÇ
T
TİMİS

3. BASKI

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı

Polisiye | 7

Proje Editörü | Merve Okçu

Yardımcı Editör | Nur Özdemir

Kapak Tasarım | Esra Burak

İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Haziran 2022

3. Baskı | Mayıs 2023

Raf | 11+ Roman Öykü

Yayın No | 5565

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-4496-2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

  genctimas

Baskı ve Cilt | WPC Matbaacılık

Adres | Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1
Esenyurt / İstanbul

Tel | (0212) 886 83 30 / **Sertifika No** | 50884

© 2022 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

EVVEL ZAMAN KOLEKSİYONCUSU

KAYAHAN DEMİR

● genctimas.com ●

KAYAHAN DEMİR

1988 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik ve çift anadal olarak Astronomi ve Uzay Bilimleri bölümlerinden mezun oldu. Bunlarla yetinmeyip tahsil hayatını bir de İstanbul Üniversitesi Tarih bölümünde sürdürme kararı aldı.

Lise yıllarına dayanan yazın hayatı, 2012 yılında yayımlanan ilk kitabıyla süslendi. Sonraki senelerde bu ilk göz ağrısına başka kitaplar da katıldı.

Yazar, Pera Palas Hotel'in belirlediği tüm zamanların "Mutlaka Okunması Gereken Yerli Polisiye Yazarları" listesinde yer aldı. İstanbul Portresi kitabı, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarları Birliği) tarafından genç-yetişkin kategorisinde özgün bir yapıt olarak değerlendirildi ve polisiye edebiyatında Katkı Ödülü'ne layık görüldü. Kefensizler Mezarlığı isimli romanı 2018 yılında "Kayıp Rıhtım En İyi Yerli Korku Romanı İkincilik Ödülü"nün sahibi oldu.

Dünyanın en güzel şehri olduğuna inandığı İstanbul'da yaşıyor. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi radyosunda polisiye, tarih ve korku edebiyatı üzerine bir program hazırlayıp sunuyor.

Bazı dernek ve kurumlarda 'hayal gücü ve yazarlık atölyesi' eğitimleri de veren yazar, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarları Birliği), ESKADER (Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği) ve FABİSAD (Fantazya ve Bilimkurgu Sanatları Derneği) üyesidir.

Yazarın Diğer Kitapları

- Pera Palas'ta Gölge Oyunu
- Hafıza Koleksiyoncusu
- İstanbul Portresi
- Pera Palas'ta On Bir Gece

[instagram.com/yazarkayahandemir](https://www.instagram.com/yazarkayahandemir)

[facebook.com/yazarkayahandemir](https://www.facebook.com/yazarkayahandemir)

twitter.com/yazarkayahandmr

*“Nasıl gökyüzüne iki güneş sığmazsa,
yeryüzüne de iki önder sığmaz.”
(Büyük İskender)*

BÖLÜM 1

Evvel zaman içinde...

İnsanın en büyük düşmanı nefsidir, derler. Benimse en azılı düşmanım kibrim!

İnsanoğlu denen varlığın kendisini eleştirmesi çok güçtür. Eğer bir de bu kişi oldukça başarılı, zeki ve kudretli biriye şüphesiz bu durum daha da güçleşir.

Lakin evet, her şeye rağmen kabul ediyorum. Kibirliyim, zekâmın üstüne çıkabilecek bir insanla hiç karşılaşmadım bugüne kadar! Belki de azılı bir katil gibi bir an olsun yanımdan ayrılmayan kibrim, bazı gerçekleri görmeme engel olmuştur, kim bilir?

Kırk dört yıllık hayatımın neticesinde ise sadece şunu öğrenebildim: Olumlu ya da olumsuz olmak üzere, her şeyin mutlaka bir bedeli vardır. Zekâmla ve yeteneğimle geldiğim bu noktayı, kibrimle sıfırladım. Yani tekrardan başa döndüm. Üstün zekâmın dahi kavrayamayacağı bir sonsuzluktan geldim ve yine o sonsuzluğa doğru ilerliyorum.

Beni üzen, çıktığım ve herkesin zamanı gelince çıkacağı kaçınılmaz yolculuk değil. Aksine çok güzel bir hayatım oldu. Başlangıçta zorlu, ancak sonrasında şatafatlı bir hayata sahip oldum. Kimsenin hayal dahi edemeyeceği çoklukta mülkün sahibi oldum. Saraylarda yaşadım, en güzel yemekleri yedim, sevdim,

sevildim. Birçok insana nasip olmayacak anılara şahit oldum, zaferler elde ettim, takdirler topladım.

Hayır, bu şatafatlı hayatıma veda etmem de değil beni üzen! Ne kadar mülke sahip olursanız olun, yolculuklar her zaman yalnız yapılır, yanınızda hiçbir şey götüremezsiniz. Bu gerçeğin her daim farkındaydım ve hazırlıklıydım. Ana dilim gibi bildiğim sayısız yabancı dillerle, bana sınırsız gibi görünen ilmimle, yıllarca kendimi benim diye avuttuğum en ihtişamlı eşyalarımın bir gün vedalaşacağımı çok iyi biliyordum.

Her insan bir odadan başka bir odaya geçtiğinde, terk ettiği odada kendinden izler bırakmak ister. Kendisi olmasa bile isminin, şanının, yaptıklarının anılmasını ve bilinmesini ister. Ben de terk-i diyar ettiğim yalan dünyada zekâmın, başarılarımın konuşulmasını isterdim. Tüm kibrime rağmen yaptığım hayırlı işlerden dolayı insanların dualarını almak beni ziyadesiyle mutlu ederdi. Ancak üzülerek görüyorum ki insanlar benim sadece yaptığım hataları biliyorlar. Beni sadece yanlışlarımla hatırlıyorlar ve yargılıyorlar. Oysaki her insanın hatalı, karanlık tarafları vardır. Kendilerinin bile... Ancak bu gerçeği görmek istemiyorlar. Zamanında benim göremediğim gibi...

Belki bunu da kabullenebilirdim. Varsın insanlar beni kötü bilsinler! Varsın arkamızdan hain desinler! Ancak bu sitemleri üzülerek de olsa dinleyebileceğim bir evim dahi yok benim, bilinen bir kabrim yok!

Yüzyıllardır insanlar beni yanlış yerlerde arıyor. Benim yerim, kimsenin bilmediği muammalar ülkesinde! Evet, yıllarca

acımadan üstüne bastığım gizemli bir kara toprağın altındayım
şu an ama burayı kimse bilmiyor! Çünkü kimsesizim, isimsizim!

Bunu bir nevi cinai bir kitap gibi düşünün! Ama burada sorulacak asıl soru “Katil kim?” değil. Hatta “Maktul kim?” sorusunun da çok bir önemi yok. Zira katil kibrim, maktul ise benim yani nefsim! Asıl soru şu olmalı: “Maktul nerede?”

Bu adaletsiz dünyadan sayısını tasavvur dahi edemeyeceğim kadar kötü insan gelip geçmiştir. Zalimlikleriyle nam salmış nice kimselerin yeri yurdu belliyken, ben ne yapmışım ki yolculuğumdan yüzyıllar sonra bile ismim anılmaz, yerim bilinmez olmuş?

Birini unutmak istiyorsan, önce onu hayallerinden çıkarmalısın! Yüzyıllar sonra üzülerek de olsa söyleyebiliyorum ki artık ne hayallerdeyim, ne de hafızalarda... Ucu bucağı olmayan büyük bir boşluğun içinde kayboldum.

Lakin bu böyle olmayacak! Artık beklemek beyhude... Gerçek yerimi insanlığın biçare kulağına fısıldayana kadar mücadelem devam edecek! Bir zamanların en zeki, en yetenekli, en kudretli insanının nerede bulunduğunu öğrenecekler! Öğrenecek ve saygı duyacaklar! Bunun güzellikle olmayacağı aşikâr!

Kibirli, hataları olan, insanlara tepeden bakan ama bir o kadar da zeki, başarılı ve kudretli beni tekrardan hatırlayacaklar!

Geçmişin karanlık dehlizlerinden gelen ben, yani “Evvel Zaman Koleksiyoncusu”; şimdi size daha önce hiç dinlemediğiniz bir masal anlatacağım.

Giriş

“Bu yaşına geldin, hâlâ oyun peşindesin!”

Eli silahlı adam haykırdı. Siyah eldivenli elinde büyükçe bir silah göze çarpıyordu. Elinde zerre titreme yoktu.

“Neden, korktun mu?” dedi namlunun ucundaki yaşlı adam. “Son bir oyuna ne dersin?”

Yaşlı adamın sesinde herhangi bir korku belirtisi bulunmuyordu. Aksine karşısındaki müstakbel katiliyle alay edencesine konuşuyor, küçümser bakışlarıyla onu aşağılıyordu.

“Cevabını duyamadım?”

“Tamam ihtiyar!” diye haykırdı eli silahlı adam. “Seninle son bir oyun oynayacağız. Son bir oyun...”

Bu imalı cümlelerin ardından kısa süreli bir sessizlik oldu. Yaklaşık on dakika sonra işitilecek bir el silah sesi ortamdaki sükûneti dağıtacaktı.

1.

İstanbul Büyükşehir Belediye Binası, Sergi Salonu

“Çok güzel görünüyorlar.”

Milas, hayranlıkla baktığı tablolardan gözlerini ayırmadan sözünü mırıldandı. Yanında üniversiteden tanıdığı sanat tarihçisi arkadaşı, namıdiğer Sezar Serhat da vardı.

İstanbul Büyükşehir Belediye binasında sergilenen *Adalet ve Hukukla Hükmedenler: İstanbul'un Sultanları Evinde* isimli resim koleksiyonunu görmek için gelmişlerdi.

Koleksiyonda İngiltere'deki müzelerden alınmış, *Fatih Sultan Mehmet Han ile Genç Lider* ve *Kanuni Sultan Süleyman Han* tabloları vardı. İki tablo da yüzyıllar önce İstanbul'da yapılmış ama bilinmeyen sebeplerle yurt dışına taşınmıştı. Yüzyıllar sonra da olsa bu kadim ve kıymetli tabloların evine geri dönmesi Milas'ı çok mutlu etmişti.

Hatta tablolardan biri ona çok aşına geliyordu. *Sultan II. Mehmet, Mevki Sahibi Genç ile Birlikte* isimli tablonun reproduksiyonunu bir cinayet mahallinde görmüştü. Zihinlere *Hafıza Koleksiyoncusu Cinayeti* olarak kazınan soruşturmada bu tabloyla ilgili arkadaşı Serhat'tan birçok bilgi edinmişti.

Tablodaki genç liderin Cem Sultan olabileceğini de sanat tarihçisi arkadaşından öğrendiğini hatırlıyordu. Ama olay mahallinde gördüğü tablo çok daha sönük ve gösterişsizdi. Şu anda karşısında o tablonun orijinalini görüyordu ve bu inanılmaz bir duyguydu. Yüzyıllar evvel ünlü ressam Gentile Bellini'nin fırçasından çıkmış renkler sanki az önce resmedilmiş gibi gözlerinin önündeydi.

Bir an kendisine *Hafıza Koleksiyoncusu* lakabını kazandıran olaylı cinayet soruşturması geldi aklına. Gerçekten çok yoruldukları ve yıprandıkları bir soruşturmaydı. Gayriihtiyari olarak gerildiğini hissetti.

“Kanuni Sultan Süleyman Han tablosunun da koleksiyona eklenmesi çok iyi oldu! Şu renklere bakar mısınız?”

Serhat'ın tiz sesiyle kendini toparladı genç şifre bilimci. Geçmişin hırçın dalgalarının dikkatini dağıtmasına daha fazla izin vermemeliydi.

“Evet,” diyebildi zorlukla. Gözleri koleksiyona yeni eklenen tablo üstündeydi. Hemen ardından “Bu tablonun ressamı kim?” diye sordu.

Sanat tarihçisi, daha bir ilgiyle baktı Kanuni Sultan Süleyman Han tablosuna...

“16. yüzyıl sonlarına doğru İtalyan Ressam Cristofano dell'Altissimo tarafından yapıldığı biliniyor. 19. yüzyıldan bu yana Fransız bir aileye aitti bu tablo. Sonrasında İngiltere'deki Sotheby's Müzayede Evi'nde satışa sunuldu. Bir gönüllü tarafından alınıp buraya bağışlandığı söyleniyor.

Burada Kanuni Sultan Süleyman 43 yaşında... Alışıldık tablolarından biraz farklıdır. Gerçekten çok kıymetli bir tablo.”

44,5'e 39,8 cm boyutlarında olan tablo, çerçevesi çıkarıldığında daha da küçük ebatlara sahipti. Lakin onu değerli kılan boyutları değil, manevi değeri idi.

Milas, bir süre daha tabloyu inceledikten sonra saatine baktı. Artık büroya geçmesi gerekiyordu. Genç asistanı Engin'den habersiz gelmişti buraya. Çocuğun böyle bir kaçmaktan haberi olsa kıyameti koparırdı. Kendi kendine daha sonra onunla da buraya geleceğine söz vererek, arkadaşı Serhat'tan müsaade istedi ve Vezneciler Saraçhane'de bulunan belediye binasından ayrılıp yola koyuldu.

Milas Ulukan, yaklaşık bir saat sonra ofise dönmüştü. Gelirken deniz havası da almak istemiş ve Moda sahilinde küçük çaplı bir yürüyüş yapmıştı.

Ofiste ne zaman sıkılsa Kadıköy Moda sahiline iner, deniz havası alırdı. Ofisi sahile iki yüz metre mesafedeydi. Belki de İstanbul'un en gözde yerinde bir dedektiflik bürosuna sahipti genç adam.

Milas Dedektiflik Bürosu

Ofise girdiğinde, her zamanki gibi onu sekreteri Aslı karşılamıştı. Son zamanlarda boşuna maaş ödediğine inandığı genç kızı çoğu zaman elinde telefon, birileriyle mesajlaşırken görüyordu. Elbette böyle olması onun yüzünden değildi. Uzun zamandır doğru düzgün iş gelmiyordu.

Milas, “Ne haber Aslı, arayan soran var mı?” diye ümitsizce sordu. Sonrasında sekreteri cevap vermeden kendi sorusunu yine kendisi yanıtladı:

“Tamam, yorma kendini...”

Akabinde ekledi.

“Bizimki içeride mi?”

“Evet Milas Bey, sizi bekliyor.”

Dedektif Milas’ın yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. “Bugün bir yaramazlık yapmadı ya?” diye sordu.

“Merak etmeyin, uslu uslu odanızda oturuyor,” dedi kız gülümseyerek.

Milas, önce lavaboya gidip elini yüzünü yıkadı. Çok titiz ve hijyene önem veren biriydi. Dışarıdan geldiğinde mutlaka ellerini yıkar, ofisine öyle geçerdi.

Kısa bir süre sonra odasının kapısını aralayabilmişti. Üzerinde lise üniforması olan genç bir delikanlı çalışma masasının diğer ucunda oturuyor, defterine bir şeyler karalıyordu. Milas’ın odaya girdiğini görünce kafasını defterden kaldırdı.

“Sonunda gelebildin!” dedi.

Bu esnada Milas, kalın montunu askılığa asmakla meşguldü. Çocuğa renk vermemeliydi.

“Dur tahmin edeceğim,” dedikten sonra Milas’ı baştan aşağı süzdü. Kendisini çoğu zaman dedektif gibi hissediyor, Milas’ı örnek alıyordu.

“Ellerin, yanakların ve burnun kızarmış. Belli ki uzun süre dışarıdaydın. Hatta yüzünde gerginlik seziyorum. Kesin bir cinayet işlendi ve olay yerinden geliyorsun. Aksiyon var ve bana haber vermiyorsun, aşk olsun!”

Çocuk konuşurken Milas çoktan yerine oturmuştu.

“Yok be oğlum, aksiyonu kim kaybetmiş ki biz bulalım! Lavabodan geliyorum, su buz gibiydi.”

Engin Ar, bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştı. Milas’ın kendisinden habersiz iş yapmaması onu mutlu etmişti elbette, ama yine doğru tahminde bulunamamıştı. Galiba bir dedektif gibi düşünebilmesi için daha kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu.

“Of ya, filmlerdeki dedektiflerin tahminleri hep doğru çıkıyor ama! Ben niye hiç tutturamıyorum?”

Milas küçük bir kahkaha attıktan sonra cevap verdi:

“Çünkü yeteri kadar ayrıntılı gözlem yapmıyorsun. Ama merak etme öğreneceksin. Sen şu anda bu işin okulundasın.”

Cümlesini tamamladıktan sonra çocuğun önündeki kitap ve defterlere baktı.

“Nasil gidiyor çalışmalar?” diye sordu. “Geçen seneki gibi derece gelecek mi?”

“Bunun için çalışıyorum,” dedi Engin. “Hedefim bu yıl birinci olmak.”

İki yıldır matematik olimpiyatlarına katılıyordu Engin. Geçen sene derece almıştı. Bu yıl daha iyisini yapabilmek için çalışıyordu. Dedektif Milas’ın yanında stajyer dedektif

olmak kolay iş değildi, her zaman daha iyisini hedeflemesi gerekiyordu.

Engin'in en büyük hayali ileride Milas gibi dedektif olmak ve dedektiflik kitapları yazmaktı. Bunun yolunun da iyi bir matematik bilgisinden geçtiğini biliyordu. Milas'ın İstanbul Üniversitesi Matematik Bölümünden mezun olup, ardından Orta Doğu Teknik Üniversitesinde Kriptoloji alanında yüksek lisans yapması onda ayrı bir hayranlık uyandırıyor. Matematikçi bir kriptolog tanıdığı vardı ve bu durum ona kendisini şanslı hissettiriyordu.

“Abinden haber var mı?” diye sordu Milas.

“Geçen gün aradı, rahatı yerindeymiş. Ama bunu neden bana soruyorsun? Senin de bilmen gerekirdi, o senin en yakın arkadaşın değil mi?”

Engin'in imalı sözü Milas'ın zoruna gitmişti. Son zamanlarda bir türlü fırsat bulup arayamamıştı çocukluk arkadaşını. Oysaki en müsait olması gereken dönemdeydi.

Engin'in abisi Olcay Ar, Ankara'da polislik yapıyordu. Milas'ın çocukluk arkadaşıydı ve yokluğunda kardeşini ona emanet etmişti. O sebeple genç matematikçi mümkün olan bildiğince kardeşi olarak gördüğü Engin'i gözünün önünden ayırmamaya çalışıyordu.

“Haklısın, en kısa sürede arayacağım.”

Engin, Milas'ın son cümlesini duymamıştı bile. Önündeki notlarla ilgileniyordu.

“Sana kolay bir soru soracağım. Eminim bilemeyeceksin!”

“Kolay ve bilemeyeceğim bir soru ha! Kriptolog olduğumu unutuyorsun küçük bey... Hadi sor bakalım! Ama önce şu kravatını düzelt, eğri duruyor.”

Engin, simetri hastalığı olan Milas’ın bu tür uyarılarına alışmıştı. Sola yatık olan kravatını hızla düzelttikten sonra konuşmasını sürdürdü:

“Peki, cevap ver öyleyse... Beş elma şekeri haricinde diğer bütün elma şekerlerini yersen geriye kaç elma şekeri kalır?”

“Bilemeyeceğim soru bu muydu?” dedi Milas küçümsercesine. O anda cep telefonu çalmaya başladı.

Telefonun ekranında “Elif” ismini görünce bir an şaşırdı. Eliyle Engin’e bekle işareti yaptıktan sonra hemen telefonu açtı.

Milas’ın başka bir konuyla ilgileneceğini anlayan Engin ise sekreter kızın yanına gitmek için ayaklandı.

Telefonu açtığı anda, polis olan arkadaşı Elif’in heyecanlı sesiyle karşılaştı.

“Milas, sana ihtiyacımız var. Hemen buraya gelmelisin!”

Arkadaşının sözünü işiten Milas hemen ayaklandı. Uzun süredir beklediği heyecan geri gelmişti.

“Hemen geliyorum, adresi ver!”

Telefonu kapatır kapatmaz montunu giydi ve odadan dışarı adımını attı. Engin, sekreterin yanında durmuş, otuz iki diş görünecek şekilde sırtıyordu. Milas’ı görür görmez ayaklandı.

“Soruyu Aslı abla da bilemedi,” dedi.

Milas hararetli bir şekilde “Herkes kendi adına konuşsun, ben cevabı biliyorum,” dedi.

“Biliyorsan cevabı kulağıma fısılda,” diye yanıt verdi Engin. Yanıtı Aslı’nın duymasını istemiyordu.

Milas, sorunun cevabını Engin’in kulağına fısıldadıktan sonra “Benim acele çıkmam gerekiyor,” dedi. Ardından Engin’in hareketlenmesine izin vermeden “Sen burada kalıyorsun Sayın Engin Ar!” diye ekledi.

Engin bozulmuş bir ifade takınıp, gözüyle yanındaki sekreteri işaret etti. Aslı ablanın yanında neden böyle konuşuyorsun, der gibi bir bakış attı. İsminin soyadıyla olan ilginç uyumu Engin’i sinir ediyordu. Çoğu zaman okuldaki arkadaşları arasında da alay konusu oluyordu bu isim meselesi. Ama alışmıştı bu şakaya artık. Pek aldırış etmedi.

Milas, hızla ofisten çıkıp seri adımlarla yürümeye başladı.

2.

“Birazdan burada olur Başkomiserim.”

Başkomiser Atıf Bakırcı, Elif’in cümlesini onayladıktan sonra olay mahalline geri döndü. Şu anda küçük bir emlak ofisinin içindelerdi. Ortalık şaşılacak derecede düzenliydi. Çalışma masasında başından vurulmuş yaşlı bir adam olmasa, burada bir cinayetin işlendiği kimsenin aklına gelmezdi. Gerçi olayın bir cinayet olup olmadığı da kesin olarak bilinmiyordu. Çünkü ilk gördükleri sahne cinayetten ziyade bir intihar vakasını andırıyordu. Kesin bilgiyi otopsi raporu verecekti şüphesiz. Lakin onun öncesinde yapmaları gereken rutin işlemler vardı.

Bu esnada ofise inceden bir müzik sesinin yayıldığını fark ettiler. Aslında müzik buraya ilk geldiklerinde de çalışıyordu. Ancak gördükleri sahnenin vahametiyle müziğe kimse odaklanamamıştı. Barış Manço’nun *Olmaya Devlet Cihanda Bir Nefes Sıhhat Gibi* isimli şarkısının çaldığını fark ettiler.

“Başkomiserim, dahi dedektifimizi çağırmaya hiç gerek yoktu,” dedi Tekin, namıdiğer Tekinsiz Tekin... Sesinde alaycı bir tonlama vardı. “Bu bir intihar...”

Merkezde kimse Tekin’den hoşlanmıyordu. Çok yakışıklı olmasına rağmen itici bir karaktere sahipti. Her şeyi sadece

kendisinin bildiğine inanır, çevresindeki insanlar üzerinde sürekli üstünlük kurmaya çalışırdı. Tekin'in kışkırdığı kişilerin başında keskin zekâsıyla emniyet merkezinde nam salmış Şifre Bilimci Milas bulunuyordu. Kanı ona bir türlü ısınmamıştı.

Başkomiser Atıf, sanki Tekin'i hiç duymamış gibi cese-
de doğru ilerledi. Adam, başından vurularak ölmüş yahut
öldürülmüştü. Sağ şakağındaki kurşun izi hâlâ tazeydi. Biraz
daha yaklaşınca boynunda rengi mora dönmüş bir izin de
olduğunu fark etti. Bu esnada tıpkı kardan adamları andıran
beyaz kıyafetler içindeki olay yeri inceleme ekibi de çalışma-
larını sürdürüyordu. Gördükleri şüphe uyandıran her şeyayı
saydam delil torbalarına doldurmakla meşguldüler.

Ölen adamın orta yaşın üzerinde olduğu anlaşıyordu.
Ellili yaşların sonunda gibiydi. Büyük oranda beyazlamış
saçları dağınık ve seyrekli. Kurşunun etkisiyle kalın çerçeve-
li gözlüğü yere düşüp kırılmış olmalıydı. Ceset, sandalyesinde
oturuyor vaziyetteydi ve sağ elinin hizasındaki yerde bir silah
göze çarpıyordu. Muhtemelen yaşlı adamın hayat ışığını
söndüren en önemli delil bu olacaktı.

Masanın yaşlı adama göre sol tarafında bir kalem ve çok
sayıda kâğıt vardı.

Bu esnada kapıda Milas belirdi. İçeri girip başkomisere
selam verdi ve delilleri incelemek için maktulün yanına
vardı. Yaşlı adamın cesedine baktığında ise tüyleri diken
diken oldu.

“Bu... Bu nasıl olur!”

3.

Milas şaşkınlık ve hüznle kaplı koyu kahverengi gözleriyle karşısındaki cesede baktığı esnada Elif yanına geldi.

“Tanıdın değil mi?”

Milas, hâlâ şoktaydı. Elif’in sorusuna başıyla onay verdi.

“Kemal Hoca...”

Liseden beri birbirlerini tanıyan iki arkadaşın karşısında matematik öğretmenleri Kemal Tufan duruyordu. Ama cansız bir şekilde...

Özellikle Milas’ın çok sevdiği, değer verdiği bir hocasıydı. Sırf ondan dolayı Matematik Bölümü okumaya karar vermiş, onun izinden gitmek istemişti. Zekâsına hayran olduğu hocasını seneler sonra bu şekilde mi görecekti?

“Bunu Kemal Hoca’ya kim yapmış olabilir?” diyebildi sonunda. “Etliye sütlüye karışmayan, çok iyi bir insandı.”

“Doğru,” dedi Elif imalı bir ses tonuyla. “Başarılı öğrenciler için öyleydi.”

Milas, Elif’in ne demek istediğini anlamıştı. Ama o anda kafası başka yerdeydi. Böyle bir cinayeti kimin işlemiş olabileceğini düşünüyordu.

Sanki o anda aklını okumuş gibi Tekin geldi yanına.

“Cinayetten mi şüpheleniyorsun?” diye sordu ciddiyetsiz tavrını sürdürerek.

Tekin’in karakterini iyi bilen Milas, “Şüphelenmiyorum,” dedi. “Bu bir cinayet!”

Tekin “Bu kadar eminsin yani?” diye sordu küçümseyici bir ifadeyle. “Peki, neye dayanarak bunu söylüyorsun?”

“Kurşun maktulün sağ şakağından girmiş. Ayrıca silah sağ elinin hemen altında...”

“Ee, ne olmuş?”

“Ama masadaki kalem ve kâğıtlara dikkat edin. Maktulün sol tarafına denk geliyor.”

“İyi de bu durum, solak olduğuna dair kesin bir bilgi vermez.”

“Elbette öyle, ama Kemal Hoca solaktı. İşte, bu kesin bilgi...”

Elif, “Evet, ben de öyle hatırlıyorum,” diyerek arkadaşını destekledi. Sonra da Başkomiser Atıf’a bakarak açıkladı:

“Biliyorsunuz ki lise yıllarında Milas’la aynı sınıftaydık Başkomiserim. Kemal Hoca matematik derslerimize girmişti senelerce... Milas, onu çok severdi.”

“O zaman sizin de başınız sağ olsun çocuklar,” dedi Başkomiser Atıf üzüntüyle. “Zaten kesin sonuçlar otopsi raporunda anlaşılacaktır.”

Milas da maktulün boğazındaki ip izini fark etmişti. Sonra olayın şokuyla fark edemediği emlak ofisinde çalmakta olan şarkıya kulak kabarttı. Bittikçe başa saran şarkıyı garipsemişti genç adam. Barış Manço, ısrarla şarkının sözlerini mırıldanmaya devam ediyordu:

*“Han senin, hamam senin, konaklar senin,
Tarla senin, çiftlik senin, bağ bostan senin,
Diyelim ki dünya malı tümünden senin,
Ağız tadıyla yersen bir şeye benzer,
Sağlığın nasıl gülüm, sen ondan haber ver,
İlaç neye yarar vade gelmişse eğer.
Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi,
Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi”*

Genç şifre bilimci, müziğin çaldığı bilgisayara doğru ilerledi. Bilgisayar Kemal Hoca'ya ait olmalıydı. Bilgisayarın bulunduğu masanın arkasında bir pano göze çarpıyordu. Tuhaf olan panonun üstünde beyaz bir çarşafın asılı olmasıydı. Anlaşılan olay inceleme ekibi henüz bu noktaya bakmamıştı.

Milas, panoya doğru temkinli adımlarla ilerledi ve sağ eline plastik eldivenlerden birini geçirdi. Perdeyi usulca panonun üstünden sıyırdığında, beliren sahne karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

Panonun üzerine iğnelenmiş kâğıtlar göze çarpıyordu. Kâğıtların hemen yanında da kalın bir ip vardı. Bu, maktu-

lün boğazındaki morluğun sebebi olan ip olmalıydı. Milas, gayriihtiyari olarak elini boğazına götürdü ve yüzünü ekşitti.

Sonrasında zorlukla da olsa panodaki kâğıtlara odaklanmaya çalıştı. En üstte büyük harflerle, 3. *Dereceden Kanıtlar* yazılıydı. Bu daha sonraki zamanlarda yeni kanıtların geleceğine işaretledi. Panonun sol üst köşesinde bir minyatür vardı. Elindeki iri taşı uyuyan birine vurmak üzere olan bir kişinin resmedildiği bir minyatürdü bu... Milas'ın bu resim hakkında bir tahmini vardı.

Resmin hemen yanında Arap alfabesiyle yazılmış bir mektup, panonun en sağında ise bir şiir dikkat çekiyordu. Şiiri okumak için biraz daha yaklaştı genç adam ve sadece kendisinin duyabileceği şekilde mırıldandı:

“Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi,
Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi,
Saltanat dedikleri bir cihân kavgasıdır,
Olmaya baht ü saâdet dünyada vahdet gibi,
Ko bu ıyş u işreti çünkim fenâdur âkibet,
Yâr-i bâki ister isen olmaya tâat gibi,
Olsa kumlar sayısınca ömrüne hadd ü adet,
Gelmeye bu şîşe-i çarh içre bir sâat gibi,
Ger huzur itmek dilerse ey Muhibbî fâriğ ol,
Olmaya vahdet makamı kûşe-i uzlet gibi”

Şiirin altında “Muhibbi” ismi yazılıydı. Milas, şiiri okuduktan sonra odada yankılanan Barış Manço şarkısının beyhude yere çalmadığını anlamıştı.

Şiirin hemen altında bir mektup zarfı vardı. Milas, eldivenli eliyle zarfı aldı ve içindeki kağıdı çıkarıp ilk cümlesini okudu:

“İnsanın en büyük düşmanı nefsidir derler. Benimse en azılı düşmanım kibrim!”

Panonun sağ alt köşesinde ise Büyük İskender’e ait bir cümlenin yazılı olduğu kâğıt asılıydı. Kâğıtta “*Nasıl gökyüzüne iki güneş sığmazsa, yeryüzüne de iki önder sığmaz.*” yazıyordu.

Bu esnada, çalışma masasında bulunan şeyler Mehmet Ali’nin dikkatini çekmişti.

“Başkomiserim, bir bakar mısınız?”

Başkomiserle birlikte Milas ve Elif de maktulün çalışma masasına doğru hızla ilerlediler. Ellerinde eldiven bulunan Mehmet Ali masanın üzerindeki kâğıtları işaret ediyordu. Aslında işaret ettiği şey kâğıtlar değildi. Kâğıtların üzerinde yazan ifadelerdi.

4.

“Milas abinin nereye gittiğine dair bir fikrin var mı Aslı abla?”

Engin, aradan saatler geçmesine rağmen Milas’ın ofisinden dışarı adımını atmamış, sekreter kızın yanında vakit geçirmişti.

“Bilmiyorum, bana bir şey söylemedi,” dedi sekreter. “Sen biliyorsundur diye düşünüyordum.”

“Tam olarak bilmesem de bir tahminim var tabii,” diye yanıt verdi Engin. Bir anda kendinden emin bir ifadeye büründü.

“Kesin Elif abla aramıştır. Yine şifreli bir dosya olabilir.” Aslı çok şaşırmıştı.

“Öyle mi, sana bu konuda bir şey söylemiş miydi?”

“Hayır, her zamanki gibi söylemedi. Ama ben biliyorum. Tahminlerim beni kesinlikle yanıltmaz. Bana okulda ne derler, biliyor musun?”

“Enginar Engin olabilir mi?”

Sekreter gülmek için kendini zor tutuyordu.

Bir anda utancından kıpkırmızı olan Engin, hemen durumu toparlamaya çalıştı.

“Hayır canım, ne enginarı? Milas abinin tatsız şakaları işte... ‘Gizem Avcısı’ derler bana... Gizem Avcısı Dedektif Engin...”

“İlginç,” diye söylendi Aslı. “Hem gizem avcısı hem de dedektif. Dedektifler aşırı gerçekçi olur. Sende hayalperestlik de var öyleyse...”

“Ben sıradan dedektiflerden değilim Aslı abla. Hayal gücümü kullanarak gerçeklere ulaşıyorum. Böyle ilginç bir özelliğim var. Ayrıca ileride dedektiflik kitapları da yazacağım. O sebeple çok kitap okuyorum. Sen polisiye kitaplar okumayı sever misin?”

“Severim tabii, fakat işlerimden dolayı çok kitap okumaya zaman ayıramıyorum Enginciğim. Ama polisyede Agatha Christie’nin üzerine tanımam.”

Bir anda mutluluktan açık mavi gözleri parıldayan Engin, “Ben de!” diye haykırdı. “Evet, ben de Christie hayranıyım. Neredeyse bütün kitaplarını okudum. Kadının hayal gücüne hayranım. Polisiyenin kraliçesi o!”

“Kesinlikle öyle,” dedi Aslı gülümseyerek. Sonra saatine baktı. Mesai saatini tamamlamıştı.

“Enginciğim, benim çıkmam gerekiyor. Sen ne yapacaksın?”

“Ben de çıkacağım Aslı abla. İstersen seni evine kadar bırakabilirim.”

“Nasıl bırakacaksın?”

Engin bir an tereddüt etti.

“Yürüyerek...”

Aslı, “Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi. “Ben arabamla seni evine bırakayım. Oradan eve geçerim.”

Bu teklif, Engin’in yeniden otuz iki dişinin ortaya çıkmasına neden oldu.

“O da olur...”

5.

Ekip, cinayetin işlendiği emlak ofisinden çıkmış, polis merkezine gelmişti. Gerekli delilleri not etmişler, cesedi otopsi için Adli Tıp Kurumuna sevk etmişlerdi.

Kalın sesli ve pos bıyıklı Başkomiser Atıf Bakırcı, Mehmet Ali'ye dönerek "Matematik öğretmenininde çevresinde ve yakınında kimler varsa herkesle görüşmek istiyorum," dedi otoriter bir tavırla. "Özellikle de cep telefonundan en son görüştüğü kişilerle."

"Başkomiserim," dedi Mehmet Ali. "Olay yerinde cep telefonuna rastlamadık. Tahminim ya maktul telefon kullanılmıyordu ya da telefonu katil tarafından imha edildi."

Milas, "Sanırım ilk seçenektir başkomiserim," diyerek araya girdi. "Kemal Hoca, pek teknolojiyle barışık biri değildi. O bakımdan cep telefonu kullandığını zannetmiyorum."

Başkomiser, Mehmet Ali'ye gidebilirsin işareti yaptıktan sonra Milas'ın yanına oturdu. Yanlarında Elif de vardı.

"Sizlerin ölen öğretmeni yakından tanıyor olmanız bizim için büyük bir şans... O bakımdan sana ve Elif'e bu olayda çok iş düşecek Milas."

Başkomiserin bu sözü dedektifi cesaretlendirdi.

“Başkomiserim, şayet siz de münasip görürseniz, maktulün yakınlarıyla ben de görüşmek konuşmak isterim. Benim dedektiflik bürosunda.”

Başkomiser Atıf pos bıyığına eliyle şekil verdikten sonra başıyla onayladı.

“Tamam Milas, iyi olur. Zaten adamları direkt sorgu odasına alamayız. Kim suçlu, kim suçsuz şu anda hiçbir şey bilmiyoruz. Hatta ilk sorgulayan sen ol. Tabii sorguladığını belli etmeden... İstersen Elif de seninle gelsin. Bize durumla ilgili malumat verir. Peki, sence o tuhaf sorular neyi ifade ediyor?”

Olay yerindeki çalışma masasında buldukları notlarda ilginç, gizemli sorular vardı. Parmak izi kontrolünden sonra çözmesi için bu notların tamamı Milas’a verilecekti.

“Kemal Hoca, bilmece tarzı zekâ soruları çözmeyi çok severdi,” diyerek söze başladı genç dedektif. “Hatta bazen bize de bu sorulardan sorar, cevabı bilen olursa o kişiyi ödüllendirirdi.”

Elif muzip bir şekilde gülerek, “Tabii ki bizim sınıfta soruları hep Milas çözerdi,” dedi. “Dolayısıyla ödülleri de hep o kapardı.”

Milas da gülümsedi ve devam etti:

“Kemal Hoca’nın sert görünümünün altında çocuksu bir ruhu vardı. Oyun oynamayı çok severdi. Özellikle matematik oyunlarına bayılırdı. Allah rahmet eylesin.”

“Kâğıtlarda yazan şeylerin bu tür sıradan bir oyun olduğunu düşünüyorsun o zaman?”

“Bilmiyorum başkomiserim, inanın hiçbir şey bilmiyorum. Yakından görüp incelemem gerek. Ancak o zaman bir şeyler söyleyebilirim.”

“Tamam merak etme, işlemler tamamlanır tamamlanmaz notları sana vereceğim. Kaç sene dirsek çürütüp Matematik okudun. Bir de üzerine Kriptoloji... Şifre çözmek senin işin.”

“O değil de, beni şu panoda asılı olan kanıtlar düşündürüyor,” dedi Milas düşünceli bir ifadeyle. “Özellikle mektupta yazanlar beni çok etkiledi. Katil, yıllar önce ölmüş birinin ağzından yazmış o mektubu... Kendisine de ‘Evvel Zaman Koleksiyoncusu’ ismini vermiş. Bu ikinci bir ‘Hafıza Koleksiyoncusu’ vakası olabilir.”

Şifre bilimci, ekipteki herkesin duymaktan korktuğu şeyi bir anda söylemişti.

Elif tereddütle “Yani bu da bir tarih cinayeti mi diyorsun?” diye sordu cevabını bildiği hâlde.

Milas “Korkarım öyle,” diyebildi zorlukla. “Mektupta yazanlar, panoda asılı olan minyatür ve ‘Muhibbi’ mahlaslı şiir...”

Elif arkadaşının sözünü kesti:

“Ve Arap alfabesiyle yazılmış başka bir mektup... Bu arada ben yanlış hatırlamıyorum değil mi? Muhibbi, Kanuni Sultan Süleyman’ın mahlasıydı.”

Başıyla onayladı Milas.

“Evet, zaten Olmaya Devlet Cihanda şiiri ona aittir. Eş zamanlı olarak emlak ofisinde Barış Manço’nun aynı isimli şarkıyı söylemesi tesadüf değildi yani...”

Araya Atıf Bakırcı girdi:

“O Arapça yazılı mektup tercüme ediliyor değil mi?”

“Evet Başkomiserim,” dedi Elif saygıyla. “Şu anda arkadaşlar tercüme ediyor, bitirince metni bize gönderecekler.”

“Tamamdır, Türkçe metin geldiğinde hemen okuyalım. Benim anlamadığım, maktulün boynunda morluklar vardı. Ama silahla öldürülmüş ve katille hiç mücadele etmemiş. Ortam gayet düzenliydi. Adamcağızı öldürdükten sonra bir de iple boynunu mu sıktı bu canı!”

“Öyle gözüküyor Başkomiserim,” dedi Milas yüzünü ekşiterek. “Belli ki katil bize bir mesaj vermek istiyor. Tabii ki Kemal Hoca’nın asıl ölüm sebebini otopside sonra öğreneceğiz. Ama katiller için en garanti yöntem silahla öldürmektir. Çünkü silah maktulü savunmasız kılar. İşlemini tamamladıktan sonra maktul üzerinden istediğin mesajı verebilirsin.”

Düşünceli bir ifadeyle “İyi ama,” diyerek araya girdi Elif. “Sanki intihar süsü de verilmek istenmiş. Hatta silahın bulunduğu noktayı gördüğümüzde bu ihtimal güçleniyordu. Mesaj vermek isteyen biri, cinayetine neden intihar süsü vermek istesin ki?”

Milas hüzünlü bir ifadeyle tebessüm etmeye çalıştı.

“Bu sorunun cevabını bilmek için önce katil gibi düşünmek gerekir. Ki çok mantık da aramamalıyız. Kuvvetle muhtemel psikolojisi bozuk bir katille karşı karşıyayız. Umarım dengesiz biridir, böylelikle küçük hatalarla kendisini ele vermesi daha kolay olacaktır.”

“Belki de bize vakit kaybettirmek istedi,” dedi tecrübeli Başkomiser kalın sesiyle. “Emlak ofisini cinayet mahalline çevirmek uzun sürmüş olsa gerek... Bir de bir sürü kanıt bırakmış hayırlı bir iş yapmış gibi! İşini tamamlayıp çıktığında yeterince uzaklaşması gerektiğini düşünerek böyle bir şey planlamış olabilir. Ki başarılı da oldu köftehor! İlk geldiğimizde intihardan da şüphelenmiştik. Ta ki Milas o perde arkasına saklanmış panoyu gün yüzüne çıkartana dek...”

“Eğer öyleyse çok zeki bir katille karşı karşıyayız demektir,” dedi Elif korku ve telaşla.

Milas’ın o andaki sıkıntısı daha farklıydı.

“Uzun zamandır iş gelmiyor diye üzülüyordum Başkomiserim,” dedi iç geçirerek. “Şimdi keşke hiç işim olmasaydı diyorum. Hayat ne tuhaf!”

6.

Eldivenli bir el, emlak ofisinin kapı tokmağına uzandı.

İşini iyi biliyor gibiydi. Kapıyı zorlanmadan açtı. İçeride karanlığı dahi kaçırarak zifirî bir ortam vardı. Derin bir ölüm sessizliği...

Hırsız misali içeri süzülen silüet, fenerini çıkardı. Genel olarak odanın her köşesine ışık tanelerinden azar azar da olsa serpiştirdi. Bir şeyler arıyor gibiydi. Belki kendisini kurtaracak belki de ipe götürecek önemli bir delil...

Heyecandan her an kalbi durabilirdi. Terlemeye başlıyordu. Adrenalin tüm vücudunu esir almış, ondan hesap soruyordu sanki.

Aradığını bulamamış olacak ki kapıya doğru ağır adımlarla ilerledi. Ses çıkarmak istemiyordu. Tıpkı bir ölü gibi olmak... En az karanlık kadar sessiz olmak istiyordu.

Ofisin diğer tarafından işittiği sesle irkildi. Hızla arkasını dönüp baktı. Bir şey göremeyince rahat bir nefes aldı. Ortada in cin top oynuyordu. Belli ki yoğun baskı altında olan zihni ve kulakları ona oyun oynamıştı.

Bir an evvel buradan gitmeliydi. Aksi takdirde heyecandan kalbi durabilirdi.

Kapıyı usulca çekti ve zifirî karanlıkta kayıplara karıştı.

7.

İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü

“Hocam beni hatırladınız mı?”

“Sizi unutmak ne mümkün! Artık meşhur bir dedektifsiniz.”

Milas, polis merkezinden çıktıktan sonra İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümüne gelmişti. Daha önceki soruşturmadan tanıdığı Tarih Profesörü Mustafa Yıldız’ın odasındaydı.

Görmeyeli çalışma odasındaki eşyaların yerleri değişmişti. Değişmeyen tek şey Profesör’ün asık suratıydı. Yüzündeki memnuniyetsizlik okunabiliyordu. Adamın imalı cevaplarına alışkın olan Milas, asıl konuya girmek istedi.

“Hocam, kusura bakmayın, sizi yine rahatsız ediyorum. Ama muhtemelen yarından itibaren gazete ve televizyonlarda haberi göreceksiniz. Maalesef yine bir tarih cinayetiyle karşı karşıyayız. Maktulün çalışma odasında kanıtlar bulduk. Bizzat katil tarafından bırakılmış, planlı kanıtlar...”

Şifre bilimci, cümlesini tamamladıktan sonra cep telefonu ile çektiği kanıtların fotoğraflarını Profesör’e gösterdi. Minyatürü, “Muhibbi” mahlaslı şiiri, katilin mektubunu, ipi ve Arap alfabesiyle yazılmış mektubu...

Mustafa Yıldız, kanıtlara bakarken suratını daha da astı. Şimdiden sıkılmış gibiydi.

“Artık kendimi bir tarih profesöründen çok hafiye yaveri gibi hissetmeye başladım!”

Milas mahcup olmuştu.

“Esağfurullah hocam. Engin bilgilerinizden faydalanmak için sizi rahatsız ettim. En doğru bilgileri edinirsek soruşturmayı o minvalde ilerletir, kısa sürede netice alırsız diye ümit ediyorum.”

Profesör, dedektifi dinlemiyormuş gibi bakışlarını telefon ekranına kaydırды. Yakın gözlüklerini de takmış, dikkatle minyatüre bakıyordu.

Milas tekrardan söze girdi:

“Hocam, bu minyatür hakkında bir fikrim var aslında. Ama emin olamadım, o sebeple sizden de dinlemek isterim.”

“Dünya tarihindeki ilk kan, yani ilk cinayetin minyatürü bu!” dedi Mustafa Yıldız gergin bir ifadeyle. “Habil ile Kabil’in hikâyesi... Hz. Adem’in iki oğludur Habil ile Kabil. Kıskançlık meselesinden dolayı Kabil, kardeşi Habil’i uykudayken elindeki taşla öldürür. Böylelikle ilk kardeş kanı akmış olur. Çok bilinmez belki ama Habil ile Kabil’in hikâyesi bilinen ilk cinayet öyküsüdür. Bu minyatür de bunu anlatıyor. Hüzünlü, ibretlik bir hikâyedir aslında...”

Milas, düşüncesinde haklı olduğunu anlamıştı. O da bundan şüpheleniyordu. Şimdi parçaları birleştirme zamanıydı.

“Şiir ‘Muhibbi’ mahlasıyla Kanuni Sultan Süleyman’a ait değil mi hocam?”

“Elbette,” dedi Profesör tereddütsüz bir şekilde. “Birçok Osmanlı padişahı şiirlerinde mahlas kullanmıştır. Genellikle Divan Şiiri ve Türk Halk Şiiri ozanları yapıtlarında ünlen-
dikleri ismi kullanırlar. Osmanlı padişahları da mütevazı-
lıklarını mahlas kullanarak göstermişlerdir. Kanuni Sultan
Süleyman Han’ın da, ‘hoş sohbetli, muhabbeti bol olan,
hayrı isteyen insan’ anlamına gelen ‘Muhibbi’ mahlasıyla
yaklaşık üç-dört bin civarı şiirinin olduğu biliniyor.”

Milas hemen aklındakini sormak istedi:

“Hocam, Kanuni Sultan Süleyman’ın erkek kardeşi var mıydı?”

Mustafa Yıldız, dedektifin gelmek istediği noktayı anla-
mıştı. Ancak ona istediğini vermeyecekti.

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Kanuni Sultan Süleyman,
Yavuz Sultan Selim Han’ın tek oğluydu. Dört kız kardeşi
olduğu biliniyor. Aslında bir erkek kardeşi olduğu da rivayet
edilir ama anneleri farklı... O sebeple şehzade olarak dahi bi-
linmiyor. Yani anlatmak istediğim, Kanuni Sultan Süleyman
kendi oğulları gibi taht mücadelesi vermedi. Babası Yavuz
Sultan Selim Han için emrihak vaki olduğunda tereddütsüz
bir şekilde tahta oturdu. Üzülerek söylemeliyim ki delikanlı,
buradan kardeş cinayeti çıkmaz!”

Milas, çok büyük bir hayal kırıklığına uğramamıştı. Hâlâ
parçaları birleştirmeye çalışmakla meşguldü.

“Kanıtlar arasında Büyük İskender’e ait bir cümle vardı. Sizce o yazının anlamı ne olabilir?”

“Kanuni Sultan Süleyman Han çok severdi Büyük İskender’i.” dedi Profesör net bir şekilde. “Özellikle liderlik vasfını örnek alırdı. Onunla ilgili kitaplar okur, çevresindeki yakın insanlara bu kitapları okumalarını tavsiye ederdi. Bilemiyorum, katil böyle bir gönül bağından dolayı yer vermiş olabilir bu cümleye...”

“Adaleti hayatının felsefesi hâline getirmiş bir padişahтан söz ediyoruz!” dedi Profesör, kısa süre sessiz kaldıktan sonra. “Şüphesiz ki yöneticilik kimliğini inşa ederken atalarından edindiği bilgi ve tecrübenin yanı sıra büyük liderlerin de hayatlarıyla ilgili sayısız kitap okumuştur. Batının ‘Muhteşem Süleyman’ olarak tanımladığı bu kudretli lidere biz ‘Kanuni’ diyoruz. Bu unvanlar alelade sebeplerden dolayı verilmiyor! Ordusunun, tarlasına zarar verdiğini iddia eden ve bunu karşısına çıkıp korkusuzca söyleyen köylünün dahi hakkını gözetmiş bir padişahtır Kanuni Sultan Süleyman Han. Evet, zararının ödenmesini isteyen, ödenmediği takdirde kendisini ve ordusunu Allah’a havale edeceğini söyleyen köylüye karşı kibrine yenik düşmeyip ‘Allah’ım beni böyle bir millete sultan yaptığın için sana ne kadar şükretsem az!’ diyebilecek kadar yüce gönüllü birisidir. Birçok lider bunu yapamaz! Muhakkak kibrine yenik düşer. O sebeple de herkes büyük, iz bırakan bir lider olamaz! Ki tüm dünyaya hükmetmiş bir cihan padişahından bahsediyoruz.”

Milas, Profesör'ün anlattığı hikâyeden çok etkilenmişti. Gerçekten de bir cihan padişahının bu derece mütevazı olması düşündürücüydü. Günümüzde en ufak bir yetkiye sahip olunca bir anda değişen ve eleştiri kabul edemeyen yöneticilere bu ibretlik hikâye mutlaka anlatılmalıydı.

“Peki mektuplar ve ip hakkında ne düşünüyorsunuz hocam?” diye sordu dedektif, hemen sonra.

Profesör düşünceliydi.

“Katilin yazdığı mektupta isim belirtilmemiş ama kendini tarihten birinin yerine koyduğu aşikâr. Arapça mektuba da hızla bir göz gezdirdim. Orijinal bir metne benziyor, daha detaylı incelenmesi gerekir. Ama yetkili bir kişinin eşine yazdığı bir mektup bu... Hatta oğlu da var, ama burada da net bir isim yok. Kesin bir şey söyleyemiyorum. İp konusuna gelince, Osmanlı'da genellikle infazlar iki şekilde yapılırdı. Ya balta ya da iple boğma şeklinde olurdu. Genellikle hanedandan olan veya önemli görevlerde yer almış kişilerde soylu kanı akmaması için ip tercih ediliyordu. Katil buna bir göndermede bulunmuş olabilir.”

Profesör, soluklanmak için çayından bir yudum aldı ve konuşmasını sürdürdü:

“Panonun üst kısmında ‘3. Dereceden Kanıtlar’ yazdığına göre delillerin devamı gelecek demektir. 3. derece kanıt, katil ve maktul hakkında çok detaya girmeden verilen ipuçlarıdır. Yüzeysel bilgilerdir yani... Ama muhakkak cinayetle de ilgisi vardır. İnşallah katil 2. ve 1. dereceden

kanıtları birilerini öldürmeden verir, şu anki tek temennim bu. Uyanık olmanızda fayda var!”

Milas, Profesör’ü başıyla onayladı. Onun da şu andaki tek temennisi buydu.

8.

Aradan bir gün geçmişti. Bulunan deliller üzerinde birçok işlem yapılmış, sonuçlar açıklanmıştı.

Her şey tahmin edildiği gibiydi. Balistik inceleme raporu-na göre Kemal Hoca'nın ölüm nedeni sağ şakağından aldığı kurşundu. Ölümü gerçekleştikten sonra boynu kalın bir iple sıkılmıştı. Onun haricinde vücudunda başka bir darbe izi yoktu. Toksikolojik tarama testi sonucu da temizdi. Mak-tulün kanında herhangi bir zehrin kalıntısına ulaşılmamıştı.

Ayrıca odada bulunan materyallerde öğretmenin dışında başka birinin parmak izine rastlanmamıştı. Buradan şu an-laşılıyordu; katil her şeyi düşünmüş, olay mahallinden ayrıl-madan önce tüm izleri silmişti. Yahut eldiven kullanıyordu.

Başkomiser Atıf Bakırcı, söz verdiği üzere çalışma masa-sında bulunan notları Milas'a teslim etmişti. Genç dedektif, notları aldığından beri düşünüyordu. Sabahtan beri içtiği kahvelerin haddi hesabı yoktu. Çok yorgundu; buna rağmen senelerce kendisine hakkı geçmiş olan öğretmenin katilini bulmadıkça dinlenmeye hiç niyeti yoktu.

Aslı'dan bir sade kahve daha rica etti. Öğleden sonra Kemal Hoca'nın yakınları gelecek, onlarla konuşacaktı.

Başkomiserin ısrarlarına rağmen Elif'in soruşturma sırasında yanında bulunmasını istememişti. Zira misafirlerle tek başına görüşmek istiyordu.

Bu arada defalarca eline alıp incelediği ilginç zekâ sorularına bir kez daha bakma gereksinimi duydu. Kâğıdın üst kısmındaki soruyu inceledi.

$$KA = 15$$

$$Tİ = 36$$

$$LK = 29 \text{ ise}$$

$$İM = (?)$$

$$\text{Buna göre; } 15 + 36 + 29 + İM = ?$$

Saatlerdir düşünmesine rağmen bir sonuca varamamıştı. Bu sıradan bir zekâ sorusu muydu, yoksa çözülmesi güç bir şifre mi?

Kriptoloji yüksek lisansında birçok şifreleme tekniği öğrenmişti. Ancak o şifreleme tekniklerini bu soruda uygulayamıyordu. Çok karışık düşündüğü için de basit bir cevabı göremiyor olabilirdi. Belki de önünde çok kolay bir soru vardı.

Bu sefer gözünü hemen altındaki ikinci soru olduğuna inandığı diğer soruya kaydırıldı. Bu da en az ilki kadar ilginçti:

$$I \text{ } \ddot{O} \text{ } ? \text{ } N$$

Evet, soru bu kadar kısa ve netti. Matematik hocası ona öğrencilik yıllarında kısa soruların her zaman için daha zor olduğunu söylerdi. Uzun sorular daha çok bilgi verirdi çünkü. Belki okurken yorardı ama çözümünü umduğunuzdan çok daha kolay olurdu.

Bu soru da kolay görünen ama zor sorulardandı. Öncelikle bu şifreyi çözebilmesi için onu anlaması gerekiyordu.

Muhtemelen bu harf ve sayıları kullanarak anlamlı bir cümle kurmamızı istiyor, diye düşündü Milas. Belki de bir çeşit ipucuydu bu... Ama hayır, hâlâ birçok şey anlamsızdı. Soyut bir resim tablosu kadar uçsuz bucaksız...

Üçüncü ve son soruya kaydırdı bakışlarını. Bu bir tablo sorusuydu. Sanki yarıda kesilmiş güzel bir müzik misali, tamamlanamamış bir zekâ oyunu...

Defalarca baktığı tabloya bir kez daha dikkatle baktı Milas.

R		
Ü	A	N
E		G

Hayır, netice değişmemişti. Yine hiçbir şey çağrıştırmamıştı bu tablo. İçindeki harfler tıpkı derin bir okyanusta kaybolmuş küçük balıklar misali gözlerinin önünden akıp geçiyordu.

Üç kutu boş bırakılmıştı. Sorunun tamamı bu şekilde miydi, yoksa Kemal Hoca soruyu tamamlayamadan öldürülmüş müydü? İki ihtimal de yüksek görünüyordu.

Şayet ikinci ihtimalse, bu sorunun çözümü oldukça güç olacaktı onun için. Anlamlı bir şeyler çıkarabilmesi için bütün harfleri görmesi gerekirdi. Bir sembolün dahi eksik olması çoğu zaman bir zekâ oyununu yahut şifreyi anlamsız kılabilirdi.

Derin bir of çektikten sonra bakışlarını kâğıtlardan kaldırmıştı ki masasındaki dumanı üzerinde sade kahvesini fark etti. Aslı hangi ara kahveyi getirip bırakmıştı masasına? Hiç hatırlamıyordu bile...

Galiba yaşılanıyorum, diye düşündü. Yirmi yedi yaşındaki birinin düşünce dünyasına yakışmayacak bir cümleydi bu. Sıcak kahvesinden bir yudum aldı. Şimdi biraz daha iyi hissediyordu.

Öğleden sonrası için hazırlık yapmalıydı. Matematik öğretmenin yakınlarına soracağı soruları düşünmeli, bir nevi kendini buna hazırlamalıydı. Bu tür soruşturmalarda, sorulan soruların çok önem arz ettiğini biliyordu. Her zaman için soru, cevaptan çok daha kıymetliydi. Cevaplar çoğunlukla yalan içeren sözlerden oluşabilirdi, lakin sorular gözler misali yalan nedir bilmezdi.

Tam kahvesinden bir yudum daha alacaktı ki Engin'i karşısında gördü. Şaşırmıştı. Bugün beklediğinden erken gelmişti.

"Bu saatte ne işin var burada, Bay Gizem Avcısı? Okulda olman gerekmiyor mu?"

"Son iki dersimiz boştu. Ben de oyalanmadan sana gele-yim dedim. Sevineceğini sanıyordum."

Milas "Kusura bakma, sevindiğimi belli edecek hâlde değilim," dedi sitem dolu bir sesle. "Bu arada, bir şey içer misin?"

"Bir bardak bol tarçınlı, dumanı üzerinde bir salep alabilirim. Hava buz gibi, çok üşüdüm!"

Henüz ekim ayı olmasına rağmen soğuklar kendini iyi-den iyiye hissettirmeye başlamıştı. Bu durum Milas için güzel sayılırdı. Oldum olası sıcak havaları sevememişti. Kış adamıydı o... Özellikle kar yağdığında kendini çok mutlu hissediyordu. Ama aynı şey Engin için söylenemezdi.

Biraz sonra tarçınlı salebi önüne gelen Engin'in keyfi yerine gelmişti. Birkaç yudum içip içini ısıtmıştı ki bir anda Milas'a bakıp gülümsemeye başladı. Sonra Milas'ın önündeki şifreli notları gördü.

"Onlar ne abi? Boş zamanlarında bulmaca mı çözüyorsun? Çözemediğin sorular olursa bana sorabilirsin. Ne de olsa karşında her yıl matematik olimpiyatlarında dirsek çürüten bir deha duruyor!"

O anda Milas'ın aklına bir şey geldi. Pekâlâ önündeki gizemli oyunları Engin'e gösterebilir, onun yardımına başvurabilirdi. Ne kaybederdi ki? Çoğu zaman zor gibi görünen soruların çok kolay çözümleri olabiliyordu. İkinci bir göz ona bu konuda fayda sağlayabilirdi.

“Peki, al bakalım soruları...” diyerek önündeki kâğıtları gizem avcısına uzattı. “Ama söyleyeyim, çok zamanın yok. Sana iki-üç saat mühlet... Birazdan burada bazı görüşmeler yapacağım. Bu arada sen de bu sorularla uğraş bakalım. Şayet soruları çözersen sana yemek ısmarlayacağım. Hem de dilediğin yerde...”

Engin'in bir anda gözleri parlamıştı. Heyecanla notları aldı ve incelemeye başladı.

Milas iddialı bir ses tonuyla “Hadi bakalım!” dedi. “Olimpiyatlara ne kadar iyi hazırlanmışsın, göreceğiz.”

“Merak etme abi... Sen soruları çözülmüş bil!”

Elindeki kâğıtlarla birlikte aniden ayağa kalkıp kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki tekrar geri döndü:

“Ayrıca yemek için rezervasyonumuzu şimdiden yaptır bence...”

Milas tebessüm ederek içinden “İnşallah Enginciğim, inşallah...” diye söylendi.

Sonrasında Engin'in odadan çıkmasıyla birlikte bugün görüşme yapacağı kişilerin listesine baktı. Bu listeyi ona Elif gün içinde düzenleyip vermişti.

Listede matematik öğretmeninin oğlu, yeğeni, oğlunun bir arkadaşı ve sahibi olduğu emlak ofisinde getir götür işleri yapan bir adam bulunuyordu. Eşi, psikolojik sebeplerden dolayı gelemeyeceğini iletmişti polis memurlarına. Onlar da bu durumu anlayışla karşılamışlardı.

Milas, şimdiden bu listede bulunan kişilerin kendisine ne derece yardım edeceğini merak etti. Hiç tanımadığı bu gizemli kişiler, ona katili buldurabilecek miydi?

Yaşayıp görelim bakalım diye düşündü. Sonra birden bakışları çevirisi yapılmış mektup metnine kaydı. Arap alfabesiyle yazılmış mektubun çevirisi yapılmış, bu sabah kendisine gönderilmişti.

Mustafa Hoca'nın da söylediği gibi eşe yazılmış bir mektuptu bu. Mektubu yazan kişinin eşini çok sevdiği aşıkardı. Çok naif, insanın içini ısıtan bir mektup olması dedektifi hem şaşırtmış, hem de bir çıkmazın içine sokmuştu.

Sabahtan beri iki üç kez okumasına rağmen mektubu bir kez daha eline aldı şifre bilimci ve kendisinin duyabileceği şekilde okumaya başladı.

Evvel zaman içinde...

Canım, gözleri güzel sevdiğim,

Oğlumuzun gözlerinden öperim. Bu taraftan selamlarımı iletiniz. Size de sonsuz selam ve sevgilerimi gönderiyorum. Beni sorarsanız çok şükür, dualarınız sayesinde sıhhat ve afiyetteyim.

Gece gündüz bir an önce sizlere kavuşmayı hayal etmekteyim. İnşallah bu hayalim yakında gerçekleşecek.

Şu an Bağdat'tayım. Bütün Irak'ı fethettik. İnşallah zaferlerimiz devam edecek. Sizleri üzmem istemem, lakin buralarda kulağıma nahoş haberler geliyor. Zaferlerimizi konuşacağımıza benimle ilgili asılsız haberler ulaşıyor Yüce Hünkârımıza. Hünkârımızın bu yalan haberlerden etkilenip, bana olan itimadının sarsılacağından korkarım. Rabbime şükürler olsun ki adaletin temsilcisi bir Sultanımız var. O sebeple korkularımın yersiz olduğunu biliyorum.

Dertlerimle sizi üzdüysem bağışlayınız. Sizlerin sağlık haberlerini bize bildirmeyi ihmal etmeyiniz. Sizlerden gelecek haberler, bizleri burada mutlu ediyor.

Sonsuz selamlar ederim.

Seveniniz...

9.

“Başkomiserim, işinize karışmak gibi olmasın ama Milas’a biraz fazla güvenmiyor musunuz?”

Konuşan Tekin’di. Yine rahat duramıyor, huysuzluğunu haykırırcasına dile getiriyordu.

Başkomiser Atıf, “Evet işime karışmak gibi oluyor Tekin,” dedi sert bir şekilde. “Neden Milas’ı sevemedin, anlamıyorum. Çocuk ne zaman ihtiyacımız olsa burada, kimseye bir zararı da yok. Aksine her seferinde bize ciddi faydası dokunuyor.”

“Başkomiserim Elif’in abartmaları bunlar, biliyorsunuz. Okul arkadaşı diye sürekli size karşı onu övüyor. Bizim ekipte de çok zeki polisler var, dışarıdan birine ihtiyacımız yok ki...”

“Çok zeki polisler var,” cümlesi ile kendisini kastettiği gün gibi aşikârdı. Başkomiser, bu düşüncesini hissettirmek istemedi. Ama artık Tekin’den kurtulmak istiyordu. Kendisine ve diğer ekip arkadaşlarına ayak bağı olmaktan başka bir şey yaptığı yoktu. Bir şey yapmayan, yapmaya çalışanları da aşağı çekerek kendisine benzetmeye çalışan bir insan modeliydi. Böylesine ayıracak zamanı yoktu tecrübeli Başkomiserin.

Tam o esnada kurtarıcı olarak gördüğü Elif yanlarına geldi. Genç kız, Tekin'e ne olduğu henüz saptanamamış bir gök cismine bakar gibi bakıyordu.

“Başkomiserim, Milas’a listeyi ilettim. Gün içinde görüşmeleri yapıp bizi bilgilendirecek.”

“Tamam Elif, çok sağ ol. Peki, bizim sırk Mehmet Ali nerede? Bu sabah hiç göremedim onu...”

“Adli Tıp Kurumuna gitti Başkomiserim. Birazdan gelir diye tahmin ediyorum.”

Atıf Bakırcı, “Güzel... Gel seninle bir çay içelim, sana söyleyeceklerim var,” deyip Tekin’i bu bahaneyle geride bıraktı.

Tekinsiz Tekin, kendisinden uzaklaşan ikiliyi bir süre sinsi bakışlarla süzdü.

10.

“İsminizi öğrenebilir miyim?”

“Ergün Anık... Önünüzdeki listede yazıyor olmalı.”

Milas’ın karşısında Kemal Hoca’nın yeğeni oturuyordu. İlk gelen o olmuştu. Görünüşe göre biraz agresif, aksi biriydi. Ama Milas, işi gereği her türden insanla iletişim kurmayı iyi biliyordu.

“Kusura bakmayın Ergün Bey... İsimler kâğıtta karışık bir şekilde not edilmiş. Kim kimdir, açıkçası ben de karıştıramıyorum. Öncelikle başınız sağ olsun.”

Kırkı yaşlarda görünen iri cüsseli adam “Teşekkür ederim,” dedi.

“Tahmin ediyorum ki bu ölüm sizi çok üzmüştür. Sonuçta dayınızdı.”

“Elbette üzdü!” diye çıkıştı adam. “Dayımı severdim, iyi adamdı. Öyle birinin cinayete kurban gitmesi akıl alacak gibi değil.”

“Peki ne kadar yakındınız? Mesela ne sıklıkta görüşüyordunuz?”

Adam on saniye kadar düşündü.

“Neredeyse haftada bir yanına gidiyordum. Şu öldürüldüğü yere, emlak ofisine...”

“Gitme gerekçeniz neydi peki?”

Adamın sert sert baktığını fark eden Milas durumu toparlamak için, “Yani tamamen formalite gereği soruyorum, yanlış anlamayın lütfen.” diyebilirdi.

Bu cümle biraz olsun adamı sakinleştirmişti.

“Herkes dayısını neden ziyarete giderse o sebepten hâl hatır sormak için tabii ki.”

“Peki, dayınızın çevresinde husumeti olan, şüphelendiğiniz kişiler var mı?”

Adamın çatık kaşları daha da çatıldı. Belli ki düşünüyordu.

“Hayır yok... Dayım biraz aksi biriydi, ama düşman edinecek kadar değil.”

‘Aksi diyene bak’, diye düşündü Milas. Adamın geldiğinden beri suratı sirke satıyordu.

“Dayınızın çevresinde, hoşlanmadığınız kişi ya da kişiler var mıydı? Mesela karakterini beğenmediğiniz...”

“Evet, aslında biri var,” dedi kesin bir ifadeyle. “Son birkaç yıldır dayımın yanında çalışan bir adam vardı. Dayım ofiste olmadığı zaman işlere o bakıyordu. İsmi Ahmet... Onu hiç gözüm tutmadı. Dayıma da hep demişimdir, böyle adamları niye yanında çalıştırırsın diye...”

Milas, Ergün’ün söylediklerini defterine not ediyordu. Kısa bir duraklamadan sonra hemen araya girdi:

“Evet, Ahmet Bey’le sizden sonra görüşeceğiz. Nasıl birisidir kendisi?”

“Yüzünde meymenet olmayan, tuhaf bakışlı bir adam! Sanki bir suç işlemiş de, her an kaçacakmış gibi bakar çevresine... Gizemli hâlleri ve gülünç takıntıları var. Görünce siz de hak vereceksiniz bana. Bilemiyorum, tekinsiz biri bence.”

Adamı ilginç bir şekilde tarif etmişti Ergün Anık. Bu adamdan iyi roman yazarı olur, diye düşündü genç dedektif.

“Dayınızla bir husumeti var mıydı peki?”

Adamın kaşları yine çatıldı.

“Kesin bir şey söyleyemeyeceğim. Benim bizzat şahit olduğum bir şey olmadı. Sadece bir ara maaş için konuştuklarını hatırlıyorum. Adam zam istemişti dayımdan. Dayım biraz, pardon düzeltiyorum, epey tutumlu biriydi. Uzun süre zam yapmamış maaşına. Adam neredeyse işi bırakacaktı. Ama sonra maaşına biraz olsun zam almıştı sanırım.”

Milas, hararetli bir şekilde not almaya devam ediyordu.

Karşısındaki adam artık sıkılmış olacak ki kol saatine baktı.

“Artık müsaade ederseniz gidebilir miyim? Yetişmem gereken bir toplantı var.”

“Tabii Ergün Bey, daha fazla vaktinizi almayacağım. Bu arada ne iş yapıyordunuz?”

“İnşaat sektöründeyim, ev yapıp satıyorum.”

“Dayınızla hiç iş yaptınız mı? Benzer sektörler gibi geldi bana...”

“Aslına bakarsanız, ben çok istedim. Bir nevi aile şirketi kurma hayalim vardı. Ben yapacaktım, dayım ise satacaktı. Ama dayım, zamanında akrabalarından pek hayır göremediği için defalarca teklifimi reddetti. Ben de sonunda ısrarlarımdan vazgeçtim.”

Milas, aklındaki asıl soruyu sordu:

“Tarihle aranız nasıldır Ergün Bey?”

Adam, ne biçim bir soru bu şimdi, der gibi baktı dedektife.

“Tuhaf bir soru bu... Tarih bilgime göre mi dayımın katilini bulacaksınız?”

“Hayır tabii ki,” dedi şifre bilimci, daha anlaşılır olmaya çalışan bir ifadeyle. “Olay mahallinde tarihe dayalı bazı kanıtlar bulduk. Kemal Hoca’nın tarihe olan ilgisini merak ettiğim için soruyorum.”

Adam ilk kez tebessüm etti. Kısılan gözlerinden zekâ akıyordu.

“Ama bana soruyorsunuz. Belli ki benden şüpheleniyorsunuz, ama baştan söyleyeyim, yanlış yoldasınız!”

Milas durumu toparlamaya çalıştı.

“Özür dilerim Ergün Bey, aslında yanlış bir soru sordum. Ailecek tarihe olan ilginizi merak etmiştim ben...”

Adamın inanmadığı yüzünden belliydi.

“Peki öyle olsun,” dedi imalı bir ifadeyle. “Dayımın tarihe ilgisi vardı, onu boş zamanlarında tarih kitapları okurken görürdüm hep. Zaten yaptığı iki aktivite vardı rahmetlinin:

Ya bulmaca çözer ya da tarih kitapları okurdu. Hatta yıllar önce bana da okutmaya çalışmıştı. İnsanın kendi tarihini iyi bilmesi gerektiğini ve bunu en doğru şekilde kitaplardan öğrenebileceğini söylerdi bana. ‘Tarih sadece kitaplardan öğrenilir.’ derdi. Ancak nafile! Tarih dizilerini saymazsak benim tarihe çok ilgim yoktur diyebilirim. Ama tarih dizilerini seviyorum, yalan yok!”

Maktulün yeğeni konuşurken hatırlamıştı şifre bilimci. Bazen teneffüs aralarında Kemal Hoca’yı kitap okurken görürdü. Bu kitapların birçoğu tarih kitabıydı. Derste de bazen tarihle ilgili konuşmayı severdi.

“Anlıyorum,” dedi Milas tebessüm ederek. “Son bir soru... Dayınızı en son ne zaman gördünüz?”

“Vefatından bir gün önce. Ofisine gitmiştim. Sohbet etmiştik. Sonrasında bu kara haberi aldım.”

Dedektif bir yandan notlarını alırken “Tekrar başınız sağ olsun,” dedi.

Adam, yine saatine baktı.

“Benim kalkmam gerekiyor.”

“Tamamdır, elbette...” diyebildi Milas. “Ha bir de şuraya adresinizi ve size ulaşabileceğimiz bir telefon numarası yazabilir misiniz? Şayet bir gelişme olursa sizi haberdar etmek isteriz.”

Adam yine şüpheli gözlerle Milas’ı süzdü.

“Telefonu anladım da, adres ne için?”

Bu adam Milas'ın tahmin ettiğinden de uyanıktı. Aynı zamanda her şeyi sorgulayan, pimpirikli biriydi.

“Tamamen bilgi maksatlı istiyorum adresinizi. Siz de takdir edersiniz ki çok ciddi bir konuyu aydınlatmaya çalışıyoruz. Ortada bir cinayet var. Şayet soruşturmada ilerleme kaydedebilirsek, ki bu sizlerin sayesinde olacak, size tekrar ulaşabilelim istiyoruz. Hepsi bu...”

“Pekâlâ” dedi adam ve Milas'ın uzattığı kâğıda adresini yazdı. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı sanki, her hâlinden anlaşılıyordu bu.

Milas, gerekli gördüğü bilgileri aldıktan sonra teşekkür ederek adamı uğurladı.

Bu görüşme sırasında pek çok not almıştı. Yazdığı birçok bilginin işe yaramayacağını adı gibi biliyordu. Ama önemli olan, değersiz gibi görünen puzzle parçalarını birleştirmek ve anlamlı bir resim ortaya çıkarabilmektir.

Aslı'dan bir sade kahve daha rica ettikten sonra sıradaki misafirini beklemeye koyuldu.

11.

Dedektif Milas'ın karşısında bu sefer iki kişi oturuyordu.

Biri Kemal Tufan'ın oğlu Atakan Tufan ve bir diğeri onun arkadaşı Nihat Sezen'di. İkisi de genç yaşlardaydı. En fazla otuz yaşlarında görünüyordlardı.

Atakan Tufan tıpkı babasına benziyordu. Özellikle keskin zekâ dolu bakışlarını tıpatıp babasından almıştı. Nihat'ın ise güleç, sevimli bir yüzü vardı. Konuşma tarzından oldukça samimi biri olduğu anlaşıyordu. İkisi de az evvel gelen suratsız adama hiç benzemiyordu.

Bu görüşmeye ikisi birlikte katılmak istemişti. Bu durum Milas için sorun teşkil etmemişti. Nasılsa adı üstünde, ilk görüşmeydi bu. Alacağı bilgiler de ona göre yüzeysel olacaktı.

Geldiklerinde Milas onlara sıcak bir şeyler ikram etmek istedi. Ama ikisi de bu teklifi kibar bir şekilde reddetti.

İki arkadaşın da giyim tarzı dedektifin hoşuna gitmişti. Çok gösterişli olmayan, sade elbiseler giymeyi tercih ediyorlardı. Sade her zaman için daha gösterişli oluyordu.

Söze başlayan her zamanki gibi Milas oldu:

“Öncelikli olarak isimlerinizi teyit edebilir miyim?”

İkisi de sırayla isimlerini söylediler ve Ergün Anık gibi bu durumu problem etmediler.

Dedektif, Atakan Tufan’a bakarak “Başınız sağ olsun,” dedi. “Kemal Hoca, bir zamanlar benim de matematik öğretmenimdi. İnanın babamı kaybetmiş kadar üzüldüm.”

Genç adam başıyla “teşekkür ederim” manasında Milas’ın sözlerine onay verdi.

“Kemal Hoca gibi kendi hâlinde bir adamın cinayete kurban gitmesi hepimizi çok şaşırttı ve üzdü. Amacım sizlerin de destekleriyle onu öldüren kişiyi bulmak. Bunu bir vefa borcu olarak görüyorum.”

Milas, kendini toparladıktan sonra sorularını sormaya başladı:

“Öncelikle nereden tanışıyorsunuz? Çocukluktan mı yoksa liseden mi arkadaşsınız?”

“Hayır,” diyerek sözü devraldı Atakan. “Ben liseyi Nişantaşı’nda okudum, Nihat ise Hasköy’de... Biz askerde tanıştık ve kısa sürede dost olduk.”

“Askerliği bitireli kaç sene oldu? Kısa dönem mi yaptınız?”

Cevabı yine Atakan verdi:

“Yaklaşık beş yıl kadar oldu. Ben kısa dönemdim, ama Nihat uzun dönem olarak yaptı. Ben Nihat’ın son dönemlerine denk geldiğimden aynı dönemlerde askerliğimiz bitti diyebilirim.”

Milas bu sefer Nihat’a döndü.

“Siz neden askerliği uzun dönem yaptınız? Üniversiteden dolayı mı?”

Nihat çok sempatik bir Şekilde “Evet,” diyebilirdi. “Maa-
lesef ben de üniversiteyi yarıda bırakanlardanım.”

Cümlesini tamamladıktan sonra tebessüm etti.

“Anlıyorum,” dedi Milas. Hemen defterine not aldı.

“Kemal Tufan’ı sever miydiniz? Sizce arkadaşınızın babası nasıl biriydi?”

Nihat soruyu yanıtlamadan önce kısa süreliğine Atakan’a baktı.

“Elbette çok severdim. O benim de babam gibiydi. Çok zeki, kalender biriydi rahmetli. lmne gerçekten çok zldm.”

Adamın güleç suratına derin bir hüzün dalgası yayılmıştı.

“Peki, genel olarak Kemal Hoca’nın çevresinde sizi rahatsız eden birileri var mıydı? Mesela yaşıarken husumeti olan birileri?”

Atakan kesin bir ifadeyle “Hayır. Ben hiç öyle birini tanımadım,” dedi. Sonrasında ekledi:

“Tabii problem yaşıadığı kişıler olabiliyordu. Ama sonu cinayete varacak kadar büyük olaylar hiç olmadı.”

“Kimlerle problem yaşıamıştı, hatırlıyor musunuz?”

Atakan bir an durakladı. Nihat’la bir kez daha göz göze geldiler.

“Son dönemde kuzenim, yani Ergün’le araları pek iyi değildi. Çeşitli parasal sebeplerden dolayı birkaç kez tartıştıklarına şahit olmuştum. Daha doğrusu olduk.”

Nedense Milas bu iddiaya hiç şaşırılmamıştı.

“Sanıyorum kuzeniniz inşaat sektöründe çalışıyor. Babanızla da iş yapmak istemiş ama babanız pek yanaşmamış. Bu doğru mu?”

“Evet” dedi Atakan. “O da bir gerekçe tabii. Ama tek sebep bu değildi. Ergün’ün işleri hiç iyi gitmiyordu. Babam da oldukça tutumlu bir adamdı. Elinde para tutmayı çok iyi bilirdi. Çok defalar babamdan borç istemiştir kuzenim ve her seferinde ret cevabı almıştır. Bizim şahit olduğumuz tartışmalar genellikle bu minvaldeydi.”

Milas yeniden Nihat’a döndü:

“Siz de bu tartışmalara şahit oldunuz mu?”

“Evet, birçok defa... Biz Atakan’la genelde birlikte takılırız. O sebeple emlak ofisine çok gelip gitmişliğim vardır. Orada Ergün’ü çok sık görüyordum. İster istemez bu tartışmalara ben de şahit oldum.”

“Peki bu tartışmaların derecesi ne düzeydeydi?”

Atakan “Bazen küçük tartışmalardı” diyerek tekrar sözü devraldı. “Ama bazen de şiddetli olabiliyordu. Öyle zamanlarda Nihat’la birlikte olay daha da büyümesin diye biz araya giriyorduk.”

Milas bu arada seri bir şekilde notlar almaya devam ediyordu.

“Bir sakıncası yoksa mesleklerinizi öğrenebilir miyim?”

İlk önce Atakan yanıt verdi:

“Ben üniversitede iktisat bölümünde okudum. Ama pek işimi yaptığım söylenemez. Orta ölçekli bir firmanın insan kaynakları departmanında çalışıyorum.”

Kısa bir sessizlikten sonra Milas’ın bakışları Nihat’a kaydı.

“Benim Hasköy’de küçük bir kafem var, orayı işletiyorum. Üniversite bitmeyince ticarete atıldım.”

Milas, bu bilgileri de itinayla not defterine kaydetmişti. Her zaman için not tutmanın önemine inanmış ve matematik öğretmeni Kemal Tufan tarafından buna inandırılmıştı.

Bir keresinde öğrenci sıralarındayken matematik hocası ona aynen şunu söylemişti:

“Neden kadınlar erkeklerden daha başarılıdır, bilir misin Milas? Çünkü her şeyi düzenli bir şekilde not almayı alışkanlık hâline getirmişlerdir. Düzenli olarak not tutan bir kişi mutlaka başarılı olur.”

Milas’ın hocasından bu sözü işitmesinin üzerinden seneler geçmişti ve şimdi onun katilini bulabilmek için tavsiyesine uymaya çalışıyordu.

Bir yandan notlarını alırken bir yandan zihninin mazide yolculuk yapması, dedektifte tuhaf duyguların peyda olmasına neden olmuştu.

Aniden odanın kapısı açıldı ve Milas’ın aklındaki düşünce bulutu tıpkı bir buhar misali uçup gitti. Odaya giren Engin’di.

“Abi,” dedi vurdumduymaz bir tavırla. “Benim canım çok sıkıldı, biraz sahile ineyim diyorum.”

Bu esnada Milas’ın konukları dikkatini çekti. Bir anda iki konuğu da bakışlarıyla inceleme altına aldı.

“Siz!” dedi Nihat’ı işaret ederek. “Siz ressam olmalısınız. Elinizde boya lekesi var. Evet, kesinlikle ressamsınız. Yeni resim projeniz için bir matematikçiden yardım almak istediniz. Hatta matematik bilgisi gerektiren soyut konulu bir resim... Burada olma sebebiniz de bu... Doğru tahmin ettim mi?”

Nihat bir anda ne diyeceğini şaşırdı. Sonra “Pek sayılmaz,” diyebildi mahcup bir ifadeyle.

“Hatta hiç sayılmaz!” diyerek araya girdi Milas. Engin’in yine dedektiflik oyunu oynadığının farkındaydı. Ama şu anda bunun hiç sırası değildi.

“Engin çabuk kaybol!”

“Yine mi tutturamadım ya, hay Allah! Neyse tamam, gidiyorum ben. Bir hava alıp geleceğim. Bu arada sorular bende. Bugün içinde hepsini çözülmüş bil!”

Sözünü tamamladıktan sonra sallana sallana odayı terk etti. İki misafir, bu neydi şimdi dercesine birbirlerine baktılar.

Milas durumu toparlamak istedi:

“Siz Engin’e bakmayın lütfen. Sanki çok iyi bir şeymiş gibi dedektifliğe özeniyor. Tuhaf söylemleri bu sebepten... Yoksa elinizdeki boya ya da mürekkep lekesinin kafede bir iş sırasında olduğu aşikâr. Yanılıyor muyum?”

Nihat, bu beklenmedik soru karşısında önce biraz afallamıştı.

“Tabii,” diyebilirdi zorlukla. “İnanın, nasıl olduğunun farkında bile değilim. Muhtemelen kafede olmuştur.”

Milas adamın söylediğini başıyla onayladı.

“Belki haberiniz vardır,” diyerek yeniden söze girdi genç dedektif. “Cinayet sonrasında maktulün çalışma masasında birkaç kâğıt parçasına rastladık. Üzerinde bazı zekâ sorularının yer aldığı notlara...”

Bu söylem üzerine iki misafir de aniden durakladı. Sonrasında kendini daha hızlı toparlayan Atakan sözü devraldı:

“Babam bulmaca ya da zekâ soruları çözmeye bayılırdı. Muhtemelen yine o tarz sorulardandır. Cinayetin gidişatına katkı sağlayacağını pek sanmıyorum.”

“Söylediğiniz gibi o tarz sorulardan, lakin biraz farklı geldi bana... Ayrıca emniyet mensubundaki arkadaşlar cinayet mahallindeki her şeyi incelemek isterler. Zira en önemsiz dediğiniz şey belki de en büyük kanıttır.”

“Ne yani?” dedi Nihat. “O soruların cinayetle bir alakası olabileceğini mi söylüyorsunuz?”

“Tahmin ediyorum diyelim. Ayrıca öyle olmasa bile matematik öğretmenimin çözmeye çalıştığı son zekâ sorularını çözme arzusu uyandı bende. Bu iflah olmaz özelliğimi de rahmetliden almışım. Bir soruyla karşı karşıya kalırsam, mutlaka çözmem gerekir. Tıpkı bu gizemli cinayeti çözmem gerektiği gibi...”

Nihat tebessüm ederek “Çözerseniz, bizimle de paylaşır-sınız değil mi?” diye sordu. “Yani soruları... Bu tarz sorulara benim de ilgim vardır.”

“Elbette, memnuniyet duyarım.”

Atakan kısa bir beklemenin ardından “Başka soracağınız bir soru yoksa biz kalkabilir miyiz?” diye sordu. Belli ki onun da bir yere yetişmesi gerekiyordu.

“Son bir soru daha var,” dedi Milas her iki arkadaşına ba-karak. “Babanızı en son ne zaman gördünüz Atakan Bey? Bu soru sizin için de geçerli Nihat Bey...”

“Cinayetten önceki akşam, evdeyken görmüştüm,” dedi Atakan. Yüzünden derin bir keder okunuyordu. “Cinayetin işlendiği gün ofise hiç gitmemiştim. Ofise en son cinayetden üç gün önce Nihat’la birlikte gittiğimizi hatırlıyorum.”

Nihat, arkadaşının sözünü destekledi:

“Evet, Atakan doğru hatırlıyor. Kemal Amca’nın ölü-münden üç gün evvel oraya gitmiştik. Sonrasında ben de hiç gitmedim. Zaten Kemal Amca’yı da en son o gün gör-müştüm.

Şifre bilimci, bu önem arz eden yanıtları da not ettikten sonra, “Şimdilik soracaklarım bu kadar,” dedi. “Ama şayet soruşturmada ilerleme kaydedebilirsek tekrar yardımınıza başvurabilirim. Malum, ancak sizin yardımlarınızla katili bulabileceğiz. O bakımdan desteklerinizi esirgemezseniz çok sevinirim.”

“Tabii ki elimizden geleni yaparız. Babamın katilinin bulunmasını ben de çok istiyorum. Hatta sizden de çok...”

Milas, Atakan’ın imalı ses tonunu anlamamış gibi yaptı.

“Muhakkak... Bir de sizin için bir sakıncası yoksa, iletişim bilgilerinizi şuraya yazabilir misiniz? Gerekğinde size ulaşmamız kolay olsun istiyoruz. Zaman kıymetli, malum...”

İki arkadaş da ikiletmeden kendilerine verilen kâğıda iletişim bilgilerini not ettiler. Sonrasında Milas’tan müsaade isteyip ofisten ayrılmak için ayaklandılar.

Tam kapıdan çıkacakken, “Tarihle aranız nasıl?” diye sordu Milas. Bu şekilde son saniye soruları hoşuna gidiyordu. Karşısındaki insanların yüz mimiklerini en doğal hâliyle yakalıyordu böylelikle.

Keza öyle de olmuştu. İki arkadaş anlamsız gözlerle bir birbirlerine bir de dedektife baktılar. Soruya bir anlam verememişlerdi.

Kendisini ilk toplayan Nihat oldu:

“Benim tarih bilgim berbattır!”

Cümlesini tamamladıktan sonra bir kahkaha attı genç adam. Sonrasında konuşmasına devam etti:

“Lisede sürekli tarih dersinden kalırdım, o derece yani!”

Adamın gülümsemesine Milas da eşlik etti. Çok samimi bir yanıt vermişti Nihat. Kendisiyle dalga geçebilen insanlar ona her zaman sempatik gelirdi.

Bir an önce cevap verip gitmek isteyen Atakan, “Benim tarih bilgim fena sayılmaz,” dedi. “Babam çok ilgiliydi tari-

he... Hatta matematikçi olmasaydım kesin tarihçi olurdum derdi bana. Hâliyle tarih seven bir babanın oğlu olarak tarih kitaplarıyla çok haşır neşir olmuşumdur. Üniversitede de tarih okumayı istemiştim. Babam da tarihçi olmamı çok istiyordu. Ama nasip değilmiş, ben de hobi olarak takip ediyorum.”

“Peki babanızın tarihte yaşamış çok sevdiği bir şahsiyet var mıydı? Özellikle Osmanlı Dönemi’nden...

Dedektif şansını zorluyordu. Atakan, sıkılmasına rağmen gıcunmadan yanıt verdi:

“Zaten babam özellikle Osmanlı tarihiyle ilgiliydi. Birçok padişah onun kahramanıydı. Ama Kanuni Sultan Süleyman Han’ı ayrı bir severdi!”

Milas cevabını almıştı. İki arkadaşı daha fazla ayakta tutmak istemedi. Teşekkür edip onları uğurladıktan sonra bakışlarını çalışma masasına çevirdi. Önündeki listede son bir isim yazıyordu. Dedektif bu son ismi de beklemeye başladı.

12.

“İsminizi öğrenebilir miyim?”

“Ahmet... Ahmet Yılmaz...”

Milas'ın karşısında sesi titreyen, solgun yüzlü bir adam oturuyordu. Zayıf, uzunca boylu biriydi. Ergün'ün söylediği gibi tam suçlu profili vardı adamda. Gözlerinin ferisi sönmüş, elmacık kemikleri çıkık, suratındaki kırışıklıkların haddi hesabı olmayan adam sürekli çevresini kolağan ediyor, bu hâllerile karşısındaki insana da rahatsızlık veriyordu.

Dedektif, ilk önce adamın tiki olduğunu düşündü. Gerçekten de bir suç işlemiş ve her an yakalanacakmış hissiyle bakışlarını her yöne hareket ettiren ilginç bir kişilikti. Belki dedektiflik bürosuna gelmesi adamı ayrı bir heyecanlandırmıştı, kim bilir.

“Kaç senedir Kemal Tufan'ın yanında çalışıyorsunuz Ahmet Bey?”

“Bu ocak ayında tam üç sene olacaktı.”

“Kemal Hoca'nın cinayete kurban gitmesi sizi şaşırttı mı?”

Adam, aniden sanki kapı açılmış gibi bakışlarını diğer tarafa kaydandıktan sonra yeniden Milas'a bakarak “Şaşırttı

tabii!” diyebilirdi. “Kemal Hoca iyi bir insandı. Bilmem anlatabildim mi?”

“Çevresinde şüphelendiğiniz kişiler var mı peki? Mesela Kemal Tufan’la husumeti olan birileri...”

“Yok aslında. O düşman kazanacak biri değildi. Dedim ya, iyi bir insandı o... Bilmem anlatabildim mi?”

Bilmem, anlatabildin mi, diye düşündü Milas dalga geçmesine. Her sözün sonunun sürekli aynı cümleyle bitirilmesine sinir oluyordu. Elbette bu düşüncesini belli etmemeye çalıştı.

“Ama son zamanlarda yeğeniyle arası açılmıştı,” diyerek yeniden söze girdi adam. “Ergün Bey’i diyorum. Bilmem anlatabildim mi? Ofise geliyordu. Her geldiğinde Kemal Hoca’dan borç para istiyordu. O da vermeyince aralarında tartışma çıkıyordu hâliyle. Kemal Hoca biraz şeydi de...”

Adam, söyleyeceği kelimeyi unutmuş gibi bir süre boş gözlerle Milas’ı süzdü.

“Şey işte canım... Biraz pintiydi rahmetli.”

“Tutumluydu demek istiyorsunuz herhâlde.”

Adam bir süre daha düşündü. Onu o anda gören, atomu parçalamaya çalıştığını sanabilirdi.

“Yok, yok... Resmen pintiydi! Bilmem anlatabildim mi?”

Bu adam gerçekten çok ilginç biri, diye düşünmeden edemedi Milas. Notlarını defterine kaydettikten sonra tekrar adama döndü.

“Herhâlde sizin de para tartışmanız olmuş Kemal Hoca’yla... Maaşınıza zam istemişsiniz, doğru mu?”

“Bunu o Ergün denilen suratsız adam söyledi, değil mi?” diye sordu hiddetle. Yanıtını beklemeden konuşmaya devam etti. “Evet, öyle bir şeyler olmuştu. Ama tartışmadık, ben Kemal Hoca’ya saygısızlık yapmadım hiç. Maaş meselesini de gayet güzel bir dille konuşmuştuk. Ne yapsaydım Dedektif Bey, evde üç tane boğaz doyuruyorum. Kolay mı? Yetiremiyordum, ben de Kemal Hoca’yla konuşmaya karar verdim. Çok yormuştu beni rahmetli, neredeyse işi bırakacaktım, o derece. Ama neyse ki sonunda maaşıma az da olsa zam yaptı. Bilmem anlatabildim mi?”

“Anlıyorum,” dedi Milas cümlesinin üstüne basa basa. “Ekonomik durumunuz biraz kötü anladığım kadarıyla...”

“Şükürler olsun, bir şekilde geçinmeye çalışıyoruz. Yahu evde üç boğaz olmasa gül gibi geçinir giderim ben. Bilmem anlatabildim mi? Ama ne çare, oldu bir kere!”

“Kemal Hoca’nın oğlu Atakan Tufan ve arkadaşı Nihat Sezen hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce nasıl insanlar?”

Adam, sanki bir ses duymuş gibi refleksle başını yine kapı tarafına yönlendirdi. Bir şey olmadığı hâlde böyleyse bir de kapı açılrsa korkudan bayılır kalır herhâlde, diye düşündü Milas.

“Bana kalırsa ikisi de iyi insanlar. Hani etliye sütlüye karışmayan tipler vardır ya, aynen öyle... Bilmem...”

“Peki, hiç Kemal Hoca’yla tartışmalarına şahit oldunuz mu?” diyerek adamın sözünü kesti dedektif. Sürekli aynı soruyu duymaktan sıkılmıştı. “Hem oğlu Atakan Bey, hem de Nihat Bey için soruyorum.”

“Hayır,” dedi adam çekimser bir ifadeyle. “Biri oğlu zaten... Diğeri de oğlunun en yakın arkadaşı... Aralarında ne gibi bir tartışma olabilir ki? İkiisi de Kemal Hoca’ya son derece saygılıydılar. Rahmetli de onları severdi. Bilmem...”

“Anladım!”

Milas gerekli notları aldıktan sonra, fark ettirmeden adamı süzdü. Kendisinden başka her yere bakıyordu. Bir insanın gözlerini  yüz altmış derece dndrebildiğine ilk kez şahit oluyordu.

“Son bir sorum daha olacak; Kemal Hoca’yı ölümünden önce en son ne zaman gördünüz?”

“lmnden ne kadar önce gördüğümü bilemem. Ben sadece o gün oradan çıktığım saati bilirim. 19.30’da ofisten çıkmıştım. Sonrası malum...”

Adam bir an durakladı. Bir şey hatırlamıştı.

“Doğru ya, ben ofisten çıktıktan bir iki saat sonra tekrardan ofisin o taraflara gitmiştim. Oradaki markete daha sonradan almam için bir iki parça şey emanet etmiştim. Unuttuğumu anlayınca tekrardan döndüm. Ofisin oradan geçerken Kemal Hoca’yı da gördüm hatta. Hızla yanımdan geçti, selam da verdim aslında ama yüzüme bakmadı bile!

Aslında çok da kibar adamdı rahmetli ama bir acelesi vardı herhâlde, bilemiyorum.”

Milas şaşırmıştı. Adamın söylediği saat aralığı cinayet saatine denk geliyordu. O saatte Kemal Hoca’nın dışarıda ne işi vardı?

“Emin misiniz? Yanlış hatırlıyor olmayasınız?”

“Hem de adım gibi eminim!”

Muhtemelen yanlış hatırlıyor, diye düşündü şifre bilimci. Adamın hâl ve hareketleri çok dengesizdi, hâliyle sözlerine inanmakta da güçlük yaşıyordu insan.

“Tamamdır, benim şimdilik sorularım bu kadar.” dedi Milas. Artık adamın gitmesini istiyordu. Zira adamı göndermezse usanmadan kırk sene daha karşısında oturabilirdi.

“Şuradaki kâğıda iletişim bilgilerinizi yazarsanız sevini-
rim. Soruşturmada ilerleme kaydedebilirsek sizinle tekrar
irtibata geçmem gerekebilir.”

Adam verilen kâğıda bir şeyler karaladıktan sonra ye-
niden Milas’a uzattı.

“Teşekkür ederim Ahmet Bey. Bize çok yardımcı oldu-
nuz.”

“Öyle mi?” dedi adam şaşkın bir ifadeyle. “Yardımcı ola-
bildiysem ne mutlu bana!”

Kısa süre sonra adam ofisi terk etmişti. Milas, hemen
cep telefonuna sarıldı. Aradığı kişi Elif’ti.

“Alo Elif, ne haber? Şu bizim *karın deşicilere* haber verir
misin? Bir saat içinde onların yanına gideceğim.”

“Tabii haber veririm de, hayırdır?”

“Hayır, hayır... İşlerimi hallettikten sonra gelip anlatacağım, söz...”

“Milas, yine kendi başına bir şeyler yapıyorsun gibime geliyor ama hadi hayırlısı!”

“Merak etme, bir şey yaptığım yok. Sadece Kemal Hoca’ya sormam gereken birkaç soru var, o kadar...”

“Tamam, hadi bakalım.”

Milas, telefonu kapattıktan sonra hazırlanmaya başladı. Bu esnada odaya Engin girmişti.

“Gidiyor musun abi?”

“Evet, gidiyorum. Acil bir işim var. Soruları ne yaptın?”

“Merak etme dedim ya, o iş bende... Bu akşam, bilemedin en geç yarına cevapları önüne sererim.”

“Hadi bakalım, göreceğiz,” dedi Milas muzip bir surat ifadesiyle. “Ama senden bir ricam olacak. Soruları ayrı bir kâğıda not etmeni istiyorum. Orijinal sayfaları buraya masamın üzerine bırak olur mu?”

Engin şaşırmıştı.

“Tabii olur abi de, ne fark edecek ki? Ha orijinali, ha sahtesi... Neticede soru aynı soru...”

Milas “Sen dediğimi yap,” dedi otoriter bir sesle. “Söylediğim gibi notları masamın üzerine bırak. Sayfaların üzerinde herhangi bir şey olmasın. Açıkça görülsün yani...”

Engin yine bir şey anlamamıştı.

“Tamam,” diyebildi çaresizlik içinde. “Sen nasıl istersen...”

“Aferin,” dedi Milas tüm hazırlıklarını bitirip çıkmaya hazır olduğu esnada. Tam odanın kapısından çıkacaktı ki yeniden Engin’e döndü:

“Enginciğim, yem nasıl atılır, bilir misin?”

Engin kısa süreli düşündü.

“Yemi attığın hayvana göre değişir. Ama çoğunlukla elle atılır.”

“Yanılıyorsun gizem avcısı! Yem sadece hayvanlara atılmaz. Ayrıca birçok atılma şekli vardır. Öğreneceksin merak etme, çok yakında sen de öğreneceksin!”

Şifre bilimci Milas Ulukan, Engin’in meraklı bakışları eşliğinde ofisi terk etti.

13.

“Allah Allah, bir problem mi var? Neden buraya geliyormuş Milas?”

Adli Doktor Tunahan Alkın, kendisi gibi doktor olan eşine bu soruyu yöneltti. Şaşkındı. Aslında çoğu zaman Milas’ın hâl ve hareketleri onu şaşırtıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi eşi Nur Alkın. “Yaklaşık yarım saat önce Elif aradı beni. O söyledi, herhâlde birazdan burada olur.”

Elif’le Nur liseden arkadaşları. Biri tıp okumuş diğeri ise polis akademisine girip bambaşka bir yolda ilerlemişti. Ama hiçbir zaman bağları kopmamıştı iki samimi arkadaşın. Birbirinden bağımsız bambaşka meslekler edinen arkadaşların seneler sonra yollarının iş münasebetiyle kesişeceğini kimse tahmin edemezdi. Lakin bu durum ikisini de mutlu ediyordu. Zira okul arkadaşlığına iş arkadaşlığı da eklenmişti.

Bu vesileyle Adli Tıp Kurumunda görev yapan iki adli tıpcı Tunahan ve Nur, Başkomiser Atıf Bakırcı’nın ekibine destek sağlıyordu. Özellikle otopsilerin birçoğunu bu karı koca yapmaktaydı. Ekipteki Elif dışında neredeyse herkes onlara “karın deşiciler” ismini koymuştu.

“Bu Milas ilginç adam vesselam!” dedi Tunahan. “Yine altından bir şeyler çıkacaktır, görürsün bak!”

Tam bu esnada ufukta dedektif görünmüştü. Ağır adımlarla kendilerine yaklaşıyordu.

“İçimden bir ses beni andığınızı söylüyor. Yolda kulaklarım çınladı.”

Tunahan “Doğru,” dedi imalı bir ses tonuyla. “Epey kulaklarını çınlattık. Hayırdır?”

“Önemli bir şey değil, sadece Kemal Hoca’ya soracağım birkaç soru var, hepsi bu...”

Nur gülmeye başladı.

“Belki de ölülerle sohbet eden tek insansın, biliyor musun?”

“Yanılıyorsun,” dedi Milas tebessüm ederek. “Başarılı dedektiflerin hepsi ölülerle konuşur. Yoksa başka türlü cinayetleri nasıl çözebiliriz ki?”

Nur gülümsemeye devam etti. Ama Tunahan çok ciddi görünüyordu.

“İşimizi doğru yaptığınızı sanıyordum!”

“Kocamın meslek aşkı depreşti yine.” diye söylendi Nur. Eşine takılmayı seviyordu.

“İşinizi doğru yapmadığınızı söylemedim ki,” dedi Milas. “Hatta harika yapıyorsunuz, size boşuna ‘karın deşiciler’ demiyoruz ya!”

“Ee, o zaman problem nedir?” Tunahan ısrarcıydı.

“Problem yok. Biraz...” Milas aniden durakladı. “Kabul ediyorum, epey takıntılı biriyim. Aklımdaki bazı soruların cevabını bulmalıyım, yoksa işimi yapamam.”

“Tamam, bize sor öyleyse. Aklındaki soruları cevaplamak için buradayız!”

Tunahan inada bağlamıştı bir kere. İdealist kişiliğinden gelen inadı, böyle durumlarda Çin Seddi’nden daha aşılmaz oluyordu.

Milas hafifçe sesini yükselterek, “Kardeşim neden anlamıyorsun,” dedi. “Sorularımın cevabı sende değil, Kemal Hoca’da!”

Nur araya girdi:

“Tunahan, bırakalım *dâhi* dedektifimiz aklındaki sorulara cevap bulsun. O da rahatlasın, biz de... Neden bu kadar üsteliyorsun anlamıyorum?”

“Peki tamam” dedi sonunda Tunahan. “Sohbet mi ediyorsun, ne yapıyorsan yap! Ama çok ses çıkartma, diğer misafirlerimiz rahatsız olmasın.”

En sonunda yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu adli tıp doktorunun.

“Merak etme kardeşim. Bilmiyor musun, ölülerle sohbet sessiz olur! Kimseyi rahatsız etmem, söz...”

Milas, Tunahan’ın elini sıktıktan sonra Adli Tıp Morguna doğru ilerledi.

14.

Engin, eve gelir gelmez hiçbir şey yemeden odasına çekmişti. Milas'ın verdiği sorulara bakıyordu.

Dedektifin söylediğini harfiyen yapmış, soruları başka bir kâğıda geçirmişti. Orijinallerini ise çalışma masasının üzerine bırakmış ve oradan ayrılmıştı.

Milas'a söz verdiği üzere yarına kadar bu soruları çözme-
liydi. Bir şekilde ona yardımcı olmalı ve ileride başarılı bir
dedektif olacağını kanıtlamalıydı.

Oda kapısından gelen tıkırtı sesleriyle başını sorulardan kaldırdı. Gelen annesiydi.

“Oğlum, yemek yemedin. Çok mu ödevin var?”

“Onun gibi bir şey anne... Sen beni bekleme istersen,
ben birkaç saat sonra yerim.”

Annesi Zuhale Hanım, oğlunun yanına kadar geldi. Önün-
deki anlam veremediği soruları görünce, “Yine olimpiyat-
lara mı hazırlanıyorsun?” diye sordu. “Oğlum, okulun daha
önemli. Derslerine çalışsana!”

“Derslerime de çalışıyorum anne, biliyorsun. Bu soruları
Milas abi verdi. Onun için çok önemli, mutlaka yarına ka-

dar çözmeliyim. İleride başarılı bir dedektif olacağımı ona kanıtlamam gerekiyor.”

“Oğlum ne dedektifliği, Allah aşkına! Doğru düzgün bir meslek hedeflesene... Abini görüyorsun, polis oldu gitti gurbet ellere... Sen de mi öyle olacaksın?”

“Anne gurbet el dediğin Ankara. Ayrıca ben polis olmayacağım merak etme, dedektif olacağım. Ha bir de, dedektif kitapları yazarı...”

Oğlunun hayallerinden annesinin pek hoşnut olmadığı her hâlinden belliydi. İki oğlunu da kendisi büyötmüştü. Babalarının genç sayılabilecek yaşta vefat etmesi, çocuklarına hem annelik hem de babalık yapmasını gerektirmişti. O sebeple çocuklarına çok düşküdü Zuhâl Hanım, onlara en ufak bir zarar gelmesine dayanamazdı.

Bununla birlikte lise çağına gelmesine rağmen Engin’in bu kadar hayalperest olması onu düşündürüyordu. Tek dayanak noktası, oğlu gibi gördüğü Milas’tı. Zira Engin’in Milas’ı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. İlerleyen yıllarda meslek seçiminde dedektifin, oğlu üzerinde önemli bir rol oynayacağına inanıyordu.

Oğlunun önündeki sorularla ilgilendiğini görünce onu daha fazla rahatsız etmek istememişti. İleride kendisinin hayal ettiğı tehlikeli olmayan mesleklere yönelir miydi bilemiyordu. Ama şu anda oğlunu hayalleriyle birlikte baş başa bırakacaktı.

15.

Serin ve yağmurlu bir sonbahar akşamıydı. İnsanların evine çekildiği, kimseciklerin olmadığı saatlerde Milas Dedektiflik Bürosunun önünde gizemli bir gölge belirdi.

Ağır adımlarla büronun olduğu yere ilerledi. Ofisin içinde bulunduğu on iki katlık binanın ilk katındaydı.

Kapıyı zorlamak manasızdı. Çelik kapıları açmak kadar güç bir şey yoktu. Tek çare vardı: Pencereden girmek...

Neyse ki pencere tahtadandı. O bakımdan pencereyi açmak, gizemli gölgenin sahibi için çocuk oyuncağıydı.

Küçük bir hamleyle pencere açıldı. Gölge, basit bir kıvrak hareketle pencereden içeri atladı.

Şu anda en az gece kadar zifirî karanlığın içindeydi. Göz gözü görmüyordu. Cebinden feneri çıkardı ve önüne tuttu. İlerledi.

Heyecandan yine terlemeye başlamıştı. Giydiği kıyafetler nefes aldırmayacak türdendi.

Sonunda çalışma masasına yaklaşmıştı. Feneri masanın üzerine tuttu. Gördüğü notlar sevinçten havalara uçma-

sına neden olabilirdi. İşinin bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti.

Notları alıp incelemeye başladı. Rahattı, zira elinde eldivenleri vardı. İz bırakmayacak, işini tereyağından kıl çekercesine kolay bir şekilde yapacaktı.

Çok vakti yoktu. Bir an önce yapması gerekeni yapmalı ve bu kasvetli yerden kurtulmalıydı.

BÖLÜM 2

Evvel zaman içinde...

İnançlı insanlar için hayat bir tür hapishanedir. Ölüm ise özgürlük...

Özellikle gençlik yıllarımdan beri hep buna inandım ve hayatımı bu düstura göre şekillendirdim. Sayısını bile bilmediğim savaşlarda düşman askerlerine karşı korkusuzca kılıç savururken, ölüm her daim benimleydi. Alacağım en ufak bir kılıç darbesinin benim bu yalancı dünyayla olan bağlarımı koparacağını çok iyi biliyordum. Lakin korku nafileydi. Zira çok iyi biliyordum ki hayat, korkunun bittiği yerde başlıyordu! Şayet korkunun hayatınızı ele geçirmesine izin vererseniz, attığınız ilk adım dahi sizin için tehlikeli olacaktır. O sebeple bizim gibiler için korku hastalıktan başka bir şey değildir.

Ancak nefes aldığınız dünya içindeki mevkiiniz yükseldikçe, kaybedecekleriniz daha çok oluyor. İşte bu da korku tohumlarını yüreğinizin derinliklerine serpiştirmeye yetiyor. Aslında insan güçlendikçe farkında olmadan ölüme daha da yaklaşıyor. Aldığınız her bir sorumluluğun muhakkak bir bedeli olacaktır! Sorumluluk almadan mevki sahibi olamazsınız. İşte dünya denilen yer tam da böyle bir yer! Size vereceklerini, zamanı geldiğinde almak için verir. Bundan dolayıdır ki sahip olduklarımızı da, bu dünyayı da gözümüzde çok büyütmemeliyiz.

Her ne kadar üstün zekâmla bu cümleleri yazsam da, hayat denilen tiyatro oyunu bize bildiklerimizi unutturuyor. Kalp çoğu zaman mantığın önüne geçebiliyor. Siz doğru ve yanlışın ne olduğunu bilseniz bile bir anda etrafınızı hırslarınız ve kibriniz sarıyor. İnsanlara yukarıdan bakmaya başlıyor, en ufak bir eleştiriyi bile kaldıramaz oluyorsunuz. Oysa sayısız yıldızın, galaksilerin, gezegenlerin olduğu uçsuz bucaksız bir evrende nokta kadar bile yer kaplamıyoruz.

Bazen “keşke” diyorum. Keşke nefsimiz, hırslarımız olmasaydı. Hayvanlar ve bitkiler gibi sadece faydalı işlevlerimiz olsaydı bu yalan dünyada. Kötülük olmasaydı. Ama insanlığa verilen düşünme yeteneğinin bedeli de budur işte. Nefis... İnsana her türlü kötülüğü yaptırabilecek, gözünü kör, kulağını sağır edecek en azılı düşman!

Ölümünden yüzyıllar sonra bile kelebek etkisi yapıp, insanın kötülüklerini, çaresizliklerini, pişmanlıklarını, kibrinin tüm insanlığa fısıldayan bir şeydir nefis... Sahibine bir mezar taşını, bir cenaze namazını bile çok görür! Araf'ta bırakır o kişiyi... Hem de bunu kişinin dünyadaki bilgi ve mevki makam düzeyine bakmadan yapar!

Ben, geçmişin karanlık dehlizlerinden gelen “Evvel Zaman Koleksiyoncusu”, artık ismimi taşıyan bir mezar taşım olsun istiyorum!

16.

Milas, sabah erkenden kalkmış ve ofisin yolunu tutmuştu. Her sabah uğramadan edemediği en gözde pastanesine uğramış, yine en sevdiği sıcacık peynirli poğaçalardan almıştı. Ofistekilere de ikram edebilmek adına birkaç tane fazladan aldığı poğaçalarıyla birlikte ofisin girişine gelmişti ki bir an duraksadı.

Giriş kapısı hafif aralıktı. Korktuğu şeyin başına gelmesini umarak hızla ofise girdi.

İçeride korktuğu manzarayla karşılaşmamıştı. Aslı'yla Engin karşılıklı oturmuş, bir şeyler atıştırıyorlardı.

Engin, Milas'ın geldiğini görünce hemen ayağa kalktı.

“Abi sonunda gelebildin!”

Engin'in bu kadar erken gelmesine alışkın olmayan dedektif, “Senin okulun yok mu?” diye sordu.

“Olmaz olur mu, tabii ki var! Peki, senin saatten haberin yok mu? Daha sabahın körü, ilk dersim bir saat sonra...”

Milas, Aslı'ya bakarak “Kapıyı neden açık bıraktınız?” diye sordu.

“İçerisi biraz hava alsın diye açık bıraktım,” dedi Aslı. Ardından devam etti. “Şey... Milas Bey, galiba biri gece yarısı buraya girmiş! Ama endişelenmeyin, değerli bir şey almamış. Herhâlde fırsat bulamadan kaçtı gitti.”

Milas, elindeki poğaça paketini masaya bıraktı.

“Birinin geldiğini nereden anladın?”

“Odanızın camlarından biri açıktı. Dün kapalı olduğuna eminim. Ayrıca pencere zorlanarak açılmış.”

“Polise haber verdin mi?”

“Hayır, size sormadan hareket etmek istemedim. Herhangi bir şeyin çalınmadığına emin olduktan sonra gerek de duymadım. Ama dilerseniz hemen arayabilirim.”

“Gerek yok ama bu tür şeyler olduğunda beni ararsan sevinirim.” dedi Milas sitemkâr bir ses tonuyla.

“Sizi aradım ama telefonunuz kapalıydı.”

Milas, refleksle telefonunu çıkarıp baktı. Kız doğru söylüyordu. Gece aşırı derecede başı ağrıdığından kapamıştı telefonunu... Sabah da açmayı unuttuğunu fark etti.

“Tamam,” diyebildi Milas. “O zaman sorun yok. Odadaki hiçbir eşyanın yerini değiştirmediniz değil mi? Özellikle de çalışma masamdaki...”

Milas’ın gözleri hem Engin’in hem de Aslı’nın üzerindeydi.

“Abi, karşında geleceğin dedektifi duruyor!” diyerek araya girdi Engin. “Elbette hiçbir şeye dokunmadık. Biri bir yere gizlice girmişse mutlaka iz bırakır diyen sen değil miydin?”

“Aferin süper zekâ, doğru yoldasın!”

Milas’ın keyfi yerine gelmişti. Seri adımlarla odasına geçti. Bu arada Engin de onu takip ediyordu.

“Zekâ oyunlarını sormuyorsun!”

Milas masasına oturduğunda önünde duran kâğıtları fark etti. Soruların yer aldığı notları eline alıp incelemeye başladı. Bir taraftan kâğıtlara bakarken, bir taraftan da bilgisayarından Barış Manço’nun *Olmaya Devlet Cihanda* isimli şarkısını açmıştı.

“Sormalı mıyım?”

“Bence sormalısın abi. Epey ilerleme kaydettim.”

Milas meraklı görünmeye çalışarak “Öyle mi?” dedi. “Bak, merak ettim şimdi, ne buldun?”

“Görünce çok şaşıracaksın!” dedi Engin sesine gizemli bir hava vermeye çalışarak. Akabinde soruları not aldığı defteri çıkarttı. Bu esnada Milas elindeki orijinal soru kâğıtlarını incelemeye devam ediyordu.

Engin ilk soruyu çıkartıp Milas’ın önüne bıraktı. Dedektif, sonunda dikkatini Engin’in anlatacaklarına verebilmişti.

Bir kez daha ilk soruya baktı:

$$KA = 15$$

$$Tİ = 36$$

$$LK = 29 \text{ ise}$$

$$İM = (?)$$

$$\text{Buna göre; } 15 + 36 + 29 + İM = ?$$

“Ee, ne var bunda?” diye sordu Milas. “Cevap nerede?”

Engin “Cevap soruda abi,” dedi gülümseyerek. “Şimdi şuna bak!”

Deftere bir şeyler karaladıktan sonra yeniden Milas’a uzattı.

“15 + 36 + 29 + İM sorusu aynı zamanda KA + Tİ + LK + İM sorusuna eşit... Yukarıdaki eşitliklere dayanarak bunu söylüyorum, şimdi fark ettin mi?”

Milas, Engin’in ne anlatmak istediğini şimdi anlamıştı. Heyecandan tüyleri diken diken oldu.

“Tabii ya, ben bunu nasıl akıl edemedim!”

Eline bir kalem alıp, soru üzerinde bazı oynamalar yaptı:

$$KA+Tİ+LK+İM = KATİL KİM?$$

“Harikasin Engin!” diye haykırdı Milas. “Peki sorunun cevabı hakkında bilgin var mı?”

Engin’in yüzü bir anda asıldı.

“Maalesef yok abi. Bunu görebildim sadece... Bir de üçüncü soruda...”

“Üçüncü soruyu şimdilik karıştırma!” diyerek Engin’in sözünü kesti dedektif. Çok heyecanlanmıştı.

“Basamak basamak gideceğiz, tıpkı merdivenleri çıkar gibi... İki üç merdiven sonrasına bakarsak önümüzdeki basamağı göremez, takılır düşeriz.” Bir an durakladı. “Tam tahmin ettiğim gibi, bu sorular bize bir şey anlatmaya çalışıyor.”

“Ben diğ er soruları da    zmeye çalıştığım ama biraz karışık...” dedi Engin mahcup bir ifadeyle. “Yine de sana yardımcı olabildim, değıl mi?”

Milas aniden ayağı a kalktı ve “Hem de nasıl!” diyerek Engin’i alnından   pt . “Gitmek istediğıin restoranı belirle, yemeklerin en güzelini hak ettin!”

şifre bilimci keyifle masasına oturduğıunda yüzünde g ller açıyordu.

“Soruları düşünme, bu aşamadan sonra ne yapıp edip     mlerini bulacağıım.     nk  artık senin dışında bir kişinin daha bana yardım ettiğıini biliyorum.”

Engin bir anda o gizemli kişiyi kıskanmıştı.

“Kimmiş o?” diye merakla sordu.

“Matematik   ğretmenim Kemal Tufan...”

Engin’in bu ismi daha önce hiç duymadığıı surat ifadesinden belliydi. Milas’ı yanıt arayan bakışlarla bir süre s z d .

Dedektif “Sana söz veriyorum Enginciğıim,” dedi heyecanlı bir ses tonuyla. “En kısa sürede seni onunla tanıştıracağıım! Söz...”

17.

Süleymaniye Camii Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi

Bir gün sonra ülkenin önde gelen gazeteleri “Evvel Zaman Koleksiyoncusu Cinayeti”ni yazıyordu. Özellikle Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi’nin önündeki geometrik desenli mermer duvarın üzerinde bulunan “2. Dereceden Kanutlar”dan sonra bu cinayet haberi gazete, televizyon ve internette gündem olmuştu. Tıpkı “Hafıza Koleksiyoncusu Cinayeti”nde olduğu gibi... Manşet ise tüm haberlerde ortaktı:

“*Evvel Zaman Koleksiyoncusu, Hafıza Koleksiyoncusu’na karşı!*”

Fotoğraf çekmeye gelen gazeteciler, emniyet mensupları tarafından engellenmeye çalışıyordu. Her ne kadar türbede bir cesede rastlanmasa da burası artık olay mahalliydi.

“Bekliyoruz zaten,” dedi Başkomiser Atıf, gergin bir sesle. Hava çok soğuk olduğundan üstündeki kalın haki montu dahi onu yeterince ısıtmıyor gibiydi.

“Neyse ki ortalıkta ceset yok,” dedi Tekin, alaycı bir ifadeyle. “Katilimiz bu seferki işini temiz yapmış!”

Atıf'ın sert bakışları Tekinsiz Tekin'in susması için yeterli olmuştu. Bu esnada olay yeri inceleme ekibi çoktan türbeye giriş yapmış, kanıtların bırakıldığı yerde itinayla çalışıyorlardı.

Sözü tekrardan Başkomiser Atıf aldı:

“Türbenin mobese kameralarına da bakalım mutlaka... Kanıtları buraya bırakacak kadar cesaretli olan katilimizi artık tanımanın vakti geldi!”

“Muhtemelen üstünde kendini kamufle eden bir elbise vardır Başkomiserim,” dedi Mehmet Ali. “Kendini ele verecek kadar acemi olduğunu sanmıyorum.”

Elif arkadaşını destekledi:

“Mehmet Ali haklı Başkomiserim, burada mobese kameralarının olacağını tahmin ediyordur.”

“Benim anlamadığım,” diyerek yine araya girdi Tekin. “Burada güvenlik görevlisi falan yok mu? Hiç bir şey görmemişler mi?”

“Bir görevli varmış,” dedi Mehmet Ali. “Ama o da türbenin içindeymiş. Ayrıca türbenin bir süredir ziyarete kapalı olduğunu söyledi. Havalar soğuduğundan çok ziyaretçi gelmiyormuş. Gelen de avluda duasını edip çıkıyormuş. O sebeple türbenin sadece avlusu açılmış, zaten kanıtlar da buraya bırakıldı.”

“Yine de şüphe çekmeliydi!” dedi Atıf, gürleyerek. “Herhâlde bu herif nur yüzlü biri değil! Ki şapkası olsa bile yine de fark edilmeliydi. Yolgeçen hanı değil ki burası!”

“Haklısınız Başkomiserim,” dedi Elif teskin edici bir ses tonuyla. “Mobese kameralarında nasıl biri olduğu çıkar ortaya, merak etmeyin.”

Genç polis cümlesini tamamladıktan sonra bakışlarıyla Milas’ı aradı. Dedektif, her zamanki gibi kanıtların olduğu yerdeydi. Geometrik desenli mermer duvarın üzerine asılı hâlde duran kâğıtlara bakıyordu.

En üstünde büyük harflerle *2. Dereceden Kanıtlar* yazan kağıdın hemen altında yine zarfa konulmuş bir mektup dikkat çekiyordu. Bir de Arap alfabesiyle yazılmış açık bir mektup... *3. Dereceden Kanıtlar*’dan farklı olarak bir tuğra görseli vardı. Tuğranın solunda ise bir minyatür bulunuyordu. Kime ait olduğu bilinmeyen bir tabutun Topkapı Sarayı’ndan çıkarılışını gösteriyordu bu minyatür. Sarayın alt tarafında bir sandal göze çarpıyordu. Zikzaklı çizgilere sahip görkemli tabutu almaya gelmiş bir sandaldı bu...

Minyatürün hemen yanında yine bir şiir vardı. Milas elini sürmemeye çalışarak şiiri sessizce okudu:

“Âhirü’l-emr o vezir-i makbûl
Ebedi makbûl iken oldu maktûl
Kim ki gaddâr ü sitemkâr olur
Lâ-cerem katle sezâvâr olur
Böyledir tâ ezeli resm-i felek
Her kişi ettiğini bulsa gerek”

Dedektif bir an kanıtların içinde kaybolduğunu hissetmişti. Onu derin düşüncelerinden Elif çıkardı:

“Milas seni çağırıyorum, duymuyor musun?”

Şifre bilimci zorlansa da kendini toplamayı başarmıştı.

“Affedersin Elif, kendimi kaptırmışım. Ne oldu?”

“Mobese kamera görüntülerine bakacağız, güvenlik görevlilerinin kabinine geçelim istersen.”

Milas, ikiletmeden polis arkadaşının arkasından ilerlemeye başladı. Güvenlik görevlilerinin kabini Hürrem Sultan türbesinin hemen karşısına denk geliyordu. Hürrem Sultan’ın kabri Kanuni Sultan Süleyman Han türbesinin yanındaki türbedeydi. Hemen yanı başında da kızı Mihrimah Sultan vardı. Kanuni Sultan Süleyman Han’ın türbesinde aynı zamanda Sultan 2. Ahmed Han ile Sultan 2. Süleyman Han’ın kabirleri de bulunuyordu. Yüzyıllar önce dünyaya hükmetmiş sultanların aynı türbe içinde bulunması, şüphesiz ki orayı daha da değerli kılıyordu.

Külliyenin mimarı ise özellikle Kanuni Sultan Süleyman Han dönemine damga vurmuş, Koca Sinan’dı. Caminin mimari projesiyle birlikte külliyeinin de tasarımını üstlenmişti dâhi mimar. Keza kendi kabrinin bile mimarlığını yapmış ender biriydi o. Evet, Mimar Sinan ölmeden kısa bir süre önce kabrinin mimari çizimlerini tamamlamış ve vefatından sonra Süleymaniye külliyesinin hemen yanı başına defnedilmişti.

Bunları düşünmek dahi insanı farklı hissettiriyordu, ancak şu anda dedektifin aklı başka yerlerdeydi. Katilin eşkalini merak ediyordu genç adam. Yüzünü kamufle etse bile beden dilinden onu analiz edebileceğini düşünüyordu.

Genç, esmer bir güvenlik görevlisi kamera kayıtlarını açtığı anda şifreli dosyalar ekibi kısa süreli bir şok geçirmişti. Zira kamera görüntülerinde Kemal Hoca görünüyordu! Kanıtları Kanuni Sultan Süleyman Han türbesinin önündeki geometrik desenli mermer duvarın üzerine asan Kemal Hoca'nın ta kendisiydi!

Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyen Milas gayriihtiyari olarak, "Bu... Bu Kemal Hoca olamaz!" diyebildi.

18.

“Hocam, sizin meslek neydi?”

Ahmet Yılmaz, sorusunu sorduktan sonra aniden bir ses duymuş gibi başını kapı tarafına çevirdi. Adamın bu hâline anlam veremeyen Tarih Profesörü Mustafa Yıldız, istemeden de olsa adamın sorusunu yanıtladı:

“Tarih profesörüyüm.”

Profesör, asık suratla yanıtını verdikten sonra, benim burada ne işim var, diye düşünmeden edemedi. Milas’ın ricası üzerine gelmişti. Dedektifin zamanı kısıtlı olduğundan üniversiteye gitme imkanı bulamamıştı. Bunun üzerine kızacağını bildiği hâlde Profesör’ü ofisine davet etmişti. Mustafa Yıldız, önce nazlanmış ama sonra daveti kabul etmek zorunda kalmıştı. Cinayet soruşturmasında yeni kanıtların bulunduğunu öğrenince yardım maksatlı gelmeyi kabul etmişti.

Milas, çok zamanı olmadığı için Kemal Hoca’nın ofisinde çalışan Ahmet Yılmaz’ı da eş zamanlı olarak davet etmişti. Ona da soruları olacaktı. İki adam dedektiflik ofisinde Milas’ı bekliyorlardı.

Ahmet Yılmaz, can sıkınlığından olsa gerek, geldiğinden beri Profesör'le ilgileniyordu.

“Hocam, benim de tarihe çok ilgim vardır,” diyerek yine söze girdi. “Bakmayın böyle gariban durduğuma, eğer okut-salardı kesin tarihçi olurdum! Bilmem anlatabildim mi?”

Profesör'ün yüzü daha da asılmıştı.

“Öyle mi, ne güzel!” dedi ilgili görünmeye çalışarak. “Hangi kitapları okuyorsunuz?”

Adam “kitap” kelimesini ilk kez duymuş gibiydi.

“Ne kitabı?” dedi şaşkın bir ifadeyle. Soruyu anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti.

“Ha yok hocam, ben dizi izliyorum!” dedi rahat bir şekilde. “O şekilde öğreniyorum tarihi, çok eğlenceli oluyor. Bilmem anlatabildim mi?”

Profesör'ün sinirden yüzü kızarmaya başlıyordu.

“Beyefendi tarih kitaplardan öğrenilir, dizilerden değil!” dedi sesini yükselterek. Adam, Profesör'ün sinirlendiğini anlamamıştı bile...

“Yok hocam, ben dizilerden öğrenebiliyorum, sorun olmuyor benim için. Mesela geçende Pargalı İbrahim Paşa'nın Mısır'a gidip, oradaki ayaklanmayı bastırdığını öğrendim! Müthişti! Bilmem anlatabildim mi?”

“Tarihte Pargalı İbrahim diye biri yok Beyefendi!” diye kükredi Profesör “Makbûl İbrahim Paşa var! Adam öleli neredeyse beş yüz yıl olmuş, hâlâ kimdir nedir bilmiyoruz!”

“Ne, Pargalı İbrahim öldü mü?” diye heyecanla bağırdı Ahmet Yılmaz. “Nasıl olur hocam, daha geçende yaşıyordu!”

Mustafa Yıldız, birden ayaklanmıştı. Biraz daha burada durursa adamlarla kavga edecekti. Tam kapıdan çıkacakken karşısında Milas’ı gördü. Dedektif, zorlukla da olsa Profesör’ü tekrardan odaya sokabilmişti.

Bu esnada olaydan habersiz bir şekilde hızlı manevralarla çevresini kolaçan eden Ahmet Yılmaz, Milas’ı gördüğünde başıyla selamladı.

“Dedektif Bey, biliyor musunuz? Pargalı İbrahim ölmüş! Az önce hocam söyledi. Bilmem anlatabildim mi?”

“Sevgili Milas,” diyerek araya girdi Profesör “Lütfen sorularınızı çabucak sorunuz, aksi takdirde elimden bir kaza çıkacak!”

Profesör sinirden kıpkırmızı olmuştu. Yüzünde gözlükleri olmasa, koyu siyah gözlerinden çıkan ateş görülebilirdi.

Şifre bilimci, Profesör’ü teskin etmeye çalıştı:

“Tabii hocam, sakın olun lütfen. Bugün çok önemli kanıtlar geçti elimize... Size onları göstermek istiyorum. Bilgi ve tecrübelerinizden faydalanmak isterim.”

Mustafa Yıldız, dedektif konuşurken sakinleşmeye başlamıştı.

“Tahmin ettiğimiz gibi ‘2. Dereceden Kanıtlar’ mı bıraktı?” diye sordu merakla.

“Evet hocam,” dedi Milas düşünceli bir ifadeyle. “Hem de Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi’ne...”

Profesör şaşırmıştı.

“Nasıl cesaret etmişler buna? Orası çok gözde bir yerdir... Özellikle de diziden sonra popülaritesi daha da arttı!”

Mustafa Hoca son cümlesini karşısındaki adama ithafen imalı bir tonlamayla söylemişti. Ahmet Yılmaz’ın onları dinlediği yoktu. Hatta Milas, adamın aralarda uyukladığını bile görüyordu.

Profesör’ün sorusunu yanıtladı:

“Hocam soğuk havalarda çok durgun oluyormuş türbe. Oradaki güvenlik görevlileri öyle söyledi. Zaten katil kanıtları direkt türbenin içine bırakmamış. Türbenin önündeki avluda bulduk kanıtları...”

Milas, fotoğrafını çektiği kanıtları teker teker Profesör’e göstermeye başladı. Önce tuğrayı gösterdi. Profesör hemen yanıtladı:

“Kanuni Sultan Süleyman Han’ın tuğrası bu... Hoş, türbesine bırakılan tuğranın başka bir padişaha ait olması da beklenemezdi zaten!”

Dedektif aldığı yanıtın ardından minyatürü gösterdi Profesör’e. Oradaki tabutun kime ait olduğunu çok merak ediyordu.

Profesör resmi bir süre inceledikten sonra konuşmaya başladı:

“16. yüzyılın önemli nakkaşlarından Nakkaş Osman’ın minyatürü bu... Kanuni Sultan Süleyman’ın veziriazamı Makbûl İbrahim Paşa’nın tabutu, saray görevlileri tarafın-

dan Topkapı Sarayı'ndan çıkarılıyor. Bir kayığa bindirilip defnedileceği gizemli yere götürülecek. Nakkaş Osman bu tarihi anı ölümsüzleştirmiş anlayacağınız.”

Ahmet Yılmaz, “İbrahim Paşa” ismini duyunca biraz daha canlanmıştı.

Milas, mektuplardan da yola çıkarak tarihteki maktulün İbrahim Paşa olabileceğini tahmin etmişti. Başlarda Kanuni Sultan Süleyman Han'ın oğlu Şehzade Mustafa'dan şüphelendiyse de sonrasında İbrahim Paşa olabileceği biraz daha ağır basmıştı.

Ancak hâlâ tam olarak parçaları birleştiremiyordu şifre bilimci.

“Hocam, Kanuni Sultan Süleyman Han ile İbrahim Paşa arasındaki husumetin sebebi neydi? Bir de İbrahim Paşa'nın mezar taşının dahi olmadığı bilgisi doğru mu? Çünkü kanıtlar arasında bulduğumuz mektupların birinde öyle yazıyor.”

Milas hemen “Evvel zaman içinde...” başlıklı mektuplardan “İnançlı insanlar için hayat bir tür hapisanedir. Ölüm ise özgürlük...” cümlesiyle başlayan ikinci mektubu hızla okudu. Diğer Arap alfabesiyle yazılmış ikinci açık mektubun ise çevirisi yaptırılıyordu.

Profesör mektupta yazanları dinledikten sonra, “Doğru tarafları var,” diyebildi. “Ama bu mektubu yazan kişi aklınca kendini İbrahim Paşa'nın yerine koymuş. Bazı yerler abartılı... İbrahim Paşa'nın cenaze namazının kılınmadığı ve bir erguvan ağacının yanına gömüldüğü biliniyor. Mezar taşı

da yapılmamış. Zira Kanuni Sultan Süleyman Han'ın kendisinin dahi mezarın yerini bilmek istemediği rivayet edilir. Bu konuyla ilgili derin bir keder içinde olduğu ve cenaze işleriyle ilgilenmesi için harika minyatürleriyle tanınan *Matrakçı Nasuh Efendi*'yi görevlendirdiği biliniyor. Tabii bunda İbrahim Paşa'nın ani bir şekilde idam edilmesinin de payı var. Dolayısıyla birçok merasim askıya alınmış. Ama minyatürden de görüyoruz ki aslında İbrahim Paşa'nın cenazesi o kadar da sönük değilmiş. Dikkat ederseniz, tabutun üzerinde zikzaklı bir Kâbe örtüsü var. Bu idam edilen devlet adamının onurunun korunduğu, ona saygı duyulduğu anlamına gelir. Yani İbrahim Paşa'nın ölümü anlatıldığı kadar da vahim değildi. İdam edilme sebebine gelirsek, birçok faktörden bahsetmek gerekir... Yanlış anlaşılmalara, yanlış beyanlar, iftiralar, İbrahim Paşa'nın hırsı ve kibri... Ki mektuplarda da kibirli biri olduğunu kabul ediyor aslında.

Bazı tarih kitapları Makbûl İbrahim Paşa'nın Kanuni Sultan Süleyman Han'ın Hürrem Sultan'dan olmayan büyük oğlu Şehzade Mustafa'yı desteklediği ve idamında bu olayın da etkisinin olduğunu söyler. Mahidevran Sultan'ın şehzadesinden bahsediyorum. Her ne kadar Paşa'nın idamında Hürrem Sultan'ın da payının olduğu söylense de bunun aksini savunmak da mümkün. Hürrem Sultan'ın yapılan dedikoduların aksine hayırsever bir insan olduğu bilinir. Günümüzde bile bizzat Hürrem Sultan tarafından yaptırılmış sayısız külliye, hastane, hamam, medrese ve çeşmelerin olduğunu biliyoruz. Yani dizilere ve içi boş dedikodulara bakarak

Hürrem Sultan'ın kötü lanse edilmesi doğru değil. Lakin o dönemin siyasetiyle şimdiki modern dünyanın siyasetini de karıştırmamak gerekir. Şu an hata yapan bir devlet yetkilisi istifa ederek görevinden ayrılıyor. O dönemlerde istifa diye bir şey yoktu. Eğer bir hata yapılmışsa bunun bedeli sürgün ya da idam oluyordu. Kanuni Sultan Süleyman Han, sadece bir baba ve ağabey değildi. Ülkesinin menfaat ve istikbalini düşünmek zorunda olan bir cihan padişahıydı o. Bu sebeple hata yapan oğlu da olsa, kardeşi gibi gördüğü en sadık yardımcı da olsa o dönemin şartlarında, tüm kişisel duygularından azade, ne gerekiyorsa onu yapmak mecburiyetindeydi. Olaylara bir de bu gözle bakmak gerekir.”

Milas, gerekli gördüğü noktaları üstünde “*Dozunda korku temel ihtiyaçtır.*” yazılı not defterine not aldıktan sonra merak ettiği başka bir soruyu sordu:

“Peki hocam sizce Makbûl İbrahim Paşa idamı hak edecek kadar suçlu muydu gerçekten?”

“Çok göreceli bir soru bu,” dedi Profesör kısa süreli bir düşünmeden sonra. “Ama o dönemin şartlarını düşündüğümüzde hataları vardı diyebilirim. Çünkü bazı mevkiler hata kabul etmez! Tabii şunu da söylemem gerekir: İbrahim Paşa gerçekten zeki, başarılı bir paşaydı. İtalyanca, Farsça, Sırpça ve Rumca dillerini ana dili gibi biliyordu. Kanuni Sultan Süleyman Han da zekasını seviyordu zaten. Hatta kardeş gibiydiler. Paşa boşuna ‘Makbûl’ unvanını almadı ve geldiği konum kesinlikle tesadüf değildi. Öyle ki, veziriazamlığın yanı sıra ‘Serasker’ ve ‘Rumeli Beylerbeyi’ unvanlarına da sahipti.”

Milas, Profesör'ün "kardeş gibiydiler" ifadesine takılmıştı. 3. *Dereceden Kanıtlar*'daki Habil ile Kabil minyatürünü hatırladı. İlk kan, ilk kardeş cinayeti... Katil, kardeş gibi olan Kanuni Sultan Süleyman Han'la Makbûl İbrahim Paşa'ya göndermede bulunmuştu demek ki... Şimdi o minyatürü neden cinayet mahalline bıraktığı anlaşılıyordu.

Dedektif, şiiri de Profesör'e sordu. Mustafa Hoca, bu soruyu da cevapsız bırakmadı:

"İbrahim Paşa'nın ölümünden kısa bir süre sonra yazılmış bir dize bu... Paşa'nın 'Makbûl' iken nasıl 'Maktûl' olduğunu anlatan hem ibretlik hem de eleştirel bir şiirdir."

Sonunda maktulü bulduk, diye düşündü Milas. Şimdi sıra katilde!

"Peki hocam, İbrahim Paşa'nın mezarı kesin olarak biliniyor mu?" diye sordu dedektif merakla.

Profesör sıkıntılı bir yüz ifadesine bürünmüştü.

"Keşke bu konuda net bir şey söyleyebilseydik. Ama kesin olmamakla birlikte mezarının Fındıklı'da Canfeda Tekkesi'nin yanında olduğuna inanılıyor. Mezarın yanında yaşlı bir erguvan ağacının olması bu ihtimali güçlendiriyor şüphesiz. Gerçi aynı ismi taşıyan Canfeda Tekkesi Galata'da da var. Hatta bizzat İbrahim Paşa'nın yaptırdığı ve ismini taşıyan caminin yanında... Geçenlerde mezarının orada olduğuna dair bir haber de okumuştum. Şu anda bir iş hanı varmış sanırım orada. O iş hanının altında kimliği belirsiz bir mezar bulunmuş, o mezarın İbrahim Paşa'ya ait olabile-

ceği söyleniyor. Bazı tarihçilere göre Okmeydanı taraflarına gömülmüş. Hatta Paşa'nın idamından sonra denize atıldığını iddia eden tarihçiler bile var! Ama Osmanlı'da böyle bir olaya daha önce hiç rastlanmamış. Açıkçası ben pek ihtimal vermiyorum. Başta da dediğim gibi bu konularda maalesef kesin bir şey söyleyemiyoruz. Gerçi yüzyıllar önce vefat eden birçok kişinin mezarları hakkında kesin ifadeler kullanamayız. Karışıklıklar olabilir elbette. Tabii İbrahim Paşa'da bu ihtimal biraz daha yüksek görünüyor.”

Şifre bilimci, mektuplarda da yazan “Maktûl nerede?” sorusuna geldiklerini düşünüyordu. Maktûl, Kanuni Sultan Süleyman Han'ın kudretli sadrazamı İbrahim Paşa'ydı. Şimdi sıra gerçek yerini bulmaya gelmişti. Dedektif, yavaş yavaş parçaların oturmaya başladığını düşündü.

Aklına gelen başka bir soruyu daha Profesör'e sormak istedi:

“Hocam, Makbûl İbrahim Paşa aynı zamanda ‘Damat’ değil mi? Kanuni Sultan Süleyman'ın kız kardeşi Hatice Sultan ile evliydi.”

“Evet,” diye birden araya girdi Ahmet Yılmaz. Kendinden çok emin görünüyordu. “Evet, Hatice Sultan'la evli... Hatta bunu ispatlayabilirim, elimde çok güçlü bir delil var!”

“Neymiş o delil?” diye sordu Profesör, küçümser bir ifadeyle.

“Dizi tabii ki!” dedi adam heyecanla. “Dizide de öyle, hatta çok seviyorlar birbirlerini... Ama o Hürrem Sultan yok mu! Çok fena çok! Bilmem anlatabildim mi?”

Profesör tam ayaklanacaktı ki, yine Milas durdurdu adamı.

“Hocam işin aslını bir de sizden dinleyelim.”

Mustafa Yıldız, sinirle kalın çerçeveli gözlüğünü işaret parmağıyla yüzüne doğru ittirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı:

“Birçok kişi İbrahim Paşa’nın Hatice Sultan’la evli olduğunu bilir. Bazı tarihçilere göre bu bilgi doğru... Çünkü düğünleri çok görkemli olmuş, günlerce sürmüş. Ama bazı kaynaklarda da Paşa’nın zevcesinin Muhsine Hatun olduğu yazar. İbrahim Paşa’nın eşine yazdığı mektuplarda Hatice Sultan’la değil Muhsine Hatun’la yazıştığını söyleyen güçlü kaynaklar var. Bu arada Muhsine Hatun da sıradan biri değil. Annesinin Osmanlı Hanedanı’ndan olduğu biliniyor. Zaten İbrahim Paşa mektuplarında çok saygılıdır Muhsine Hatun’a karşı... Tabii o mektupları Hatice Sultan’a yazmış olma olasılığı da var. Lakin bir ihtimal daha var ki, bunu savunan tarihçilerin de sayısı az değil. Muhsine Hatun’un İbrahim Paşa’nın ilk zevcesi olduğu, sonrasında Hatice Sultan’la evlendiği rivayet edilir. Yani sözün özü, bu konuda da net bir şey söyleyemiyoruz. Bahsettiğimiz yakın tarih değil, beş yüz altı yüz yıl öncesi... Hâliyle farklı görüşlerin olması gayet normal.”

Milas araya girdi:

“Evet hocam, hatta ilk mektuba bakmıştınız siz. Hani Arap alfabesiyle yazılı olan mektubu diyorum. Mevki makam sahibi birinin eşine yazdığı bir mektup bu demiştiniz. Hatta oğluna da selam gönderiyordu. Ama mektubu yazan kişinin isminin yazmadığını da söylemişsiniz. Demek ki, o mektup

ve bu sabah türbede bulduğumuz Arapça mektup Makbûl İbrahim Paşa'ya aitmiş. Ama söylediğiniz gibi mektubu kime yazdığı kesin olarak bilinmiyor.”

Geçen gün incelediği Arapça mektubu hatırlamıştı Profesör.

“Evet, oğlunun isminin Mehmet Şah olduğu bilinir. Gerek hanımına gerekse oğluna karşı çok kibar, naif biriymiş. Ayrıca çok da başarılı bir müzisyen... Çocukluk yıllarında yoğun bir müzik eğitimi aldığı ve çok iyi keman çaldığı biliniyor. Edebiyat, felsefe, farih, hukuk ve coğrafyayı da çok iyi bildiği, ilim sohbetlerinde aranan kişi olduğu söylenir. İbrahim Paşa'yla ilgili kaynaklarda onun kibarlığından, nezaketinden, sanat severliğinden bahsederler hep. Özellikle de yabancı kaynaklı araştırmacılar, İbrahim Paşa'nın devlet işlerinde bile naif olduğunu söylüyorlar. Hatta Kanuni Sultan Süleyman Han'a sayısız zaferler kazandırmış; savaşçı, zeki ve kudretli bir kişinin bu kadar kibar olması insanları şaşırtıyormuş. Kanuni Sultan Süleyman Han, kendisi için bir elbise diktirdiğinde aynısından İbrahim Paşa için de diktirtirmiş. Divan toplantılarına kendisi katılmaz, İbrahim Paşa'yı gönderirmiş. O dönemki Avrupa ülkelerinin imparatorlarıyla eş değer olan birinden bahsediyoruz! Payitahta gelen birçok elçi onu padişah sanıyormuş, artık gerisini siz düşünün! Hâliyle bu kadar yetkiye sahip birinin sert olması beklenir. Ama İbrahim Paşa beklentilerin aksinde bir karaktere sahipmiş. 13 yıl sadrazamlık yapan Paşa'nın İstanbul, Selanik, Kavala ve Mekke'de camiler, mektep-

ler, medreseler, mescitler, çeşme ve hamam gibi eserler de yaptırdığı biliniyor. Mesela İstanbul Kumkapı'da bulunan *İbrahim Paşa Zevcesi Muhsine Hatun Camii*, Makbûl İbrahim Paşa tarafından eşinin isteği üzerine yaptırılmış.”

Milas'ın aklına Paşa'nın eşine yazdığı mektup geldi. Cümlelerindeki samimiyet ve naiflik, mektubu okurken içini ısıtmıştı.

“Dedektif Bey, acaba beni neden çağırdınız?” diye sordu Ahmet Yılmaz. “Hayır buraya gelmek benim için problem değil de, merak ettim yani... Bilmem anlatabildim mi?”

“Bu sorunun cevabını ben de merak ediyorum!” dedi Profesör iğneleyici bir tonlamayla. Karşısında oturan adamın yüzüne bile bakmıyordu.

Soruyla birlikte kendini toplayan Milas, yanıt verdi:

“Evet Ahmet Bey, sizi buraya davet ettim, çünkü Kemal Hoca'nın öldürüldüğü günle ilgili size bir sorum olacaktı. Siz ofisten çıktıktan birkaç saat sonra tekrardan o taraflara gittiğinizi söylemiştiniz. Hatta yolda hızlı adımlarla ilerleyen Kemal Hoca'yı gördüğünüzü, selam verdiğiniz hâlde almadığını da belirtmiştiniz. Gördüğünüz o kişinin Kemal Hoca olduğuna emin misiniz? Bu soruyu tekrardan sormak istiyorum size.”

Adam bir süre düşündü.

“Evet, eminim” dedi hemen sonra. “Yani hava kararmıştı, ama Kemal Hoca'yı tanıyorum neticede. Oydu tabii... Bilmem anlatabildim mi?”

Milas düşünceliydi. Hâlâ bu duruma anlam veremiyordu. Türbenin bahçesine kanıtları bırakan adamın Kemal Hoca'ya olan benzerliği akıl alır gibi değildi. Hocasının öldürülmediğini bilse direkt onun olduğunu düşünürdü.

“Peki, siz ofisten ayrılırken Kemal Hoca'nın üzerinde gördüğünüz kıyafetler yoldan geçen Kemal Hoca'da da var mıydı?”

Milas sorusunu sorduktan sonra delirmeye başladığını düşündü. O kadar tuhaf bir durumun içine düşmüştü ki, sorduğu sorular da benzer şekilde tuhaf oluyordu.

Adam bir süre boş boş dedektifin gözlerine baktı. Soruyu anlamamış gibiydi. Milas tam sorusunu yineleyecekken adam cevap verdi:

“Yani ofiste Kemal Hoca'nın üzerinde ne vardı, hatırlamıyorum ki. Ama giysileri aynıdır herhâlde. Yani mesela ben ofisteyken giydiğim kıyafetleri eve giderken de giyiyorum. Elbiselerimi genellikle evde çıkarmayı tercih ederim. Kemal Hoca da öyledir herhâlde... Bilmem anlatabildim mi?”

Milas, sorusuna net bir yanıt alamayacağını kabullenmişti. Zaten dışarıdayken adamın üstünde montu vardır, diye düşündü dedektif. Elbiseden yola çıkarak bir varsayımda bulunulamazdı.

Şifre bilimci, geldikleri için iki adama da teşekkür edip uğurladı. Şimdilik başka sorusu yoktu. Biraz yalnız kalması, zihnini toplaması gerekiyordu.

19.

Evvel zaman içinde...

Kadınların en yücesine, daima tertemiz kalasınız.

Oğlumun gözlerinden de öperim. Sonsuz selamlar ve en kalbi duygularımla, size karşı olan özlemimi bildiririm. Lütfedip beni soracak olursanız, çok şükür sağlığım yerinde. Gece ve gündüz size kavuşmak için dua etmekteyim. Allah'tan dileğim, kavuşmamızın bir an evvel gerçekleşmesidir. Nerede olduğumu merak etmişseniz söyleyeyim. Şu an Diyarbakır'a doğru ilerliyoruz. Etraftan yine zafer haberleri geliyor.

Şu sıralar Safevî Devleti Yüce Hünkârımızın canını sıkmakta... Şah Tahmasb, yapacağını yapıyor. Sonrasında kudretimiz karşısında çareyi kaçmakta buluyor. Yüce Hünkârımız artık Tahmasb'ı kıstırmak istiyor, lakin tam yakalayacakken Doğu'ya doğru ilerliyorlar. Bununla ilgili Hünkârımıza ve Divan-ı Hümayun'a bir öneri sundum. Şah Tahmasb ve askerlerini avucumuza alacağımıza emin olduğum bir öneri... Safevî Devleti'nin kaçtığı noktada suni bir devlet kurulmasını teklif ettim. Böylelikle devletimizin ihtişamlı gölgesi artık orada da olacak ve bu durum Şah Tahmasb'ın sonunu getirecek. Kaçacak bir yer bulamayacak ve avucumuzun içine düşecek. Yüce Hünkârımız, söylediğim

küçük, suni bir devletin kurulması hâlinde başa kimin geçeceğini sordu bana. Şayet suni de olsa bir devlet kuruluysa başa birinin geçmesi gerekir. Bu göreve yüksek müsaadeleri olursa talip olabileceğimi söyledim. Bana tereddütle baktı. Belki de Hünkârımızın ilk kez bana bu şekilde baktığına şahit oluyorum. Normalde önerilerime itimat eden Hünkârımızın bakışlarında bir şeyler vardı sanki. Kendimi yanlış mı ifade etmiştim acaba? Gece boyu bunu düşündüm. Kötü niyetli insanların hakkımdaki yanlış beyanları Hünkârımızı etkilemiş gibiydi. Yoksa o da diğer insanlar gibi beni hırslı, kibirli mi buluyordu? Evet, belki hırslıyım ama bu hırs halis duygularla harmanlanmışsa kime ne zararı olabilir? Sonunda başardılar, Yüce Hünkârımız her geçen gün benden uzaklaşıyor. İki kardeşi bu duruma düşürenler artık mesut olabilirler!

Hayırlara vesile olsun, dün gece bir rüya gördüm. Size geliyordum, sarayımıza... Lakin bu geliş, her zamanki gelişim gibi değildi. Birilerinin çabalarıyla bedenimin hareket ettiğini hissedince ürperdim. Elim, ayağım tutmaz olmuştu. Konuşulanları duyuyor, sizleri görüyordum. Ancak bir türlü kendimi ifade edemiyordum. Canımdan çok sevdiğim oğluma sarılamıyordum bile. Sadece izliyordum. Sizin bana bakıp ağladığınızı gördüğümde içimin yanardağ misali yanıp kavrulduğunu hissediyorum. Ben geldiğim için sevinmeniz gerekirken bana bakıp içli içli ağlıyordunuz. Bense hiçbir şey yapamıyordum. Ne acı... Uykumdan uyandığımda kan ter içinde kaldığımı fark ettim. Hayatımda bu kadar gerçekçi bir rüya gördüğümü hatırlamıyorum. İnşallah hayra alamettir.

Benim için üzülmeyiniz. Ümit ederim ki, hayır dualarınız eksik olmuyordur. Sağlığınızdan ve iyiliğinizden beni haberdar etmeyi unutmayınız. Sizden iyi haberler geldikçe kalbimiz aydınlanıyor. Dualarım sizinledir.

Sizi seven ve özleyen İbrahim

Milas, yaklaşık bir buçuk saat önce emniyetten kendisine gönderilen Arap alfabesiyle yazılmış ikinci mektubun çevirisini okumuştı. Mektuptan o kadar etkilenmişti ki, birkaç kez okuma gereksinimi duydu.

Mektubun sahibi sonunda kendini belli etmiş ve “Sizi seven ve özleyen İbrahim” notunu düşmüştü. Mektubu kime yazdığı ise meçhuldü. Ama burada şifre, mektupların kime yazıldığı değil, Makbûl İbrahim Paşa’nın ta kendisiydi! Yoksa mektubun Hatice Sultan ya da Muhsine Hatun’dan hangisine gönderildiğinin ne önemi vardı?

Dedektif, mektubu derin duygularla okuduktan sonra usulca bir kenara bırakmıştı. Şimdiyse önündeki soruyu çözmeye çalışıyordu.

Engin’in gördüğü küçük ama önemli ayrıntı onu çok heyecanlandırmış, soruyu çözme azmini daha da arttırmıştı.

Harfler ve sayılar, dedektifin zihninde tıpkı Everest Dağı gibi yükseliyor, tüm zihnini işgal ediyordu.

Artık bu zekâ oyunlarının maktulün çalışma masasında tesadüfi şekilde bulunmadığını biliyordu. Dahi bir profesör kadar zeki olan matematik öğretmeni Kemal Tufan, katiline

öyle bir oyun oynamıştı ki! Ölüm anında böyle bir şeyin aklına gelmesi fevkaladeydi. Milas, matematik hocasına bir kez daha hayran olmuştu.

“KA = 15 neyi ifade ediyor acaba?”

Bu soruyu bile cevaplarsa çok önemli bir aşama kat etmiş olacaktı. Ama iki üç gündür düşünmekten yorulan aklı, şu an için ona daha fazlasını vermiyordu.

Aniden çalan telefonun sesiyle irkildi. Arayan Mehmet Ali’ydi.

“Alo, Mehmet Ali... Hayırdır, bir gelişme mi var?”

Mehmet Ali’nin de sesi yorgun geliyordu.

“Çok önemli bir gelişme sayılmaz Milas. Sen Kemal Tufan’ın Facebook’ta bir hesabının olduğunu biliyor muydun?”

Milas çok şaşırmıştı. Teknoloji düşmanı bir kişinin sosyal medya hesabının olması çok ilginçti.

“Hayır, bilmiyordum” dedi şaşkın bir ifadeyle. “Kemal Hoca’nın teknolojik gelişmelerle pek işi yoktur. Şaşırdım açıkçası...”

“Evet,” dedi Mehmet Ali. “Cep telefonu dahi olmayan adamın Facebook hesabının olması çok ilginç. Ama eşine sorduk, aktif olarak kullanmıyormuş zaten. Emekli olduktan sonra mezun öğrencilerinin isteği üzerine oğlu açmış.”

Her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır, sözü böylelikle doğrulanmış oluyordu. Milas, Kemal Hoca’nın oğlu Atakan’a

bu sosyal medya konusunu sormadığı için hayıflandı. Ama böyle bir şey dedektifin aklına nereden gelebilirdi ki?

Milas merakla “Peki, hesaba girip baktınız mı?” diye sordu. “Belki yazıştığı birileri vardır.”

“Merak etme baktık... Sağ olsun oğlu bize yardım etti, bizi uğraştırmadan hesap şifresini verdi. Ama maalesef kayda değer bir şey bulamadık. Sadece birkaç öğrencisiyle yazışmış, hepsi bu... Onlara da şu bulmaca tipli sorulardan sormuş. Başka da bir şey yok...”

Milas, başta biraz umutlandıysa da Mehmet Ali’nin son cümlesiyle tüm ümitlerini yitirmişti.

“Görünen o ki,” dedi Milas. “Bizim yapabileceğimiz pek de bir şey yok...”

“Ben belki sen de bakmak istersin diye aradım. Ama bence vakit kaybından başka bir şey değil, bilgin olsun.”

“Haklısın dostum, vakit kaybettirecek şeylerle uğraşmayalım. Haber verdiğin için teşekkür ederim. Şayet yeni bir gelişme olursa mutlaka haberleşelim. Bizimkiler iyi değil mi?”

“İyiler, ‘Milas ne zaman bu olayı çözecek?’ diye konuşuyorlar. Atıf başkomiserimin sabrı tükenmek üzere, söyleyeyim.”

Mehmet Ali son cümlesini şakayla karışık bir ses tonuyla söyledi. Milas da tebessüm etti.

“Merak etmesin, yavaş yavaş ilerleme kat ediyorum. Bir ara uğrayacağım yanınıza, oradakilere benden selam! Görüşürüz...”

Milas tam telefonu kapatacakken aklına bir şey geldi.

“Mehmet Ali! Hatta mısın?”

“Söyle Milas...”

“Kemal Hoca’nın sosyal medya hesabının şifresi neydi, hatırlıyor musun?”

“Ezbere aklımda yok da, şuraya bir yere yazmıştım. Bir dakika...”

Kısa süreli hışırtı sesleri işiten Milas, heyecanla Mehmet Ali’nin cevabını bekledi.

“Ha burada, buldum. Basitmiş aslında; a1b2c3...”

Milas, şifreyi öğrenince tebessüm etti. Bu küçük şifrede bile matematiğin tatlı esintisi vardı. Harfler ve harflerin alfabadeki sıra numaraları...

Bunun üzerine aniden kafasının içinde bir ampul yandı dedektifin. Gözleri sabit bir noktaya kenetlendi.

“Olabilir mi?”

“Efendim Milas, ne olabilir mi?”

Milas, genç polisin sesiyle kendine geldi.

“Mehmet Ali, bilgi için teşekkürler kardeşim. Görüşürüz.”

Telefonu kapatır kapatmaz cihazı masanın diğer ucuna kadar fırlattı. Şu anda elinde ilk zekâ sorusu vardı. Kerelerce incelediği soruya bir kez daha baktı. Ama bu sefer çok daha farklı bir açıdan...

KA = 15

$$Tİ = 36$$

$$LK = 29 \text{ ise}$$

$$İM = (?)$$

$$\text{Buna göre; } 15 + 36 + 29 + İM = ?$$

“K alfabemizdeki on dördüncü harf, A ise birinci... Buna göre ikisinin toplamı, $14 + 1 = 15$.”

Milas gözlerine inanamıyordu. Galiba soruyu çözmüştü. Şu anda dedektif gibi değil, bir şifre bilimci olarak bakıyordu soruya. Devam etti:

“T, yirmi dördüncü harf, İ on ikinci. Buna göre ikisinin toplamı, $24 + 12 = 36$. Bu da tamam... L, alfabemizdeki on beşinci, K ise on dördüncü harf olduğuna göre bunların da toplamı 29.”

Evet, artık kesin olarak emindi dedektif... Sonunda soruyu çözmüştü.

“Öyleyse İM = 28 olur. Toplamları ise $15 + 36 + 29 + 28 = 108$ olur.”

İki gündür gece gündüz çözmeye çalıştığı sorunun cevabı artık karşısındaydı.

108... Bu üç basamaklı sayı neyi ifade ediyor olabilirdi?

Milas, bu sefer bakışlarını ikinci soruya kaydırды:

$$1 \text{ } \ddot{O} \text{ } ? \text{ } N$$

Soru işareti yerine gelecek sayı artık belliydi.

Milas, önündeki gizemli ifadeyi bir süre inceledi. Hayır, hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir şey anlatmaya çalıştığı aşikârdı ama dedektif bu noktada tıkanmıştı.

Mutlaka 108 sayısının ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bu aşamaya kadar kendisine yardımcı olan matematik öğretmeni, bu zamandan sonra da yardım etmeliydi.

“Her şey burada bitemez, bitmemeli.”

20.

“Başkomiseri görebilir miyim? Anlatacaklarım var da...”

Nihat Sezen karakola gelmiş, Tekin’e meramını anlatmaya çalışıyordu. Her hâlinden gergin olduğu belliydi.

“Neden görmek istiyorsun Atıf başkomiserimi? Önemli mi?”

“Önemli olduğunu düşünüyorum.” dedi genç adam. Akabinde bir süre Tekin’e baktı.

“Başkomiser burada değil, bana da anlatabilirsin.”

Tekinsiz Tekin, kendine bir pay çıkarmak istiyordu. Belli ki karşısındaki genç adam bir şeyler biliyordu ve bu durum soruşturmanın seyrini değiştirebilirdi.

Nihat “Olur,” dedi çaresizce. “Benim için fark etmez, söyleyeceklerim ciddiye alınsın da...”

“Merak etme, söyleyeceklerin kayda değer şeylerse muhakkak ciddiye alınacaktır.”

“Ben galiba Kemal Amca’yı kimin öldürdüğünü biliyorum.”

Tekin, adamın bu kadar iddialı bir girizgâh yapacağını tahmin etmemişti. Hemen adamı çalışma masasının karşısına oturttu. Bir yandan da ses kayıt cihazını açtı. Başkomiser

Atıf Bakırcı merkeze geldiğinde ona dinletecek, söyleyeceklerinin doğruluğuna onu inandırmaya çalışacaktı.

“Söyle bakalım, matematik öğretmenini kim öldürdü? Ve neden?”

Adam, bir süre söyleyeceklerini düşünmek için durakladı. Bu arada Tekin bir kez daha araya girdi:

“Hatta dur, en baştan anlatmaya başla... Sen, yanlış hatırlamıyorsam matematik öğretmenin oğlu Atakan Tufan’ın en yakın arkadaşısın, değil mi?”

“Evet...”

“Öldürüldüğü günü hatırlıyor olmalısın. Yoksa orada mıydın?”

“Cinayetin işlendiği gün her şeyden habersiz olarak emlak ofisinin önünden geçiyordum. Hazır yolum buraya düşmüşken ofise uğrayıp Kemal Amca’ya da bir selam vereyim demiştim.”

Tekin araya girdi:

“Otopsi raporuna göre Kemal Tufan akşam saat 20.30 sularında öldürülmüş. Sen o gün kaç sularında oradan geçiyordun?”

“Yanlış hatırlamıyorsam 19.30’du.”

“Yani silahlı saldırıdan tam bir saat önce oralardaydın. Evet, devam et...”

“Tam ofise girecektim ki gördüğüm sahne karşısında durakladım. Ayıp olur gerekçesiyle ofise girmedim. Sadece bir süre olanları izlemekle yetindim.”

Genç adam, anlattıklarına onay beklercesine aniden durdu. Ama Tekin'in sessizliğe tahammülü yoktu.

"Evet, neden sustun? Devam etsene... Orada ne gördün?"

Nihat "Onu..." diyebilirdi kısık bir sesle. "Ergün'ü..."

Tekin, hafızasını yoklamaya başladı.

"Bu Kemal Tufan'ın yeğeni olan adamı mı?"

"Ta kendisi!"

"Ne yapıyordu orada?"

"Kemal Amca'yla hararetli bir tartışma içine girmişti. Rahmetli o hayırsıza bağırıp duruyordu. O da ona karşılık veriyordu tabii. Ben de takdir edersiniz ki dayı-yeğen arasına girmek istemedim. Yeniden yoluma kaldığım yerden devam ettim."

Sabırsızca "Yani ondan sonra olanları görmedin mi?" diyerek adamın sözünü kesti Tekin.

"Hayır, göremedim. Ama o tartışmanın olduğu saatler Kemal Amca'nın öldüğü saatlere denk geliyor. Belki bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Peki, dayı yeğen arasındaki husumet neydi?"

"Bilmiyor musunuz?" diye sordu Nihat şaşkın bakışlarla. "Biz Atakan'la birlikte o dedektife anlatmıştık. Kemal Amca'dan borç istiyordu yeğeni. İşleri kötü gidiyordu anlayacağınız. Rahmetli de biraz tutumluydu, bir kuruş bile koklatmak istemiyordu hayırsız yeğenine..."

“Evet, işte bu bir cinayet sebebi sayılabilir” dedi Tekin. Ama kafasını kurcalayan sorular vardı. Cinayet mahalli ve Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi’nde bulunan tarih içerikli kanıtların sebebi ne olabilirdi? Ergün, o kanıtları bırakarak ne anlatmak istiyordu?

“Peki, bana anlattıklarını dedektife de anlattın mı? Şu cinayet günü maktulün yeğeniyle tartışma konusunu...”

Sorudan sonra adamın yüzü asılmıştı. Mahcup bir ifadeyle kafasını sağa sola hareket ettirmeye başladı.

“Hayır, anlatmadım. Daha doğrusu o anda anlatamadım. Korktum amirim, başım belaya girer diye korktum. Atakan’a bile bu durumdan bahsetmedim.”

Tekinsiz Tekin “Anlıyorum...” dedi hâlden anladığını belli etmeye çalışarak. Aslında karşısındaki genç adamın içinde bulunduğu psikoloji umuruna bile değildi.

“Korkmanı gerektiren bir şey yok. Adres bilgilerini içerdeki arkadaşlara bırak. Bu ifadelerini Başkomiser Atıf Bakırcı’ya da anlatman gerekebilir. Kolaylıkla ulaşalım sana... Çok önemli bilgiler bunlar. Belki bu sayede katili yakalayacağız.”

Nihat Sezen’in güleç suratında tuhaf bir tebessüm belirmişti. Rahatladığı anlaşıyordu.

Tekin adamı gönderdikten sonra hemen telefonuna sarıldı. Başkomiser Atıfı arayacaktı.

Çok mutluydu, zira bir aksilik olmazsa Dedektif Milas’tan önce katili o bulacaktı. Sonuca yaklaştığını hissediyordu.

21.

Milas, kapalı ve kasvetli bir salonun içinde tek başınaydı.

Burası belediye binasındaki sergi salonuna çok benziyordu. Ama ortalıkta kimsecikler yoktu.

Dedektif, bakışlarıyla Sanat Tarihçisi arkadaşı nâm-ı diğer Zesar Serhat'ı aradıysa da nafileydi. Çaresizce nereye gittiğini bilmeden birkaç adım attı. Gözlerinin önündeki loş, puslu ortam görüş açısını kısıtlıyordu. Şifre bilimci ilerlemeyi sürdürdü.

Uzaklardan, çok uzaklardan bir keman sesi geliyordu. Milas önce emin olamadı. Resim sergisinde keman sesinin de ne işi vardı?

Dedektif her adım attığında sesin işitilebilirliği de artıyordu. Sanki bir keman virtüözü hayranlarına müzik resitali veriyordu. Bir iki adımdan sonra koyu yeşil renk tonlarında bir duvar belirdi. Uçsuz bucaksız gibi görünen puslu salonun sonu artık seçilebiliyordu.

Duvarda üç resim tablosu vardı. Milas resimleri daha net görebilmek için biraz daha yaklaştı. Bu tablolardan ikisini çok iyi biliyordu dedektif. Bunlardan biri Fatih Sultan

Mehmet Han'ın Cem Sultan olduğu tahmin edilen genç bir liderle karşılıklı oturduğu, ünlü İtalyan Ressam Gentile Bellini'nin muazzam tablosuydu. Ulu Hakan, henüz sakalları bile terlememiş olan genç bir liderle sessizce oturuyordu.

Milas, bakışlarını Fatih Sultan Mehmet Han tablosunun soluna doğru kaydırđı. Bu tabloya da aşınaydı. Arkadaşı Serhat'la birlikte gelip gördüğü İtalyan Ressam Cristofano Dell' Altissimo imzalı Kanuni Sultan Süleyman Han tablosuydu bu. Tüm dünyaya hükmetmiş olan kudretli onuncu Osmanlı Padişahı, yüzünü hemen yanı başında bulunan başka bir tabloya çevirmişti. Yan profilden görünen keskin bakışlarıyla koleksiyona dahil edilen yeni resim tablosuna bakıyordu.

Sadece iki resim tablosu yok muydu, diye kendi kendine sordu dedektif. En son geldiklerinde koleksiyonda iki tablo vardı. Belli ki yeni bir tablo daha eklenmişti.

Milas, bir adım daha ilerleyip Kanuni Sultan Süleyman Han'ın da baktığı tabloya çevirdi bakışlarını. Kendisine göre duvarın en solunda olan tabloda Kemal Tufan göze çarpıyordu!

Şifre bilimci önce gördüğüne inanamadı. Tabloya daha da yaklaşmıştı ki, eş zamanlı olarak keman sesinin de artmaya başladığını hissetti.

Matematik öğretmeni Kemal Hoca, kalın çerçeveli gözlüğünün ardına saklanmış zeka akan gözleriyle kendisine bakıyordu. Sonra bir anda Kemal Hoca'nın yüz hatlarının değişmeye başladığını anladı Milas. Az önce sinekkaydı traşlı

yüzde beyaza dönük sakalların çıktığını fark etti. Gözlük de gitmiş, keskin bakışlar daha net seçilir olmuştu. Artık Kemal Hoca olmaktan çıkmış kişinin başında Osmanlı Dönemi'nin gösterişli kavuklarından biri bulunuyordu.

Milas'ın bu gizemli kişinin kim olabileceğiyle ilgili bir tahmini vardı. Ama hâlâ zihni tüm bu olup bitenlere anlam veremiyordu.

Siyah beyaz renk tonlarında olan tablonun üstünde kalın bir ip belirmişti şimdi de! Cinayet mahallinde buldukları ipe çok benziyordu. Ucundan kan damlayan ip, tablodaki sakallı adamın boğazını kavıyor gibiydi.

Bu sahne karşısında oldukça gerilen Milas, başını öne doğru eğdi. Artık keman sesi kulakları sağır edecek türdendi. Tam da bu esnada salonun iki kapısı birden eş zamanlı olarak açıldı. İki kapıdan da siyah elbiselere bürünmüş iri yapılı ikişer kişi çıktı ve dedektife doğru hızla ilerlemeye başladılar!

Toplamda dört kişi olan bu siyahlı adamlardan üçü Milas'ın ellerini ve ayaklarını tutuyor, diğeri ise kalın bir ipi dedektifin boynuna geçiriyordu!

“Ne yapıyorsunuz?” diye korkuyla haykırdı şifre bilimci. “Ben size ne yaptım? Bırakın beni!”

Ama hayır, siyahlı adamlar Milas'ı ne duyuyorlar ne de ona bir şey söylüyorlardı. O anda sadece işlerini yapmakla meşguldüler.

Keman sesleri eşliğinde haykırmaya çalıştı dedektif. Ancak yüksek ses, haykırışlarını yutuyordu. Artık çırpınmak

boşunaydı! Tarihin karanlık ve kasvetli dehlizlerinde kaybolmuştu.

Milas Ulukan gözlerini açtığında önce nerede olduğunu anlayamadı.

Ofisinde, kendi çalışma masasında olduğunu idrak edince derin bir nefes aldı dedektif. Dün bütün gece cinayet soruşturmasından dolayı uyuyamamış, saatlerce çalışmıştı. Ofise geldiğinde kendisini çok yorgun hissediyordu. Aslı'nın getirdiği sade kahveler bile işe yaramamış, masasında uyu-yakalmıştı.

Dedektif ne zaman bu şekilde uyuyakalsa hep kabus görürdü. Matematik öğretmeninin öldürüldüğü bu çetrefilli cinayet soruşturmasından da çok etkilenmişti belli ki... Makbûl İbrahim Paşa'yla ilgili gördüğü minyatürler, okuduğu kitaplar, makaleler ve olay mahalline bırakılmış kanıtlar bilincini etkisi altına almıştı.

Uyandığında bilgisayarının da açık olduğunu fark etti. Bilgisayarın ekranında siyahlara bürünmüş dört sağır ve dilsiz cellat tarafından boğulan İbrahim Paşa'nın bir minyatürü göze çarpıyordu. Bu minyatürün Kanuni Sultan Süleyman Han'ın büyük oğlu Şehzade Mustafa'ya ait olabileceği de yazıyordu ekranda.

En son uyumadan önce bu minyatüre bakıyordu dedektif. Rüyasında gördüğü ve sesini bir türlü duyuramadığı iri yapılı siyahlı adamlar, sağır ve dilsiz Osmanlı cellatları olmalıydı.

Osmanlı'da idamları gerçekleştiren cellatların özellikle sağır ve dilsizlerden seçildiği yazıyordu okuduğu bir makalede... Böylelikle orada yaşadıklarını kimseye anlatamazlardı. Aynı zamanda sağır olmaları, haykırışlardan etkilenmemelerini sağlıyordu. Onlar sadece verilen emri yerine getirmekle mükelleftiler.

İşte Milas'ın kitaplardan ve makalelerden okuyup öğrendiği bu bilgiler, ona böyle korkunç bir kabus hediye etmişti.

Bir an şifre bilimcinin kulağında bir keman sesi çınladı. Hâlâ kabusun etkisindeydi. Kemal Tufan'dan Makbûl İbrahim Paşa'ya dönüşen resim tablosu, dört sağır ve dilsiz cellat ve İbrahim Paşa'nın çaldığı tahmin edilen yüksek tonlamada keman sesi...

Dedektif, şimdilik bu kadar tarih bilgisi yeterli, diye düşündü ve bilgisayarını kapattı. Kendisini toplamalıydı. Hemen sonra cinayet mahallinde Kemal Hoca'nın çalışması sırasında bulunan sorulardan birini alıp incelemeye başladı. Eş zamanlı olarak bu soruları da çözmesi gerekiyordu. Kaybedecek vakit yoktu.

Tablolu soruyu incelemeye karar vermişti. Karmaşık hâlde bulunan harflerden belki bir şeyler çıkarabilirim umuyla kutucukların üzerinde gezdiriyordu bakışlarını.

R		
Ü	A	N
E		G

Bu harflerin mutlaka bir manası olmalıydı. Belki de buradaki harflerin yardımıyla ikinci sorunun da sırrını çözebilecekti, kim bilir.

Aniden aklına bir şey geldi. Eline bir kurşun kalem alıp orijinal sayfadaki tablonun üzerini hafifçe karalamaya başladı. Mümkün olabildiğince bastırmadan karalıyordu. Zira elindeki son delilleri pisipisine kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Yaptığı şey çok klasik bir yöntemdi. Belki de birçok polisiye kitap ve filmlere konu olmuş basit bir taktik...

Biraz daha karalamıştı ki gördüğü resim karşısında ancak tebessüm edebildi dedektif. Keza tablodaki boş kutucuklar bir anda doluvermişti.

R	I	K
Ü	A	N
E	N	G

I, K ve N...

Gizemli harfler sonunda kendilerini göstermişti. Milas bir şey daha ararcasına sayfayı yakından incelemeye başladı. Yeniden eline kurşun kalemi aldı ve bu sefer tablonun dışını karalamaya başladı.

Tablonun dışı, içi kadar önem arz etmediğinden daha cüretkâr şekilde karalıyordu. Tablonun altını, üstünü ve yanlarını karaladıktan sonra hemen alt kısmında beliren harf topluluğunu fark etti. Yan yana gelmiş bu harfler, bir isimle soy ismi ifşa ediyordu. Artık tablodaki manasız harflerin bir bütün hâlinde anlam bulabildiği gizemli bir isimdi bu!

Milas “Her şey tam tahmin ettiğim gibi ilerliyor!” diye mırıldandı.

O anda telefonu çalmıştı. Bu sefer arayan Elif’ti.

“Alo Milas, çabuk buraya gelmelisin! Kemal Hoca’nın yeğeni Ergün Anık gözaltına alındı.”

“Zamanlama harika!” dedi Milas heyecanla. Zira önündeki tablonun hemen altında “Ergün Anık” ismi yazılıydı.

22.

Milas, polis merkezinde Elif'le birlikte oturmuş çay içiyordu.

Uzun zamandan sonra çay iebildiğine sevinmişti. Ne zaman yorucu bir tempo içine girse, zihnini açık tutabilme adına sade kahve içerdi. Ama ay onun için keyif ve muhabbetin timsaliydi. Çayın olduğu yerde mutluluk da vardı.

Aslında Türk kahvesini de çok seviyordu dedektif. Sade kahve onun i ieceğiydi. Türk kahvesinden aldığı hazzı sade bir filtre kahveden alamıyordu. Hatta Kanuni Sultan Süleyman Han'la ilgili okuduğu kitaplardan birinde, ilk kahvehanenin bu kudretli padişah döneminin İstanbul'unda, 1555 senesinde açıldığını öğrenmişti. şimdi yüzyıllar sonra içtiği kahveler yardımıyla içinde Kanuni Sultan Süleyman Han'ın da olduğu bir cinayet olayını çözmeye çalışıyordu.

Gerçi olaylar tamamen çözülmüş değildi. Ama en azından yerlerinde de saymamışlardı. Epey yol kat edildiğinin farkındaydı genç adam.

Sanki aklını okumuş gibi Elif söze girdi:

“Ne diyorsun Milas, sence katil bulundu mu?”

Milas, sıcak ayından bir yudum aldı.

“Klasik bir söz vardır; suçu ispatlanana kadar herkes masumdur.”

“Peki, sence bu olayda suç ispatlandı mı?”

“Teoride evet, ama uygulamada ciddi eksiklikler var...”

Elif, şaşkın bakışlarla Milas’ı süzdü.

“Yoksa sen katilin başka biri olduğunu mu iddia ediyorsun?”

“Ben öyle bir şey demedim, sadece bir kişiye katil diyebilmek için bunu delillerle ispatlamak gerektiğini düşünüyorum. Matematğin en somut silahı ispattır.”

Elif, Milas’ın sözünü başıyla onayladı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

“Evet, senin şu tuhaf sözlerin...”

Genç polis de ayından bir yudum aldıktan sonra konuşmasını sürdürdü:

“Sence Ergün Anık o tarih içerikli kanıtları neden bıraktı olay mahalline? Kanuni Sultan Süleyman Han ve Makbûl İbrahim Paşa’yla ne gibi bir bağı olabilir ki?”

Dedektif düşünceliydi.

“İşte benim aklımı da bu kurcalıyor. Soruşturma sırasında tarihle arasının fena olmadığını söylemişti. En azından tarih dizilerine bayılıyormuş! Hatta yıllar önce Kemal Hoca ona da tarihi sevdirmeye çalışmış, ama çok da başarılı olamamış adamcağız. Ama şöyle bir şey var: Eğer katilimiz

görüştüğümüz kişilerden biriye tarih bilgisinin iyi olduğunu söylemeyecektir. Durup dururken şüpheleri üstüne çekmek istemiyorsa tabii! Sonuçta kimse Tarih Bölümünde okumamış... İnsanın yüzüne bakıp, tarih bilgisinin iyi olup olmadığını da anlayamayız. Hâliyle söylediklerine güvenmemiz gerekiyor. Ben genellikle şüpheci olmayı tercih ediyorum!”

Elif'in de aklı karışmıştı.

“Yani sen Ergün Anık'ın aslında tarihi çok iyi bildiğini mi düşünüyorsun? Sadece tarih dizilerini izlemeyi seviyorum diyerek bizi yanıltmaya mı çalışıyor?”

“Eğer katil Ergün Anık ise evet, öyle düşünüyorum. Ama söylediğim gibi hâlâ eksik parçalar var.”

“Kemal Hoca'yı öldürüp, onun yerine geçen kişiyi gerçekten çok merak ediyorum,” dedi Elif sinirli bir şekilde. “Ama en fazla da bunun sebebini merak ediyorum. Kim neden öldürdüğü birinin kılığına girer?”

Milas bir süre düşündü. Görüştüğü kişiler arasında Kemal Hoca'ya tıpatıp benzeyen biri yoktu. Oğlu Atakan bile bakışları ve mimikleri hariç çok da benzemiyordu babasına. Ergün Anık'ın da dayısına çok benzediği söylenemezdi.

“Muhtemelen Kemal Hoca'nın fiziksel özelliklerini ve öğretmen kimliğini kullanıyor. Sonuçta güven verici fiziksel özelliklere sahipti Kemal Hoca. Yaşlı, hâli vakti yerinde, emekli öğretmen... Kim katil diye ondan şüphelenebilir ki? Kemal Hoca'nın cüzdanına iyi bakalım. Kimliği olmasa da öğretmen kartı olacaktır mutlaka. Hatta müze kartı bile

olabilir! Biliyorsun, müzeler öğretmenlere ücretsiz... Adam o kartla elini kolunu sallayarak her yere girer çıkar! Kimse de şüphelenmez, tıpkı Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi'nde olduğu gibi... Benim anlayamadığım, bu adam fiziksel özelliklerini nasıl bu kadar hocaya benzetebildi?"

"Haklısın Milas," dedi Elif kararlılıkla. "Cüzdanına daha dikkatli bakmalıyız. Kimliği cüzdanındaydı diye hatırlıyorum ama müze gibi ören yerlerine girişte kimlik sormuyorlar. Müze kartı yeterli oluyor, yeter ki yüzü karttaki fotoğrafa benzesin. Hocanın müze ya da öğretmen kartını alması güçlü bir ihtimal gibi duruyor."

Bir süre sessiz kaldılar. İki arkadaş da derin düşüncedeydi.

Sonra birden "Kemal Hoca'nın ikizi olabilir mi acaba?" diye sordu Elif. "Bizim bilmediğimiz gizemli bir kardeş..."

"Bu ihtimali ben de düşündüm," dedi Milas tereddütle. "Ama Kemal Hoca'nın ablası vardı diye hatırlıyorum. Yani Ergün Anık'ın annesi... Başka da kardeşi yoktu, yani en azından bize öyle söylüyordu."

Tam bu esnada yanlarına Başkomiser Atıf geldi. Adamın yüzü çok gergin görünüyordu. "Evvel Zaman Koleksiyoncusu Cinayeti" artık ülkenin en önemli gündemi hâline gelmişti. Bir taraftan basın, bir taraftan da emniyetteki üsleri onu çok zorluyordu.

"Cinayet konusunda bir gelişme var mı Milas?"

Başkomiser Atıf Bakırcı'nın gür sesi ortamda bomba etkisi yapmıştı.

Milas imalı bir ses tonuyla “Haberler sizde başkomiserim,” dedi. “Katili yakalamışsınız!”

“Katili yakaladığımız falan yok. Sadece gözaltına aldık, biliyorsun. Elimizde güçlü bir şahit var.”

“Bu şahidi bulan dâhi polisimiz de Tekinsiz Tekin!” Elif’in sesi alaycıydı.

“Yapma Elif,” dedi Atıf bıkkın bir ifadeyle. “Tekin’den sonra bir de senin kıskançlığını çekemem! Ne zaman kabulleneceksiniz, biz bir ekibiz.”

“Biz bu gerçeği biliyoruz başkomiserim!” dedi genç polis. “Bilmeyenlere söylenmesi gerekir...”

Atıf bu muhabbeti daha fazla uzatmak istemiyordu.

“Söylediğim gibi çocuklar, elimizde henüz kesin bir şey yok. Sadece adamı sorguluyoruz, hepsi bu. Şayet yeni gelişmeler olursa haberleşelim.”

Son cümlesini Milas’a bakarak söylemişti tecrübeli başkomiser. Sonrasında yanlarından ayrıldı.

İki arkadaş bir süre sessizce bakiştılar. İlk söze başlayan Milas oldu:

“Ne düşünüyorsun? Tekin’in dâhiyane başarısını mı?”

Bu soruya sadece yarım ağızla gülmüştü Elif.

“Tabii ki hayır!” diyebildi. “Kemal Hoca’yı düşünüyorum. Pamuk gibi görüntüsünün altında otoriter bir öğretmen kimliği yatardı. Kim bilir, kaç öğrenci onun döneminde okuldan atılmıştır. Tembel ve haylaz öğrencilere hiç tahammülü

yoktu. Ama senin gibi sağlam öğrenciler de yetiştirmiştir. Hatırlar mısın, hafızası tıpkı bir fil hafızası kadar güçlüydü.”

Matematik öğretmeninin adını işitince dedektifin bir anda yüz ifadesi değişti. Yine hüzünlenmişti.

“Hatırlamaz mıyım, Allah rahmet eylesin. Hepimizin ismini ezbere bilirdi.”

“Öyle,” diyerek arkadaşını onayladı genç polis. “Sadece ismimizi bilse keşke, bizi numaralarımızla birlikte hatırlıyordu. Bana sürekli ‘212 Elif’ derdi. Sahi senin okul numaran kaçtı?”

Milas aniden durakladı. Okul numarasını unuttuğundan değildi bu duraklaması... Yeni bir akıl tutulması yaşıyordu. Elindeki çay fincanını hızla masaya bıraktı. Bir anda ayağa kalkınca, Elif arkadaşı için endişelenmeye başlamıştı bile...

“Milas, hayırdır, ne oluyor?”

Dedektif, arkadaşını görmüyordu sanki. Gözleri koskocaman bir boşluğu seyreliyordu.

“Benim acele gitmem gerekiyor!”

“Ama...”

Milas genç polisin sözünü tamamlamasına izin vermeden çoktan gözden kaybolmuştu.

23.

“Aslı abla, canım çok sıkkın! Lütfen ne oldu diye sorma!”

Sekreter, Engin’e şaşkın gözlerle bakıyordu. Çocuk içeri fevri bir şekilde girmiş, çantasını koltuğa doğru var gücüyle fırlatmıştı. Okulda kötü bir şey oldu herhâlde, diye düşünmeden edemedi.

“Enginciğim istersen sormam,” dedi Aslı teskin edici bir ses tonuyla. “Ama anlatmak istersen de dinlerim.”

“Of Aslı abla ya, ne çok ısrar ediyorsun! Peki anlatayım.”

Sekreter gülmek için kendini zor tutuyordu.

“Müzik öğretmenimiz benim üstün yeteneklerimden habersiz! Bugün beni sözlü yaptı. ‘Cüzdân’ makamından bir şarkı örneği vermemi istedi. Ben de ‘Para, para, para’ isimli şarkıyı söyledim. Hiçbir yorum yapmadan sıfır verdi bana!”

“Ne yaptın ne?” diye sordu Aslı gülerek. “O ‘Cüzdân’ makamı değildir Enginciğim, ‘Hüzzâm’ makamıdır!”

Çocuk şaşırmıştı.

“Hüzzâm ne ya! E ben onu ‘Cüzdân’ olarak anladım. O zaman hoca haklı! Boşa üzülmüşüm. Ama yine de müzik öğretmenini pek sevemedim. Bence benim üstün yeteneklerimi

kıskanıyor. Ben bir iki ay önce Amerikan tıraşı yaptırmıştım, hatırlıyor musun? Geçende o da yaptırmış. Benden görmüş olmalı... Görmeliydin Aslı abla, adamın zaten üstte iki tel saçı kalmış. Tüm sermayesi arka tarafta yani... Amerikan tıraşı olunca hâliyle arkadakiler de gitti! Şu an *Tenten* gibi dolaşıyor ortalıkta!”

Engin, cümlesini tamamladıktan sonra bir kahkaha attı. Aslı da eşlik etti ona. Gerçekten çok komik bir çocuktur.

“Ama sen yine de öğretmeninle ilgili böyle konuşma Enginciğim,” dedi hemen sonra. “Sevsen de sevmesen de onlar bizim baş tacımız.”

“Sahi Aslı abla, sence Napolyon niye hep üç kelimelik sözler söylemiş? Eskiden kelime sınırı mı varmış Allah aşkına! Şu sözlerle bak: ‘Para, para, para’, ‘Geldim, gördüm, yendim’...”

Sekreter çocuğa tebessüm etti.

Sonra “Enginciğim, ama ‘Geldim, gördüm, yendim.’ sözü Napolyon’a değil, Sezar’a ait diye biliyorum,” dedi. “Ayrıca ‘Dünya tek bir ülke olsaydı, başkenti İstanbul olurdu.’ sözü de Napolyon’a ait. Yani üç kelimedenden fazla cümleler de kullanabiliyormuş demek ki!”

Engin “Biliyorum Aslı abla,” dedi bozuntuya vermeden. “Milas abi, Napolyon’un İstanbul’la ilgili bu sözünü sürekli söyler.”

Sekreter, Engin’le sohbet etmekten hoşlanıyordu. Bu durum iş arasında kafasını dağıtmasına vesile oluyordu.

Engin birden “Benim karnım acıktı,” dedi. Sabahtan beri bir şey yemediğini hatırlamıştı. “Az ötede bildiğim çok iyi bir köfteci var, arada bir Milas abiyle gider köfte yeriz. Oraya gidelim mi?”

“Köfteci mi?”

Sekreter yüzünü buruşturdu. Engin durumu toparlamaya çalıştı:

“Yani köfte sevmiyorsan başka şeyler de var. Midye, kokoreç...”

Aslı’nın yüzü daha da kötü bir hâl almıştı. Ama Engin için katlanacaktı artık.

“Ben şu an aç değilim Engin, ama gidelim; sen bir güzel karnını doyurursun. Epeydir bir şey de yemedin.”

Şifreli Dosyalar ekibiyle maceradan maceraya atılmak isteyen çocuğu ancak böyle dizginleyebiliyordu Sekreter. Milas’ın kesin emriydi. Engin onlara ancak dışarıdan destek olabilirdi. Tehlike arz eden yerlere çok istemesine rağmen çocuğu götüremezdi.

Aslı, cümlesini tamamladığında Engin’in çoktan hazırlanıp kapıya doğru ilerlediğini gördü. Az önceki sıkıntılı hâllerinden eser yoktu.

24.

Büronun kapısı hızla açıldı. Gelen Milas'tı.

Sanki ateş almaya gelmiş gibi bir hâli vardı. Hızla hareket ediyor, bir şeye yetişmeye çalışıyordu.

Ne Engin'e ne de kıza selam verdi, hemen odasına doğru ilerledi. Engin'le Aslı da yemekten az önce gelmişti.

Milas arkasına bile dönüp bakmadan, "Sayın Enginar yaramazlığı bırakıp yanıma geliyorsun," dedi. "Hemen!"

Engin yine bozulmuştu ve bir kez daha soyadını hesaba katmadan kendisine "Engin" ismini koyan dayısını minnetle andı.

"Tamam abi, hemen geliyorum!" dedi Aslı'ya bakarak. Sonrasında sesini kıstı ve "Görüyorsun ya Aslı abla, bensiz bir dakika bile yapamıyor!" diye fısıldadı.

Sekreter, çocuğa gülümseyerek yanıt vermişti.

Milas, çalışma masasına oturmuş soruların yer aldığı kâğıdı elinde tutuyordu. Bu sefer odak noktası ikinci soruydu.

1 Ö 108 N

“108... Evet benim nasıl aklıma gelmedi!” diyerek kendi kendine hayıflandı dedektif. “108 bir öğrencinin numarası... Yani Kemal Hoca’yı öldüren katilin okul numarası!”

Sonrasında eline bir kalem aldı ve sorunun hemen altına bir şeyler yazmaya başladı.

1 Ö 108 N

1 Öğrenci 108 Numaralı

“Katil 108 numaralı bir öğrenci! Ama kim?”

Milas, şu anda bu soruya cevap arıyordu. Gerçekten de katil tablolu sorudaki harflerden oluşan Ergün Anık mıydı?

“Bunu nasıl ispat edeceğim?” diye söylendi çaresizce. “Benim artık üçüncü soruyu çözmem şart oldu.”

Belki de soruyu çoktan çözmüştü, lakin hâlâ aklına takılan bir şeyler vardı.

Odasının kapısına yaklaşan bir çift ayak sesi işitti. Gelen Engin’di.

“Ya abi sana kaç kere söyleyeceğim, insanların yanında bana *Enginar* deme diye!”

Dedektifin o anda dert edeceği en son şey buydu.

“Niye ki, enginar faydalı bir sebzedir.”

“Of abi ya!” dedi Engin, çantasını bir köşeye atıp sandalyeye oturduğu esnada. “Hep aynı esprileri yaptığının farkında mısın?”

Engin, kâğıtlardan başını kaldırmayan Milas'a "Ne o, soruları hâlâ çözemedin mi?" diye sordu. "Sana o kadar da yardım ettim oysaki."

Milas bakışlarını sorulardan ayırmadan "Merak etme," dedi. "Çözeceğim. Sadece biraz nazlanıyorlar, hepsi bu..."

Sonrasında aklına bir şey gelmiş gibi başını kaldırıp Engin'e baktı.

"Sen üçüncü soruyla ilgili bana bir şey söyleyecektin, hani şu tablolu soru..."

"Evet" dedi Engin. "Ama konuşmama fırsat vermemiştin. O sorudan anlamlı bir kelime çıkardım."

Milas gülümsedi.

"Dur tahmin edeyim. Tablodan çıkardığın manalı kelime 'Ergün' olabilir mi? Ergün A..."

"Ergün mü?"

Engin aniden sustu ve düşünmeye başladı.

"Doğru, aslına bakarsan 'Ergün' de olabilir."

Milas, bir anda tüm dikkatini gizem avcısına verdi.

"Ne demek 'Ergün' de olabilir?" diye sordu merakla. "Yoksa sen başka bir isim mi buldun?"

"Evet" dedi çocuk. "Güner... Ben Güner ismini buldum. Güner A..."

Milas düşünceli bir ifadeyle "Güner..." diyebildi. "İyi ama bu ismin hiçbir manası yok ki..."

Hemen sonra Engin’e baktı ve “Enginciğim şu soruları not ettiğin defteri bana verir misin?” diye sordu.

Engin, aceleyle çantasından defteri çıkardı ve Milas’a uzattı. Milas’ın defterde tablolu soruyu bulması çok zaman almamıştı.

Eline bir kalem alıp, tablodaki boş kutucukları bilgisi dâhilinde doldurdu ve Engin’e uzattı.

“Engin, tabloya bir de şu gözle bak ve bana manalı bir ad-soyadı bul. Hadi göreyim seni!”

Engin tabloya baktı ve tüm kutucukların dolduğunu görünce sevindi. İşte şimdi işi daha kolaydı.

R	I	K
Ü	A	N
E	N	G

Bir süre düşündü. Tabloya bir sağdan bir de soldan baktı. Sonrasında ilk bulduğu kelimeleri tablonun altına not etti.

“Ne buldun?” diye sordu Milas merakla.

Engin “Güner Akın” diyebildi. “Ama senin de söylediğin gibi Ergün Akın da olabilir.”

“Ergün ismini şimdi boş ver!” dedi Milas yüksek sesle. “Güner Akın, Güner Akın...”

Dedektif ayağa kalkmış papağan misali aynı kelimeleri söylüyordu. Engin, onun bu tür hareketlerine alışkın olduğu için sadece izlemekle yetindi. Ama o anda Milas’ı başka biri görse kesinkes delirdiğini düşünürdü.

“Allah’ım bu isim bana hiçbir şey çağrıştırmıyor!”

Çalışma masasına oturdu ve telefonunu çıkarıp Elif’i aradı. Az önce yanından kaçarcasına uzaklaştığı kişiyi şu anda heyecanla aramak, ancak çılgın bir dedektife yakışan davranıştı.

“Alo Milas, artık bana ne bulduğunu söyleyecek misin?”

Elif’in sesi haklı olarak sitemkârdı.

Milas “Söyleyeceğim Elif, sana söz veriyorum” dedi. “Ama öncesinde senden bir şey rica edeceğim.”

“Nedir?”

“Fındıklı ve Galata’da Makbûl İbrahim Paşa’ya ait olduğu iddia edilen iki mezarlık var. Oralara ekip gönderebilir miyiz? Güçlü bir ihtimalle ‘1. Dereceden Kanıtlar’ buralardan birine bırakılabilir. Hatta Sultanahmet Meydanı’ndaki İbrahim Paşa Sarayı’na da bir ekip göndersek harika olurdu.”

Elif şaşırmıştı.

“Tabii gönderelim de, şayet katil Ergün Anık’sa kanıtları nasıl bırakacak? Adam şu anda elimizde...”

Milas'ın bu konuda ciddi şüpheleri vardı.

“Biz her ihtimale karşı teyakkuzda olalım Elif. Katil Ergün Anık'sa zaten problem yok demektir. Ama farklı ihtimallere de hazırlıklı olmalıyız.”

“Haklısın,” dedi Elif. “Tamamdır, Atıf Başkomiserime de söyleyeceğim. Ekip işi bizde!”

“Bir de...” diyerek araya girdi Milas. “Güner Akın... Bu isim sana aşına geliyor mu?”

Telefonda kısa süreli bir sessizlik oldu.

“Hayır, pek tanıdık gelmedi. Niye sordun?”

“Şimdilik neden sorduğumu boş ver. Bu ismin ne anlama geldiğini öğrenebilir miyiz? Ekipteki arkadaşlardan yardım istesen...”

“Tamam, hemen şimdi sorduruyorum. Ama şu ketum hâllerinden sıkılmaya başlıyorum, söyleyeyim.”

“Harikasın Elif! Merak etme en kısa zamanda her şey ortaya çıkacak. Bana ne kadar hızlı dönersen o kadar iyi. Kaybedecek zamanımız yok.”

“Tamamdır, benden haber bekle!”

Milas telefonu kapattıktan sonra heyecanla Engin'e döndü.

“Şayet bundan da beklediğim haber gelirse, ödüllerden ödül beğen!”

Engin pişkin pişkin sırıttı.

“Aslında senden ödül olarak isteyeceğim bir şey var.”

Milas şaşırmıştı.

“Öyle mi, nedir?”

“Güzel ve lüks bir restoranda yemek sözün zaten vardı. Bunun dışında Şifreli Dosyalar ekibinin içinde artık ben de olacağım! Gideceğiniz her yere beni de götürmeni istiyorum.”

Milas’ın meraklı bakışları aniden solmuştu.

“Bunu aklının ucundan bile geçirme *Enginar*! Ancak rüyanda görürsün!”

Engin bir anda ciddileşti.

“Ya abi ya, ödüllendireceğim diyorsun, sonrasında yaptığına bak! Çocuk değilim ben! Artık büyümek ve gerçek manada bir dedektif olmak istiyorum, tıpkı senin gibi, anlıyor musun?”

Milas, kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. “Emin ol ufaklık,” dedi bilge bir öğretmen edasıyla. “Büyüdükten sonra da küçülmek isteyeceksin. Bence bu günlerin tadını çıkar.”

Engin, daha da öfkelenmişti.

“Bana ufaklık deme!”

Milas sonunda kendini tutamayıp kahkaha attı.

“Tamam şampiyon, sakın ol! Günün sonunda sana kılacak olan yine sensin.”

Telefonun almasıyla birlikte Milas tekrar eski psikolojisine geri döndü. Sanki az evvel Engin’le şakalaşan o değil, başka biriydi.

Telefonu açmasıyla birlikte sorması bir oldu:

“Elif, bir şey öğrenebildin mi?”

“Evet,” dedi Elif heyecanla. “Ekipteki arkadaşlar sağ olsunlar hemen baktılar. *Güner Akın* bir lisenin ismiymiş... Hasköy’de bir Anadolu Lisesi...”

Milas “Aman Allah’ım!” diye haykırdı. Hedefine adım adım ilerliyordu. Artık esrarengiz bulmacayı çözmek için son bir hamlesi kalmıştı.

BÖLÜM 3

25.

Evvel Zaman İçinde...

“Nasıl gökyüzüne iki güneş sığmazsa, yeryüzüne de iki önder sığmaz.” demiş Büyük İskender. Çok da doğru söylemiş! Lakin bu “iki önder ifadesinden “iki hükümdar” algılanmasın. Önderlik öyle bir şeydir ki, sıradan bir insanda bile görülebilir. Yüce Allah tarafından pek az insana verilen bir yetenektir bu.

Elbette yeryüzü iki büyük hükümdarı kaldıramaz. Ancak iki büyük önder bir devleti başarıyla yönetebilir. Bu önderlerden biri gizli lider olmalıdır. Gerçek liderin her daim arkasında duran, onu destekleyen ve fikirleriyle ona ışık tutan gizemli bir liderden bahsediyorum.

Evet, işte o gizemli lider benim; “Evvel Zaman Koleksiyoncusu”! Osmanlı tarihinin tartışmasız en kudretli, en çok yetkiye sahip tek veziriazamı...

Tüm dünyanın “Muhteşem Süleyman” olarak bildiği, üstün yeteneklere sahip Yüce Hünkârımın böyle bir gizli lidere ihtiyacı yoktu elbette. Ama böyle bir liderin varlığı, onun gücüne güç, zekasına zekâ katardı. O da bunu çok iyi bildiği için beni bir an olsun huzurundan ayırmadı, sürekli yanında tuttu. Beni kardeşi gibi gördü.

Ancak gelin görün ki, zamanında yüce hükümdarıyla birlikte dünyaya hükmetmiş, birçok “güçlüyüm” diyen ülkeye boyun eğdirmiş olan ben, şu anda bir mezar taşına bile sahip değilim!

İnsanlık ibret almalı benden... Durumu ve gücü ne kadar iyi olursa olsun, zamanın onu da unutturacağını unutmamalı! Kendisinin değil, yapacağı güzel işlerin bâki olacağını bilmeli ve ona göre davranmalıdır. İnsan çok üstün bir varlık, kabul... Ama bir o kadar da aciz, yardıma muhtaç!

Unutmak, unutulana verilen en büyük cezadır. Ben yüzyıllardır bu cezanın mahkumuyum! Şimdi sizinle beni beş yüz yıl cezaya mahkum eden, sonumu getiren cümlelerimi paylaşacağım. Nefsim ve kibrimin gözlerimi kör edişinin vesikalarını...

Elçilere kendimle ilgili şu cümleleri söylemiştim:

“Bu büyük devleti idare eden benim. Her ne yaparsam, yapılmış olarak kalır. Zira bütün kudret benim elimdedir! Büyük padişah bir şey ihsan etmek istediği yahut ihsan ettiği zaman bile eğer ben onun kararını tasdik etmeyecek olursam, o karar gerçekleşmez. Çünkü her şey benim elimdedir!”

“Efendimiz padişah, kendileri ile benim aramda fark kalmamasını istediklerinden biri onda, biri de bende iki adet mühür bulunmasını buyurmuşlardır. Eğer kendileri için giysi ismarlayacak olsalar, bir eşini de benim için yaptırırlar.”

“Hayvanların en korkuncu aslana kuvvet ve alışkanlığın etkisiyle hükmedilir. Bir başkası ona yiyecek vermek için yaklaşmaz. Aslan hükümdar, bakıcıları da danışmanları ve vezirleridir. Bakıcının uysallaştırmak için tuttuğu sopa, hükümdarları güde-

cek olan gerçek ve adalettir. Ben de efendim olan yüce sultanı, gerçeğin ve adaletin sopasıyla yönetiyorum!”

Evet, işte bir gaflet anımda elçilerle paylaştığım bu cümleler benim sonumu getirdi. Kibrim ve hırsım, Yüce Hünkârımızın bana olan iyi niyetlerini görmemi engelledi. Aslında onun kudretleri ve destekleri sayesinde elde ettiğim gücümü, tamamen kendi yeteneklerimle kazandığımı düşündüm ve yanıldım.

Pişmanım, hem de çok pişmanım! Keşke Yüce Hünkârımıza hırs ve kibrimden azade, daha iyi bir veziriazam olabilseydim. Ama her ne olursa olsun, ben hain değilim! Unutulmak gibi en büyük cezaya çarptırılmış olsam da “hain” olarak anılmak zoruma gidiyor! Çünkü hainler bir mezarı, bir mezar taşını dahi hak etmeyen kimselerdir. Hayır, ben bu muameleyi kesinlikle hak etmiyorum!

Şu anda evvel zaman içinde tüm dünyanın yönetildiği bir sarayın avlusunda metfunum. Mezarım, nice kanlı elleri temizleyen kadim bir çeşme; mezar taşım ise nice kanların akıtıldığı garip bir ibret taşı!

Tarihin karanlık ve kasvetli dehlizlerinden kopup gelen ben, “Evvel Zaman Koleksiyoncusu”, size bir daha yaşanmamasını temenni ettiğim hüznünlü bir masal anlattım.

26.

Fındıklı Canfeda Tekkesi, Makbûl İbrahim Paşa Kabri

Tekinsiz Tekin'in canı çok sıkkındı. Fındıklı'daki İbrahim Paşa'nın kabri olduğuna inanılan yere giderken, bir yandan da sinirden söyleniyordu.

Kızgınlığı Başkomiser Atıf'aydı. Kendisi katili bulmuş, hatta deliller sunarak onu tutuklatmıştı. Artık bu cinayet soruşturmasının kapanması gerekiyordu. Ancak sırf Milas söyledi diye, belirli noktalara ekiplerin gönderilmesine karar verilmişti. Kendisine de İbrahim Paşa'nın Fındıklı'daki mezarlığına gitmesi emri verilmişti.

Ona göre kendisini dedektif zanneden hayalperest birinin uydurmaları sonucu birçok kişiyi gereksiz yere yoruyorlardı. Katil de yakalandığına göre kanıtları kim, nasıl bırakacaktı? Ergün'e suçunu itiraf ettirmeleri yeterli olacakken, onlar nelerle uğraşıyorlardı.

Akşam saatleriydi. Tekin bir büfede karnını doyurduktan sonra görev yerine doğru ağır adımlarla ilerliyordu.

Yılın bu zamanlarında, özellikle de akşam saatlerinde, Fındıklı'da in cin top oynardı. Biraz ilerisinde bulunan Kabataş ve Beşiktaş tarafları yılın her günü hengameli olsa da burası arada kalan bir noktadaydı. Biraz gerisinde de Karaköy bulunuyordu.

Tekin yanına destek amaçlı verilen üç polis arkadaşına yemek izni vermişti. Nasılsa mezarlığa gelen giden yoktu. Bu soğuk sonbahar havasında kendisi de dahil kimseyi aç bırakamazdı.

Başında Mehmet Ali'nin olduğu diğer ekip, Sultanahmet Meydanı'ndaki İbrahim Paşa Sarayı'ndaydı. Aynı zamanda Galata'daki mezarlığa da küçük bir ekip gönderilmişti. Milas ise Kemal Tufan'ın eşiyle görüşecekti.

“Boş işlerle uğraşıyoruz!” dedi Tekin öfkeyle. Soğuktan ağzından dumanlar çıkıyordu. Sonunda görev yerine gelebilmişti.

Ancak burası yarım saat önce bıraktığı gibi değildi. Mezarlığın duvarlarla çevrili yerin hemen önünde bir adam vardı ve hararetle bir şeyler yapıyordu. Tekin önce adamın sarhoş ya da meczup olduğunu düşündü. Ama adam gayet sağlıklı bir beden hareketiyle işini tamamlamaya çalışıyordu.

Tekin biraz daha yaklaşıncı, “Ne yapıyorsun sen orada?” diye sordu. Orta boylarda, geniş omuzlu kişinin arkası dönmüktü. Tekin'in sesiyle kıpırdandıysa da pek oralı olmadı. İşini yapmaya devam ediyordu.

“Sana söylüyorum!” diye bağırdı Tekin. “Arkanı dön ve ellerini başının arkasına koy!”

Tekin artık silahını çıkarmış, temkinli adımlarla adama doğru yaklaşıyordu. Adamın hâlâ arkasını dönmediğini fark edince silahının horozunu indirdi.

Muhtemelen Ergün Anık biriyle iş birliği içindeydi. Onun yokluğunda başka biri onun görevini almış olmalıydı.

Nasıl Ergün’ü yakalattıysam, bunu da yakalarım, diye düşündü genç polis. Bu düşünce onu daha da şevklendirdi. Normalde ekipteki polis arkadaşlarını araması gerekiyordu. Ancak o tek başına kahraman olmayı tercih etmişti.

“Son kez söylüyorum!” dedi Tekin. “Eğer arkanı dönmezsen elimdeki silahı kullanmak zorunda kalacağım! Şimdi arkanı dön ve ellerini başının arkasında birleştir.”

Gizemli adam, artık Tekin’i duymazdan gelemiyordu. Yavaş yavaş arkasını dönmeye başladığında, Tekin adamın duvara “1. Dereceden Kanıtlar”ı bıraktığını hemen anladı. Bu sahne adamın suçunu resmen tescilliyordu. Tekin’in sevinçten içi kıpır kıpır olmuştu, ama bu hissini karşısındaki adama belli etmedi.

Orta boylu adam arkasını döndüğünde hayal kırıklığına uğramıştı Tekin. Zira karşısında katil zanlılarından biri değil, Kemal Hoca duruyordu!

Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi’nde kameralarda gördüğü sahne şu anda tam karşısındaydı. Kemal Tufan’a

tıpatıp benzeyen adam, yapay bir bakış atmıştı Tekin'e. Gözlerinde tarifi olmayan bir yapaylık vardı sanki.

Tekin'in söylediği gibi iki elini başının arkasına doğru götürdü. Bundan cesaret alan Tekin biraz daha yaklaştı adama. Yaklaşınca adamın gözlerindeki yapaylık, tüm suratına sirayet etmişti. Kalın çerçeveli gözlüğünün ardında gözleri yoktu sanki.

Tekin bazı şeyleri anlamaya başlamıştı.

"Senin yüzündeki maske mi?" diye sordu aniden. Son dönemlerde popüler olan silikon plastik maskelere benziyordu.

Adam Tekin'e yanıt vermemişti. Elleri başının arkasında öylece bekliyordu.

Tekin, çok yaklaşmıştı ki tam kemerinden çıkarttığı kelepçeleri adama doğru uzatırken, adamın ani bir manevrayla sırtından kılıç çıkardığını fark etti! Şok olmuştu genç polis. Şokun etkisini atlatır atlatmaz tam tetiğe basacaktı ki, silahı tutan elinde bir acı hissetti. Kılıçlı adam daha önce davranmış ve polisin elinde derin bir yara açmıştı. Hemen ardından yere düşen metal silahtan tiz bir ses duyuldu. Tekinsiz Tekin artık silahsız ve yaralıydı. O anda ekipteki arkadaşlarının bir an önce gelmesi için dua etti.

"Henüz erken," dedi karşısındaki gizemli adam boğuk bir sesle. "Daha işlerim bitmedi!"

Adamın kelimeleri zor anlaşılıyordu. Tekin, sağ elindeki kanamaya rağmen adama doğru bir hamlede daha bulundu. Ancak karşısında umduğundan çok daha kabiliyetli biri

vardı. Adam yine ufak bir manevrayla Tekin'in hamlesinden kurtuldu ve elindeki kılıcı estetik bir şekilde döndürerek genç polise doğru savurdu.

Tekin, göğüs bölgesinde hafif bir yanma acısı hissetmişti. Bu kılıcın darbesinden kaynaklı bir acıydı. Olduğu yere yığıldı polis, kan kaybediyordu. Gözleri kararmaya başlamıştı. Biraz sonra görüşünü tamamen kaybetti.

27.

“Bir lise... Hasköy’de bir lise...”

Milas, aynı sözleri zihninden geçirdi.

Tabloda asıl verilmesi istenen isim “Ergün Anık” değil, “Güner Akın”dı. Artık buna kesinkes emin olmuştu. Matematik öğretmenini onu adım adım katiline yaklaştırıyordu.

Artık bu zamandan sonra dedektifin yapması gereken tek bir şey vardı. Son bir kişiyle daha görüşmek...

Evet, bu kişi Kemal Hoca’nın eşi Nurten Hanım’dı.

Elif’ten kadınla bir görüşme ayarlamasını rica etmiş ve ondan haber beklemişti. Zor da olsa genç polis, Nurten Hanım’ı bu görüşme için ikna edebilmiş ve Milas’a eve gidebileceğine dair bilgi vermişti.

Bunu işiten dedektif hemen harekete geçmiş, matematik öğretmenin evinin bulunduğu Beşiktaş’a doğru yola çıkmıştı. Verilen adrese göre evleri Beşiktaş çarşısına çok yakındı.

Yaklaşık on beş-yirmi dakikada Kadıköy-Beşiktaş vapuruyla Beşiktaş’a geçmiş, şu anda adreste yazılı olan evi arıyordu.

Matematik öğretmeni Kemal Tufan'la irtibatı kopalı çok olduğundan hocasının kaldığı yerden bihaberdi dedektif. Sadece oğlundan Beşiktaş civarında yaşadıklarını işitmişti, hepsi bu.

Seneler sonra hocasının evine bu sebeple gidiyor olması Milas'ı derinden üzüyordu. Ama hayat sürprizlerle doluydu işte.

Bu düşüncelerle apartmanın önüne geldiğinde hava çoktan kararmıştı. Sonbahar aylarının olmazsa olmazı balık tezgâhlarından yükselen ağır koku, dedektifin genzine doluyordu. Beşiktaş çarşı, akşam saatlerine rağmen kalabalık ve debdebeliydi.

Apartmanın girişindeki otomatik zil üzerinde “Kemal Tufan” ismini görünce içi burkuldu. Ev üçüncü kattaydı. Zile bastığı anda kapı açıldı. Ev sahibesi o kadar çok yorulmuş olmalıydı ki, “Kim o?” sorusunu dahi soramamıştı.

Milas, Kemal Hoca'nın eşini hiç görmemişti. Üçüncü kata eriştiğinde omuzları çökmüş, yaşından çok daha fazla gösteren bir kadın karşıladı onu.

“Merhaba evladım, hoş geldin.”

Sesi, onu daha da yaşlı gösteriyordu. Kadıncağız son birkaç günde on yaş daha yaşlanmış olmalıydı. Kederini göz bebeklerinde görebilmek mümkündü.

Milas mahcup bir ifadeyle “Kusura bakmayın,” dedi. “Sizi rahatsız ediyorum.”

Kadın nazık bir şekilde dedektifi içeri davet etti.

Genç adamı eve girer girmez fotoğraflar karşıladı. Zamanında tüm aile fertlerinin bir araya gelerek çektiirdikleri sıcak aile fotoğrafları... Fotoğraflarda Kemal Tufan gülen gözlerle Milas'ı süzüyordu. Öldürüleceğine dair hiçbir düşüncesi olmayan bir adamın bakışlarıydı bunlar. Umut ve hayat dolu... Sanki hiç ölmeyecek, dünyanın sonuna kadar o fotoğrafta mutlu bir şekilde yaşayacakmış gibi...

Milas, kadının gösterdiği yere usulca oturdu.

“İçecek bir şey alır mısın evladım? Sıcak çayım var.”

Dedektif, yaşlı kadını daha fazla yorma niyetinde değildi.

“Zahmet etmeyin teyzeciğim, çok vaktinizi almayacağım.”

Kadının ısrar edecek mecali yoktu, ikiletmeden o da köşesine oturdu.

“Öncelikle başınız sağ olsun. Kemal Hoca benim de matematik öğretmenimdi. Ondan çok şey öğrendim ve inanmayacaksınız ama hâlâ öğrenmeye devam ediyorum.”

Kadının gözleri dolmaya başlamıştı. Seneler sonra bile kocasını ne kadar çok sevdiği bakışlarından anlaşılıyordu. Belli ki hâlâ ölümünü kabullenememişti.

“Biliyorum” dedi iç çekerek. “Sen Milas’sın. 222 Milas... Rahmetli, seneler önce sürekli senden bahsederdi. Çok severdi seni. Sende zehir gibi matematik zekâsı olduğunu söylerdi. Hiç tanışma fırsatımız olmadı. Kısmet bugüneymiş.”

Keşke bu felâketler başımıza gelmeseydi de, yine tanışmasaydık, diye düşündü Milas. Ama keşkelerle hayat ilerlemiyordu, bu gerçeği idrak edeli çok olmuştu.

“Allah rahmet eylesin, ben de çok severdim Kemal Hoca’mı.”

Milas durakladı, artık konuya girmesi gerekiyordu:

“Yanlış hatırlamıyorsam, çalışkan ve başarılı öğrencilere karşı çok merhametliydi Kemal Hoca. Şüphesiz ki siz benden çok daha iyi biliyorsunuzdur. Ama...”

Kadın aniden söze girdi.

“Tembel ve haylaz öğrencilere karşı da oldukça gaddardı.”

Milas, şaşkın bir ifadeyle Nurten Hanım’ı süzdü. Böyle bir cümle kurmasını hiç beklemiyordu. Belli ki açık sözlü bir kadındı. Bu durum genç adamın işine gelirdi.

“Esağfurullah!” diyerek durumu toparlamaya çalıştı Milas. “Gaddarlıktan ziyade, o tür öğrencilere karşı biraz daha sertti desek daha doğru olacak galiba...”

“Az önce benim kocamı senden daha iyi bildiğimi söyledin,” dedi kadın kederli yüzüne tebessüm vermeye çalışarak. “Sert kelimesi hafif kalır evladım. O tip öğrencileri sevmez, onlardan hiç hazzetmezdi. Hatta sırf bu sebeple birçok öğrencinin okuldan atılmasına bizzat sebep olmuşluğu bile vardır.”

Konu yavaş yavaş Milas’ın istediği yöne doğru kayıyordu.

“Açıkkası ben de bu sebeple sizi rahatsız ettim,” dedi Milas. “Kemal Hoca hiç eski öğrencilerinden tehdit mektupları alıyor muydu? Ya da buna benzer şeyler...”

Kadın karşısında oturan delikanlıya merakla baktı.

“Evladım yoksa sen Kemal’in eski bir öğrencisi tarafından öldürüldüğüne mi inanıyorsun?”

Soru gayet açıktı. Ama yanıtı da Milas için bir o kadar zor...

“Şüphelerim var diyelim.”

Kadın bir anda başını önüne eğip gözlerini kapadı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Ama içtiği ilaçların etkisi kadını daha da hâlsizleştiriyordu.

“Bildiğim kadarıyla herhangi bir öğrencisiyle husumeti yoktu. Sadece onu seven öğrencileriyle görüşür, onlarla bir şeylerini paylaşırdı. Ama Kemal ketum biriydi. Böyle bir şey varsa da mutlaka benden saklamıştır. Genellikle başına gelen kötü anıları benimle paylaşmazdı.”

Ketum hocanın ketum öğrencisi, diye düşündü dedektif. Bir noktaya kadar ketumluk güzeldi aslında. Ama bir noktaya kadar...

Milas, sonunda ağzındaki baklayı çıkarttı:

“Güner Akın... Bu isim size bir şey çağrıştırıyor mu?”

Kadın, gözlerini kısarak genç dedektife baktı. Aniden böyle bir soru sorulması kadını şaşırtmışa benziyordu.

“Yanlış hatırlamıyorsam okul adı... Bir lise...”

Milas’ın asıl istediği yanıt bu değildi. Kadının konuşmasını sürdürmesini ümit ediyordu.

“Yoksa,” dedi Nurten Hanım korkuyla. “Yoksa katil bu okuldan mı?”

Konuşmasını sürdüremedi. Cevabı Milas’ın gözlerinde arıyordu.

“Bu biraz da sizin vereceğiniz cevaplara bağlı. Kemal Hoca bu okulda görev yaptı mı?”

Milas, sonunda cevabını merak ettiği soruyu sormuştu.

Kadın tereddüt etmeden cevabını verdi:

“Evet, o okulda da görev yapmıştı.”

Dedektif henüz sevinmek için erken olduğunu biliyordu.

“Bakın teyzeciğim,” dedi heyecanla. “Elimde bir okul numarası var ve bu numara büyük bir olasılıkla bu okulda öğrencilik yapmış birine ait. Ama eminim Kemal Hoca o okulda senelerce görev yapmıştır. Dolayısıyla o numara hangi seneye ait hiçbir fikrim yok. Sizin fikrinizi almak istedim. Okula gitsem bana bu konuyla ilgili sağlıklı bir bilgi verirler mi?”

Kadın düşünmeden “Elbette verirler,” diyebildi. “Eski kayıtlara bakıp söyleyeceklerdir.”

Milas yine karamsar bir ruh hâline bürünmüştü. Seneyi bilmedikten sonra okul numarasının ne önemi kalırdı ki? Okuldaki bütün 108 numaralı öğrencileri arayıp bulacak hâli yoktu ya! Böyle bir şey imkânsızdı.

Nurten Hanım’ın dedektife daha fazla yardımcı olması gerekiyordu. Yoksa bu işin içinden çıkmaları oldukça güçtü.

“Siz Kemal Hoca’nın hangi senelerde Güner Akın Lisesinde görev aldığını hatırlıyor musunuz?”

Kadın düşündü, düşündü. Başını olumsuz manada sağa sola hareket ettirmesi Milas’ın tüm hayallerini altüst edecekti.

“Hayır, maalesef hatırlamıyorum, ” dedi kadın kesin bir ifadeyle. “O kadar çok okulda görev aldı ki seneleri ayrı ayrı hatırlamama imkân yok. Ama gerek de yok zaten. Kemal o okulda sadece bir sene görev yapmış, sonrasında farklı bir okula atanmıştı. Okula gidersen eski kayıtlardan çalıştığı seneyi bulabilir, öğrenci listesine ulaşabilirsin.”

Milas’ın umutsuz bakışları bir anda canlanmıştı. Aniden ayaklandı.

“Size çok ama çok teşekkür ederim teyzeciğim,” dedi haykırırcasına. “Bana öyle yardımcı oldunuz ki anlatamam!”

Nurten Hanım, karşısındaki genç adamın ani heyecanını anlamasa da onu sevecenlikle karşıladı.

“Ben bir şey yapmadım evladım, ama faydalı olabildiysem ne mutlu bana...”

Kadın sessizleşti. İdrak edemediği o kadar şey vardı ki...

“Neden?” diye sordu aniden. “Neden o okul? Ayrıca bu bilgilere nereden ulaştınız?”

Milas tebessüm ederek, “Kemal Hoca’nın hayattayken hazırladığı zekâ sorularına hiç bakma imkânınız olmuş muydu?” diye sordu.

Nurten Hanım “Hayır,” dedi. “Benim hiç ilgimi çekmezdi o tip sorular.”

Milas “O zaman sadece şunu bilin, bu bilgilerin hepsine Kemal Hoca sayesinde ulaştık,” dedi minnet duygusuyla. “Siz eşinizle, ben Kemal Hoca’yla ne kadar gurur duysak az!”

O esnada şifre bilimcinin telefonu çaldı. Arayan Elif’ti.

Yine bir şey oldu, diye düşünmeden edemedi Milas. Tereddütle telefonu açtığı anda korktuğunun başına geldiğini öğrenecekti.

28.

Elif, telefonda bir süredir Milas'la konuşuyordu.

Telefonu kapattıktan sonra kendisine meraklı gözlerle bakan Başkomiser Atıf ve Mehmet Ali'ye bakarak, "Milas, yarın Hasköy Güner Akın Lisesine bir ekip göndermemizi rica etti," dedi. "Kendisi de birazdan burada olur."

Bu esnada ambulans görevlileri baygın hâlde olan Tekin'i hastaneye götürüyorlardı. Şifreli Dosyalar ekibindeki herkesin yüzü asıktı. İlk kez bir ekip arkadaşları ciddi manada yara almış, kan kaybetmişti.

"Bu 'Evvel Zaman Koleksiyoncusu' mudur nedir!" diye söze başladı Başkomiser Atıf, gergin bir sesle. "Çok tehlikeli, acilen yakalanmalı! Bir polise saldırmak da ne oluyor?"

Elif, her ne kadar Tekin'i çok sevmese de onun da canı sıkkındı.

"Buralarda mobese kamerası muhakkak vardır Başkomiserim," dedi teskin edici bir ifadeyle. "Saldırının nasıl gerçekleştiğini görüntülere bakar, anlarız."

Başkomiser Atıf hâlâ bazı şeyleri kabullenemiyordu.

“Hayır anlamıyorum,” dedi yarı bağırırcasına. “Tekin tek değildi ki burada! Yanına iki üç kişi daha bıraktık. Bu esnada onlar ne yapıyormuş?”

Söze Mehmet Ali girdi:

“Katil onlar yemekteyken harekete geçmiş Başkomiserim,” dedi sinirle. “En gaflet anlarında yakalamış!”

“Muhtemelen başından beri bizimkileri takip ediyordu katil,” dedi Elif. “Boşlukta hemen hazırladığı kanıtları duvara asmaya başladı. Belli ki Tekin’in işi kısa sürmüş, yolları kesişince de ikili mücadeleye girdiler. Maalesef kazanan katil oldu!”

Başkomiser Atıf, bu esnada duvardaki kanıtlara bakıyordu. Artık daha anlaşılır, daha somut kanıtlardı bunlar.

Biri zarf içinde olmak üzere, yine iki mektup göze çarpıyordu. Açık mektup, diğer kanıtlarda olduğu gibi Arap alfabesiyle yazılmıştı.

Mektupların çaprazında Kanuni Sultan Süleyman Han’ın çok da bilinmeyen bir portresi vardı. Yan profilden de olsa kudretli padişahın keskin bakışları ve kemerli burnu net olarak seçilebiliyordu. Sakallarının kısalığından ve renginden gençlik resmi olduğu anlaşılıyordu. Başında Avusturya tarzı iç içe geçmiş, dört katlı bir taç vardı. Bu taç, Osmanlı padişahlarının bilinen kavuklarından çok farklı bir görünüme sahipti. Çok daha görkemli, çok daha Avrupai’ydi. Tacın üstünde ise hilal şeklinde kundağa sahip bir tüy göze çarpıyordu.

Kanuni Sultan Süleyman'ın tablosunun sol tarafında başka bir portre vardı. Başkomiser Atıf bu sakallı kişiyi tanıyamamıştı, ama bir fikri vardı.

Portrelerin hemen altında da cellatlar tarafından kalın bir iple boğulan birinin minyatürü dikkat çekiyordu. Belki de “1. Dereceden Kanıtlar” arasındaki en göze batan kanıt buydu.

Atıf Bakırcı'nın kanıtlara ilgiyle baktığını gören Mehmet Ali, “Allah yardımcımız olsun Başkomiserim,” dedi telaşla. “İşimiz gerçekten çok zor!”

Başkomiser Atıf, bugüne kadar birçok zorlu cinayet soruşturmasını başarıyla nihayete erdirmişti. Ancak ilk kez bu kadar tedirgin olduğuna şahit oluyordu.

Genç polise Fatih Sultan Mehmet Han'ın meşhur bir sözüne göndermede bulunarak yanıt verdi:

“Ya biz ‘*Evvel Zaman Koleksiyoncusu*’nu alacağız, ya da o bizi!”

29.

İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü

“Artık sıkılmaya başlıyorum ama! Sizin yüzünüzden televizyon kanalları beni tarih içerikli programlara davet ediyorlar.”

Milas soluğu yine Tarih Profesörü Mustafa Yıldız’ın yanında almıştı.

Dün akşam Kemal Tufan’ın eşiyle görüştüktan sonra Elif’in üzücü haberini alır almaz o da olay mahalline gitmiş, kanıtlara daha detaylı bakma imkânı bulmuştu. Tam tahmin ettiği gibi “1. Dereceden Kanıtlar” Fındıklı’daki Makbûl İbrahim Paşa kabrinin önüne bırakılmıştı. Zaten katilin çok da bir seçeneği yoktu.

Dedektif, kanıtların tahmin ettiği yerlerden birinde bulunmasına seviniyordu elbette. Ancak Tekin’in bu olayda ciddi yara alması çok üzmüştü genç adamı. Keşke katilin geleceği yeri doğru tahmin etmeseydim de Tekin’e bir şey olmasaydı, diye söylendi kerelerce. Ama olan olmuştu, olana ve ölene çare yoktu.

Bu sabah uyanır uyanmaz Elif’i aramış, Tekin hakkında detaylı bilgi almıştı. Genç polis hastaneye getirildiğinde çok

kan kaybetmişti. Şu anda yoğun bakımda olmasına rağmen durumunun iyiye gittiğini söylemişti Elif. Bu haber biraz olsun şifre bilimciyi rahatlatmıştı.

Günün ilk işi olarak, fotoğrafını çektiği kanıtlarla birlikte Profesör'ün yanına gelmişti. Buradan çıktıktan sonra da önce ofise uğrayacak, sonrasında ekiple birlikte vakit kaybetmeden Hasköy Güner Akın Lisesine gidecekti.

Profesör Mustafa Yıldız, her zaman olduğu gibi yine asık suratla karşılamıştı onu. Hatta yine laf dokundurmadan da edememişti. Onun söylemi üzerine Milas da işi şakaya vurdu:

“Keşke tarih programlarına katılsanız hocam, milyonlarca insan sizin engin deneyimlerinizden faydalanırdı, fena mı?”

Profesör'ün yüzü daha da asıldı.

“Allah korusun, benim öyle bir gayem yok! Ben gördüğün bu mütevazı odada çok mutluyum. İnsanlara bir şey öğretmekten çok öğrenmeyi tercih ediyorum.”

Milas artık asıl konuya gelmek istedi:

“Hocam, belki haberlerde duymuşsunuzdur. Katil dün akşam ‘1. Dereceden Kanıtlar’ı da bıraktı. Fındıklı’daki Makbûl İbrahim Paşa’nın kabrine... Hatta ekipten bir polis arkadaşımız tam katili yakalayacakken ağır bir yara aldı, şu an hastanede tedavi görüyor. Mobese kameralarından arkadaşımızı sırtında gizlediği bir kılıçla yaraladığını gördük. Kılıcı çok iyi kullanan tuhaf psikolojide biriyle karşı karşıyayız! Öldürülen Matematik Öğretmeni Kemal Tufan’a benzeyen silikon plastik bir maske kullanıyor. Yüzünü göre-

miyoruz yani... Demem o ki, bu iş daha büyük felaketlere yol açmadan bu katili yakalamamız gerekiyor. Zira ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum.”

Profesör belli ki Tekin’in durumundan haberdardı. Gece geç saatlere doğru tüm televizyonlar *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*’ndan bahsediyordu.

“Evet, çok üzüldüm arkadaşınızın durumuna,” dedi Profesör üzgün bir ifadeyle. “Umarım en kısa sürede sağlığına kavuşur.”

Milas, adama teşekkür ettikten sonra fotoğrafını çektiği kanıtları tek tek gösterdi. Profesör yakın gözlüğünü takıp detaylı olarak kanıtları inceledi.

Hemen sonra “Buradaki yan profil Kanuni portresi, İtalyan Ressam Agostino Veneziano tarafından resmedilmiştir,” dedi. “Kanuni’nin bu portresi çok bilinmez. Genellikle biz padişahları kavuklarıyla görmeye alışkınızdır. Ama bu portrede gördüğümüz bir kavuk değil, ihtişamlı bir taçtır. O dönemin Papa’sı bile üç katlı taç takarken, Kanuni Sultan Süleyman Han’ın bu dört katlı tacı takmasının siyasi sebepleri de vardı. Bunun önemini çok iyi bilen Makbûl İbrahim Paşa’nın 1532 senesinde bu tacı yaptırıp, kudretli padişaha hediye ettiğini yazan kaynaklar var. Altından yapılmış tacın dört katı, aynı zamanda Kanuni Sultan Süleyman Han’ın dünya fethi hayalini de temsil ediyor. O dönem dünyada bilinen dört kıta vardı: Asya, Avrupa, Amerika ve Afrika... İşte tacın her bir katı, bu kıtalara karşılık geliyordu.”

Hoca, orijinali ABD'deki Metropolitan Sanat Müzesi'nde sergilenen portreyi detaylı olarak anlattığı esnada, Milas daha bir dikkatle incelemişti bu kadim resmi. Tacın bu kadar derin bir manasının olması çok şaşırtıcıydı. Tacı Makbûl İbrahim Paşa'nın yaptırmış olduğunu işittiğinde ise hiç şaşırmamıştı dedektif. Bu kanıtın da bir şekilde Paşa'ya bağlanması gerekiyordu.

Profesör, diğer portreyi de inceledikten sonra tekrardan sözü devraldı:

“Diğer portre de Makbûl İbrahim Paşa'ya ait. Burada son dönemlerinde olmalı. Öldüğünde kırk dört-kırk beş yaşlarındaydı. Zaten Kanuni Sultan Süleyman Han'la da akrandır İbrahim Paşa... Aralarında bir, bilemedin iki yaş fark var.”

Mustafa Yıldız, bu sefer bakışlarını minyatüre yöneltmişti.

“Aslında bu minyatür çoğu kaynakta Kanuni Sultan Süleyman Han'ın oğlu Şehzade Mustafa'nın idamıyla ilişkilendirilir. Ama Makbûl İbrahim Paşa'nın da ölümü benzer şekilde olduğu için katil bu minyatürü bırakmakta sakınca görmedi sanırım.”

Milas'ın asıl aklını kurcalayan soru, bizzat *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*' nun yazdığı mektuptaydı.

“Hocam, mektupta İbrahim Paşa'nın kabrinin bir zamanlar dünyanın yönetildiği kadim bir sarayda olduğu yazılı. Mezarın bir çeşmenin altında, mezar taşının ise ibret taşı olduğu yazıyor. Öncelikle ‘ibret taşı’ nedir?”

Profesör'ün yüz ifadesinden şaşırdığı anlaşıyordu. Öyle ki bir süre yanıt alamadı dedektif.

“İbret taşı, Osmanlı cellatlarının idamlarını gerçekleştirdiği bir taştır. Aslında birçok yerde bulunabilir. Çeşme ise idamın uygulanmasından sonra cellatların ellerini ve idam alet edevatlarını yıkadıkları yer... Genellikle ibret taşıyla çeşme yan yana olur. Ama benim anlamadığım ‘dünyanın bir zamanlar yönetildiği saray’ ifadesi...”

Milas, tam olarak Profesör'ün neye şaşırdığını anlamamıştı. Aklındakileri sormaya devam etti:

“Böyle bir saray var mı hocam? Yani ibret taşıyla çeşmenin yan yana olduğu, görkemli bir saray...”

Profesör tereddütsüz cevapladı:

“Var elbette... Topkapı Sarayı’nda ‘Cellat Çeşmesi’ vardır. Sarayın birinci avlusunda, bilet satılan yerlerin hemen yanındadır. Topkapı Sarayı’nı ziyaret eden birçok kişi bilmez orayı, farkında olmadan önünden geçer. Hatta o çeşmenin ve ibret taşının 2. Abdülhamid Han döneminde sarayın başka bir avlusuna taşındığı rivayet edilir. Saraya gelen elçilere karşı kötü bir intiba uyandırmasın diye böyle bir yöntem düşündüğü söyleniyor. Ama dediğim gibi... Bir rivayet bu...”

Dedektif o anda bambaşka şeyler düşünüyordu. Profesör'ün ağzından “Topkapı Sarayı” ifadesi çıktıktan sonra derin düşüncelere dalmıştı.

“Hocam böyle bir şey olabilir mi?” diye sordu heyecanla. Mustafa Yıldız, Milas’ın neyi ima ettiğini hemen anladı ve itiraz etti:

“Hayır tabii ki olamaz! Tarih kaynakları bize Makbûl İbrahim Paşa’nın Topkapı Sarayı’ndan çıkartılıp, daha uzak yerlere götürüldüğünü söylüyor. Ki bununla ilgili Nakkaş Osman tarafından yapılmış bir minyatür de var, bunu daha önce konuşmuştuk! O dönem kimse Kanuni Sultan Süleyman Han gibi kudretli bir padişahın sözünü çiğneyip böyle bir çılgınlık yapamaz!”

Milas hâlâ düşünceliydi.

“Ama hocam, neticede İbrahim Paşa’nın kabri kesin olarak bilinmiyor. Paşa’nın denize atıldığını iddia eden tarihçilerin olduğunu bile söylemiştiniz bana... Çılgınca da olsa bu iddiaya neden ihtimal vermeyelim ki?”

Profesör ısrarını sürdürüyordu.

“Olmaz, olamaz! Böyle bir durum bu konuyla ilgili şimdiye kadar elde edilen tarihi dokümanlara ihanet olur!”

“Yüzyıllar öncesinden bahsediyoruz hocam,” dedi Milas gergin bir ses tonuyla. “Tarihte ne kadar eski döneme gidersek, kaynaklar o oranda azalıyor. Hâliyle yanılma payı da artıyor, bunu siz söylemiştiniz! Birçok konuda net bir şey söyleyemiyoruz. Mesela Makbûl İbrahim Paşa’nın gerçek zevcesinin kim olduğunu kesin olarak bilemediğimiz gibi...”

“O ayrı konu, bu ayrı konu!” deyip kestirip attı Profesör “Bununla ilgili somut belgeler var elimizde. Tüm tarihçiler

aynı görüşte birleşiyor, en azından şimdiye kadar hiçbir tarihçi İbrahim Paşa'nın Topkapı Sarayı'na gömülmüş olabileceğini söylemedi.”

Milas, tartışmayı daha fazla uzatmak istemedi. Gitmesi gereken yerler vardı. Ayrıca bu tartışma onlara bir fayda sağlamazdı. Dedektif, Makbûl İbrahim Paşa'nın gerçekte nereye defnedilmiş olabileceğini çok kafasına takmıyordu. Onu düşündüren katilin yeni hamlesinin ne olabileceğiydi.

30.

Milas planladığı gibi üniversiteden çıktıktan sonra ofise uğramıştı. Okula buradan geçecekti. Engin'i bu sefer yaramazlık yaparken değil, odasında uslu uslu derslerine çalışırken buldu.

"Aferin Engin, gözlerimi yaşarttın!"

"Nedenmiş o?"

"Neden olacak, seni böyle ders çalışırken görmek biraz şaşırtıcı. Bu anı ölümsüzleştirmem lazım!"

Milas, cebinden çıkarttığı telefonla kendisine şaşkın şaşkın bakan Engin'in fotoğrafını çekti.

"Niye bu kadar şaşıırıyorsun ki? Ben sınıfın en çalışkan öğrencisiyim. Sadece çok belli etmiyorum o kadar..."

Aslında dış görünüşüne bakıldığında bunu çok belli ediyordu Engin. Kalın çerçeveli gözlükleri hem onu yaşıtlarına göre daha olgun gösteriyordu hem de çok daha çalışkan... Tek sıkıntısı yanak ve çene kısmında peyda olan ergenlik sivilceleri idi. Ne yapıp ettiyse bir türlü kamufle edememişti onları.

Milas çantasını hazırlarken “Tamam” dedi. “Sen çalışmaya devam et. Benim acil çıkmam gerekiyor.”

Engin, Milas’ın sözü üzerine ayaklandı.

“Ben de seninle gelmek istiyorum. Burada saatlerce oturmaktan sıkıldım. Nereye gideceksen birlikte gidelim.”

“Olmaz Engin, bunun için biraz daha pişmen gerekiyor.”

Çocuk, “Yeterince piştim ben!” dedi sinirli bir şekilde. “Ayrıca ben de Şifreli Dosyalar ekibindeyim, hatırlatırım. O kadar yardımcı oldum sana. Seninle gelmek istemek hakkım...”

Sonrasında Engin’in aklına dâhiyane olduğuna inandığı bir fikir geldi.

“Evet, bana ödüllerden ödül beğen demiştin. Ödülüm bu olsun istiyorum.”

“Ne olacakmış ödülün?”

“Abi niye anlamazdan geliyorsun!” dedi Engin yüksek sesle. “Bugün seninle gelmek istiyorum, anlamıyor musun?”

“Talebiniz reddedildi beyefendi!” diyerek ona takıldı Milas ve çantasını alıp hızla dedektiflik bürosunu terk etti. İşleri biraz yoluna koyduktan sonra Engin için *daha az tehlikeli* ödüller düşünecekti.

31.

Hasköy Güner Akın Lisesi

Milas, sonunda Hasköy Güner Akın Lisesinin önündeydi.

Okulun deniz manzaralı, birçok kişiyi cezbedecek otantik bir havası vardı. Çok büyük bir okul sayılmazdı ama kırmızı renge boyanmış binası ziyaretçilerine davetiye çıkarıyordu.

Dedektif, okula giriş yapmadan evvel genel bir bakış attı.

Kendi kendine “Şu anda tam da düğümlerin çözüleceği noktadayız,” diye söylendi. Belki de katilin kimliği, burada, bu mütevazı devlet okulunda ifşa olacaktı.

Milas, aslında bu tür gizemli dosyalara alışkındı ve şimdiye kadar birçok gizemli dosyanın çözülmesine vesile olmuştu. Ama hiçbirinde bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Zira bu okul kendisine sıradan bir maktulün değil, çok sevdiği matematik öğretmenin katilini fısıldayacaktı. Belki de heyecanı bundan sebepti.

Üzüntü, merak ve şimdi de heyecan... Son iki üç günde bu üç duyguyu yoğun olarak yaşamıştı. Artık içindeki merak duygularını doyurma vakti gelmişti.

Gerçek tüm samimiyetiyle Şifre Bilimci Milas Ulukan'ı çağırıyordu.

Biraz sonra okulun önüne bir polis arabası geldi. Arabadan inenler yabancı değildi. Şifreli Dosyalar ekibindeki malum kişiler... Milas gibi gerçeği ortaya çıkarmak için gelmişlerdi.

Hep birlikte düğümlerin çözüleceği okula giriş yaptılar.

Evvel zaman içinde...

Canım, sevdiğim, oğlumuzun iki gözünden öperim. İnşallah iyicedir.

Size de en derin selamlarımı, candan ve gönülden iyi dileklerimi bildiririm. Sevgi ve özlem içinde kalmış bu seveninizi soracak olursanız sıhhat ve selametteyim. Daima hazır dualarınızla meşgul olduğumu bilersiniz.

Bu sefer payitahtta olan benim. Sizlerse payitahttan uzakta, lakin benim payitahtımda, kalbimdesiniz. Geleceğiniz günü iple çekmekteyim.

Size güzel bir haberim var. Yüce Hünkârımızla olan bağlarımı tekrardan güçlendirmiş bulunuyorum. Bunu bana bakmakta olan samimi gözlerinden anlıyorum. Uzun zamandır soğuk bakışlar karşılıyordu beni. Soğuk ve mesafeli... Ancak şu anda tıpkı eski günlerimizdeki gibi bakıyor bana. Manisa'da zatı muhteremleri genç bir şehzadeyken tıpkı kardeş gibiydik. Ben kendilerine keman çalardım, onlar ise bana av maceralarını anlatırdı.

Uzun yıllardır Hünkârımızla bu minvalde bir samimiyetimiz olamadı. Belki bu samimiyete sahip olduğumuz unvanlar engel oluyordu. Artık o bir cihan Padişahı, bense cihan padişahının kudretli bir veziriazamı olmuş idim. Her ne kadar bulunduğumuz mertebeler üst seviyede olsa da, geçmişimizi özleten hayatlara sahibiz. Zira mazimiz çok güzel.

Geçenlerde eski günlerden sohbet ederken, tüm cesaretimi toplayıp yüce sultanımıza tekrardan Manisa'ya gitme teklifinde bulundum. Böylelikle eski günlerimizi bir de bizi var eden yerde yad edecektik. Nedendir bilinmez, teklifim karşısında Hünkârımızın asil çehresi birden değişti. Önce bana kızdığını düşündüm. Lakin dikkatli bakınca bu değişimin kızgınlıktan değil hüzünden kaynaklandığını anladım. Muhtemelen eski günlerin hatırası onu da hüzünlendirmişti. Hemen sonra bana tebessüm etti ve tüm samimiyetiyle “gideriz,” dedi. İnanın o anda saadetten ölebilirdim.

Yedi iklimin ve üç kıtanın sultanı, Yüce Hünkârımız, beni yarın akşam sarayda iftara davet ettiler. Bir taraftan iftarımızı yaparken, bir taraftan Yüce Hünkârımıza Fransızlara vereceğimiz ahidnâmenin hazırlıkları hakkında bilgi vereceğim.

Daha önceki düşüncelerimden dolayı büyük utanç duyuyorum. Artık kara bulutlar dağılmış, uzun zamandır varlığına hasret kaldığımız güneşli günler çok şükür kendisini göstermiştir. Hünkârımız, artık benim hakkımdaki suçlamalara itimat etmiyorlar. Onların nazarındaki masumiyetimin anlaşılması bendenizi ziyadesiyle mutlu ediyor. Diğer insanlar artık ne düşünürse düşünsün!

Size önceki mektuplarımdan birinde Habil ile Kabil hikâyesinden bahsetmiştim. İkinci bir kardeş cinayetinin vuku bulmaması için dualar ediyordum. Çok şükür dualarım kabul oldu. Tarih bizi sadece zaferlerimizle anacak inşallah. Yüzyıllar sonra bile gönlümüzden kopan halis duygularımızın samimiyetini konuşacaklar.

Büyük İskender, bir sözünde “En büyük felaket iyinin kötüye muhtaç olmasıdır,” der. Rabbim bizleri kötülere muhtaç etmesin!

Şu anki en büyük duam, sizi ve kıymetli oğlumuzu dünya gözüyle bir kez daha görebilmektir. İnşallah en kısa sürede duam kabul olur, bu hasret biter. Allah’a emanet olunuz.

Sizi gönülden seveniniz, İbrahim

33.

Elif, mektubu okuduktan sonra ekipteki herkes bir süreliğine sessizliğe bürünmüştü. Şifreli Dosyalar ekibi, şu anda emniyette çevirisi yapılmış son mektubu inceliyordu.

“Bu son mektup olmalı,” dedi Milas hüzünlü bir sesle. “İbrahim Paşa’nın son duası kabul olmamış gibi görünüyor. Ne acı!”

Mektuptan Başkomiser Atıf ile Mehmet Ali de çok etkilenmişti.

Elif, “Eşinin Paşa’nın ölüm haberini aldıktan sonraki hâlini düşünemiyorum bile,” dedi kederle. “Birbirlerine ne kadar çok kıymet veriyorlarmış.”

“Öyle,” dedi Mehmet Ali. “İbrahim Paşa’nın en ummadığı zamanda idamının gerçekleşmesiye ayrı bir dramatik nokta... Zaten insanların başına en büyük felaketler en umulmadık zamanlarda gelmiyor mu?”

Ekipteki herkes genç polise hak verdiğini sessiz kalarak göstermişti. Ekipte sadece Tekin eksikti. Onun da durumunun daha iyiye gittiğini, hatta yoğun bakımdan çıktığını öğrenmişlerdi. Son dönemlerde aldıkları en güzel haberdi bu.

Sessizliği bozan Başkomiser Atıf'ın gür ve kalın sesi oldu:

“Neyse, biz işimize bakalım! Çok şükür Tekin de iyiye gidiyor. Bu bizi motive etmeli...”

“Haklısınız Başkomiserim,” diyerek tecrübeli polisi destekledi Elif. Sonrasında Milas’a baktı.

“Bu arada Kemal Hoca’nın cüzdanına daha detaylı baktık, Milas. Sen haklı çıktın, cüzdanda Kemal Hoca’nın müze ve öğretmen kartlarını bulamadık. Hoca’nın öğretmen ve müze kartlarını cüzdanında taşıdığını eşine teyit ettirdik. Kartları cinayeti işledikten sonra katil almış olmalı. Böylelikle katilin neden Kemal Hoca’nın kılığına girmiş olduğunu da anlamış olduk.”

Milas hiç şaşırmamıştı. Katilin elini kolunu sallayarak müzelere, türbelere girmesi ve hiç şüphe çekmemesinin ancak böyle bir gerekçesi olabilirdi.

“Peki ne zaman harekete geçiyoruz?” diye sordu Elif, kısa süreli bir sessizliğin ardından.

Dedektif, saygıyla Başkomiser Atıf’tan da müsaade aldıktan sonra yanıt verdi:

“Bir an önce...”

Masa üstündeki silahı göstererek “Bu silahı almalısın Milas,” dedi Başkomiser Atıf babacan bir tavırla. “Gideceğimiz yerde ne olacağı belli değil. Bu *Evvel Zaman Koleksiyoncusu* mudur nedir, çok tehlikeli!”

Milas bir süre masadaki silahı süzdü.

Sonra “Gerek yok başkomiserim,” diyerek nazik bir şekilde adamın teklifini geri çevirdi. “Biliyorsunuz, oldum olası silahlardan nefret etmişimdir.”

Mehmet Ali “Milas, başkomiserim haklı,” dedi. “Yapacağımız iş tehlikeli ve neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Bence de silahı almalısın. En azından üzerinde bulunsun, ne sakıncası var ki?”

“Benim için çok sakıncası var,” dedi Milas sükûnetle. “Şayet o silahı yanıma alırsam, en önemli silahımı yani aklımı burada bırakacağım. Bunu istemiyorum.”

Lise arkadaşını iyi tanıyan Elif, “Başkomiserim, ne derseniz deyin o silahı Milas’a veremezsiniz!” dedi. “İsrar etmek faydasız.”

Dedektif saatine baktı ve “Vakit geldi!” dedi heyecanla. “Allah yardımcımız olsun.”

Gergin bir ses tonuyla “Misafiri bekletmek olmaz,” dedi Başkomiser Atıf. “Hadi çocuklar, şu işi nihayete kavuşturalım artık, görevim sizi!”

34.

Topkapı Sarayı

Şifreli Dosyalar ekibi, Fatih Sultan Mehmet Han tarafından 1478 yılında yaptırılmış görkemli saraya giriş yaptıklarında hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu.

Müze ziyaretçilere kapanmış, yaklaşık 300 bin metrekaRELİK alana sahip saray Şifreli Dosyalar ve olay yeri inceleme ekibine kalmıştı. Sarayın çevresinde kuş uçurtulmuyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nun 624 yıllık tarihinin ortalama 400 yılının idare merkezi burası olmuştu. Aynı zamanda birçok kudretli Osmanlı Padişahına da ev sahipliği yapan saray, geçen yüzyıllara rağmen hâlâ dimdik ayaktaYdı.

Sarayın kadim duvarlarında göze çarpan küçük saray şeklindeki kuş evleri dahi ihtişamlı duruyordu. Kuş evlerinden kedi kapılarına kadar detaylı bir şekilde tasarlanmış saray, şüphesiz ki Doğu kültürünü çok başarılı bir şekilde yansıtırıyordu. Yüzyıllar öncesinden kedileri, kuşları düşünen bir kültürün parçası olmak her kula nasip olmazdı.

Emniyet güçleri, tüm ısrarlarına rağmen basın ve medya organlarını sarayın içine almamıştı. Haber kanallarının çoğu Topkapı Sarayı'nın dışında naklen yayın yapıyorlardı.

Şifreli Dosyalar ekibi, sarayın Bâb-ı Hümâyün ile Bâbüsselâm kapıları arasında, Birinci Avlu denilen geniş meydan içinde bulunuyorlardı. Mimari tasarımıyla ziyaretçileri mest eden Bâbüsselâm kapısının hemen yanı başında bulunan Cellat Çeşmesi, beyaz kıyafetlere bürünmüş olay yeri inceleme ekibi tarafından yakın takibe alınmıştı.

Normalde insanların fark etmeden önünden geçtiği ve Siyaset Çeşmesi olarak da bilinen çeşme, belki de tarihinde ilk kez bu kadar ilgiyle karşılanıyordu. Zira tüm şifreler bu gizemli çeşmeye çıkmıştı.

Tarih Profesörü Mustafa Yıldız'ın itirazlarına rağmen Milas, mektuplardan yola çıkarak burada bir kanıt bulabileceklerini düşünmüştü. Hatta katille burada tanışacaklarına dahi inanmaya başlamıştı. Ancak yanıldığını anlaması gecikmedi. Dedektifi yanıltan tek nokta, katili burada bulamamalarıydı. Onun haricinde her şey planladığı gibi ilerliyordu. Çünkü katil, Topkapı Sarayı'ndaki Cellat Çeşmesi'ni olay mahalline çevirmişti!

Çeşmeyle ibret taşı arasındaki bölgeye tebeşirle sembolik bir ceset resmi çizen katil, bu bölgeyi sarı siyah şeritlerle kapatmıştı. Şeritlerin üzerine, gerçeğe uygun olacak şekilde “GİRİLMEZ” yazan katil kendi imkanlarıyla bir cinayet mahalli yaratmıştı. Yaklaşık 30 santimetrelilik yüksekliğe sahip olan yuvarlak küçük ibret taşının üstünde bir zarf göze çarpıyordu.

“Adam resmen bizimle dalga geçiyor!” diyerek aniden kükredi Atıf. “Şuraya bak! Sözde biz onu yakalamaya geldik, o ise burada neler yapmış.”

Elif araya girdi:

“Böyle gözde bir yere nasıl bırakabilmiş bunları? Hem de ziyaretçiler varken...”

Milas düşünceliydi.

“Burası Topkapı Sarayı’nın kör noktası gibi... Biraz ileride bilet gişeleri var, geride ise hediyelik eşya satan küçük bir market... Hâliyle kimse buraya bakmıyor bile. Mağazaya uğruyor, alacağını aldıktan sonra biletini de alıp Bâbüsselâm kapısından müzenin 2. avlusuna geçiş yapıyor. O arada yapacağını yapmış olmalı. Zaten güvenlikler bu bölgede değiller, asıl müzeye giriş Bâbüsselâm kapısından yapılıyor. 1. avlu ortak alan gibi kullanılıyor.”

Dedektif bir süre sessiz kaldı.

Hemen sonra, “Beni düşündüren burayı cinayet mahalline çevirmiş olması,” dedi tereddütle. “Katil mektuplarında yazdığı iddiasını burada destekliyor. Sanırım tam da bu bölgede bir mezar olduğunu söylüyor bize! Şu ağaca baksanıza, yüzyıllardır burada olmalı.”

Milas, parmağıyla cinayet mahallinin hemen yanında bulunan yaşlı ağacı gösteriyordu.

Elif hayretler içindeydi:

“Yoksa bu bir erguvan ağacı mı? Aman Allah’ım, gerçekten böyle bir şey olabilir mi?”

“Ne yani,” dedi Mehmet Ali araya girerek. “Katil en başından beri bize bunu mu söylemek istiyordu?”

“Her ne kadar Tarih Profesörü Mustafa Hoca böyle bir şeyin olamayacağını söylese de, ben ihtimal veriyordum,” dedi Milas. “Burada birinin defnedilip edilmediğini bilemeyiz elbette, ama katilin amacı başından beri buydu. *Evvel Zaman Koleksiyoncusu* müstear ismiyle yazdığı mektupları hatırlayın. Hep bunu ima ediyordu aslında... Osmanlı İmparatorluğu’nun en yetki sahibi, en güçlü veziriazamı olduğu hâlde şu anda kabrinin dahi bilinmediğini yazıyordu. Öyle ki, burayı cinayet mahalline çevirmesinin sebebi de bu... Sembolik ceset resmini tebeşirle direkt kabrin üstüne gelecek şekilde çizmiş dikkat ederseniz. Mezar taşı da tam baş tarafında bulunuyor; ibret taşının olduğu yer tesadüf olmasa gerek!”

“Mezarım, nice kanlı elleri temizleyen kadim bir çeşme; mezar taşım ise nice kanların akıtıldığı garip bir ibret taşı!” diye kendi kendine söylendi Elif. Yüzünden dehşet ifadesi okunuyordu.

Evvel Zaman Koleksiyoncusu’nun mektubunda yazan bir cümleydi bu. İçinde bulundukları olay mahalli ne kadar da uyumluydu bu cümleyle.

Milas derin bir sessizliğin ardından, ellerine plastik eldivenlerden geçirdi ve ibret taşının üstüne bırakılmış zarfı aldı. İtinayla zarfın içindeki kağıdı çıkardı ve gergin bir ses tonuyla okudu:

“Sizleri sarayıma bekliyorum!”

Türk ve İslam Eserleri Müzesi

Şifreli Dosyalar ekibi, Sultanahmet Meydanı'ndaki "İbrahim Paşa Sarayı" olarak da bilinen müzenin önüne geldiklerinde yerde Kanuni Sultan Süleyman Han tuğralı sembolik bir beratla karşılaştılar. Makbûl İbrahim Paşa'ya yazıldığı tahmin edilen fermanın sadece bir parçası göze çarpıyordu. Bu ferman normalde *Türk ve İslam Eserleri Müzesi*'nde sergileniyordu. Dedektif, fermanı birkaç yıl önce turistik amaçla müzeye geldiğinde koleksiyonların birinde görmüş, hâliyle şu anki yerini yadırgamıştı.

Gergin bir ifadeyle görkemli saraya doğru bir bakış attı Milas. Gözleriyle kendilerini sarayına davet eden *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*'nu arıyordu.

Eskiden "At Meydanı Sarayı" olarak da bilinen ve Osmanlı sivil mimari örneklerinden biri olan bu yapının II. Bayezid döneminde yapıldığı biliniyordu. Kanuni Sultan Süleyman Han, 1520 senesinde sarayın tamiratını yaptırmış ve İbrahim Paşa'ya hediye etmişti. O günden sonra "İbrahim Paşa Sarayı" olarak hafızalara kazınan yapı, İbrahim Paşa'nın ölümünden sonra da ismini korumuştur. Birçok

veziriazamın bu sarayda ikamet etmesine rağmen sarayın ismi değişmemişti.

Haneden üyesi olmadığı hâlde, yaşadığı yere “saray denilen ve ismi verilen tek Osmanlı veziriazamıydı Makbûl İbrahim Paşa... Bu da onun ne kadar kudretli bir sadrazam olduğunun kanıtıydı şüphesiz.

Şu anda müze olan ve halı, ahşap, el yazmaları, Mukaddes Emanetler ve etnografya gibi geniş bir koleksiyona sahip kadim sarayın hemen karşısında Sultanahmet Camii’nin altı minaresi yükseliyordu. Belki de dünyanın en güzel manzarası, diye düşünmeden edemedi Milas. Sultanahmet Camii’nin arkasında da Ayasofya Camii görülüyordu. Dedektif, oldum olası Sultanahmet Meydanı’nını çok sevmişti. Defalarca gezmek, tarihi yapıları görmek için geldiği bu kutsal yerde çok başka bir amaçla bulunuyordu şimdi. Bu bilinçle sarayın avlusuna doğru ilerledi. Yanında Şifreli Dosyalar ekibinden Başkomiser Atıf, Elif ve Mehmet Ali de vardı.

Girişte baygın bir güvenlik görevlisiyle karşılaşmaları, daha da temkinli olmaları gerektiğini söylüyordu. *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*, belli ki güvenlik görevlisini etkisiz hâle getirdikten sonra saraya giriş yapmıştı.

Ekip sarayın çok da büyük sayılmayan mütevazı avlusuna giriş yaptığı anda, elinde silah bulunan Başkomiser Atıf namluya mermi sürdü ve “Dikkatli olun çocuklar!” dedi sessiz olmaya çalışarak. Girişte güvenlik görevlisini bayıltan ve öncesinde Tekin’i yaralayan kişi, pekala kendilerine de zarar verebilirdi.

Birkaç adım daha atmışlardı ki; yedi buçuk metre uzunluğunda, kaide çapı 207 cm olan bir Doğu çınarı karşıladı onları. Ağacın yaşı nereden bakılsa iki yüzün üzerindeydi.

“Sarayıma hoş geldiniz!”

Ekipteki herkes bakışlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Hava karardığından, sadece Sultanahmet Meydanı’ndan gelen ışıklar aydınlatıyordu avluyu. Ortam oldukça loş ve kasvetliydi.

Yaşlı ağacın hemen karşısındaki basamaklardan gelmişti ses. Bu basamaklar çoğu zaman ziyaretçileri halı koleksiyonlarının olduğu bölüme götürüyordu.

Ancak *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*, misafirlerinin geldiğini duyunca dışarı çıkmıştı. Şimdi basamakların en üstünde, yukarıdan bakıyordu Şifreli Dosyalar ekibine...

Sesle birlikte Başkomiser Atıf ile Mehmet Ali silahlarının namlusunu yukarı doğru kaldırmıştı. Hedeflerinde namı diğer *Evvel Zaman Koleksiyoncusu* vardı. Ama karşılarındaki adam silahsız görünüyordu. Tabii sırtında taşıdığı ve ustalıkla kullandığı kılıç göz ardı edilebilirse...

“Sakın kıpırdama!” diye bağırdı Atıf Bakırcı, gür sesiyle. Ses avlunun duvarlarına çarpıp, tekrardan kendilerine dönmüştü.

Katil hâlâ oralı görünmüyordu. Tahmin ettiklerinden çok daha rahattı.

Milas dikkatle bakınca katilin yüzünde Kemal Tufan’ın çehresini gördü. Belli ki silikon plastik maske hâlâ yüzün-

deydi. Zaten müzeye de bu sayede girmiş olmalıydı. Güvenlik görevlisi, gelen ziyaretçinin dış görünüşüne aldanmış ve gafil avlanmıştı.

“Artık şu maskeni çıkarmanın zamanı gelmedi mi?” diye sordu Milas. “Kim olduğunu biliyoruz! Bizden saklamana gerek yok.”

“Öyle mi?” dedi katil alaycı bir tonlamayla. “Peki söyleyin bakalım, kimim ben?”

“Oyunu bırak Nihat!” diye bağırdı dedektif, bu sefer daha gür bir sesle. “Ya da sana ‘Evvel Zaman Koleksiyoncusu’ mu demeliyim? Bir de bana tarihten hiç anlamadığını söylemiştin!”

Katil bir kahkaha attı. Sonrasında iki elini kullanarak tüm başını kaplayan silikon plastik maskeyi çıkartmaya başladı. Kemal Hoca’nın çehresi önce kırıştı, sonrasında ise tanınmaz hâle geldi.

Maske tamamen çıktıktan sonra saçları başı dağılmış hâlde duran Nihat Sezen belirdi karşılarında. Kemal Hoca’nın oğlu Atakan’ın en yakın, en samimi arkadaşı...

Yüzünde yine güleç bir ifade vardı. Ama bu gülümsemesi öncekiler gibi masumane değildi. O anda yüz hatlarında şeytani bir ifade vardı.

Ekipteki kimse şaşırılmamıştı katilin kimliğine... En sonunda parçaları birleştirebilmişler ve katilin kimliğini ifşa etmişlerdi.

Nihat yüksek sesle, “Siz bence tarihi *biliyorum* diyenlerden korkun!” diye bağırdı, yüzünde şeytani gülümsemesini koruyarak. Ses yine sarayın duvarlarından yankılanmıştı. “Ama bravo! Ne yalan söyleyeyim, katili doğru tahmin edemezsiniz diye düşünmüştüm. Nasıl başardınız bunu?”

Milas bir adım daha öne doğru yaklaştı. Artık Nihat’ın yüzünü daha net görebiliyordu. Adamın sorusuna yanıt vermek için kendisini hazırladı:

“Aslında seni Kemal Hoca ifşa etti! Çalışma masasında içinde senin de yer aldığın zekâ oyunları var, belki hatırlarsın. Seninle oynadığı son oyun! Görünen o ki, yine Kemal Hoca kazanmış!”

Kemal Tufan’ın ismini duyan Nihat’ın yüz hatları değişmeye başlamıştı. Kaşları çatılmaya başlıyordu. Katilden beklediği tepkiyi alan Milas konuşmasını sürdürdü:

“Genç asistanım Engin sayesinde masada bulduğumuz soruları çözdüm. Hatta doğru söylemek gerekirse başta o soruların sıradan olduğunu düşünmüştüm. Ama Engin farkında olmadan bu düşüncemde haksız olduğumu gösterdi bana. Çünkü o sorular bir şey anlatmaya çalışıyordu bize.

Tablolu soruda bir isim karşıladı bizi. Ergün... Daha doğrusu Ergün A... Çünkü tabloda üç harf eksikti ve muhtemelen Kemal Hoca’yı o son üç harfi yazamadan öldürdün. Aslına bakarsan ilk düşüncem bu minval üzereydi. Zira daha sonra aslında o kutucuklarda harfler olduğunu anladım. Sadece tükenmez kalem tutukluk yapmış ve Kemal Hoca alelacele bir şeyler karalamıştı. Lakin kalemin mürekkebi

bittiğinden o harfler gözükmüyordu, bunu daha sonradan fark ettim.”

“Şimdi asıl heyecan verici noktayı söylemek istiyorum. Tablonun hemen altında yine mürekkebi bitmiş kalemle karalandığı anlaşılan bir yazı gördüm. İşte o yazıda isim ve soy isim açıkça verilmişti: Ergün Anık!”

“Sonrasında bu bulgularımız desteklendi... Sen çok büyük bir fedakarlık yapıp(!) polis merkezimize gelmiş ve soruşturmanın seyrini değiştirecek önemli bilgiler vermiştin. En son Kemal Hoca'nın yanında Ergün Bey'i gördüğünü ve daha önemlisi tartıştıklarını söylemişsin. Ergün Bey'in işleri belli ki iyi gitmiyordu, hatta belki de iflas eşiğindeydi. Sürekli Kemal Hoca'dan borç istiyor, ama tutumlu biri olan hocamızdan bir kuruş bile koparamıyordu. Bu durum uzun senelerdir dolan bardağı sonunda taşırdı ve bir anlık öfke krizine giren Ergün Anık, dayı katili oldu! Tabii bu tamamen senin kurguladığın bir oyundu!”

Milas, küçük çaplı bir kahkaha attı. Sonra yukarıya, Nihat'ın gözlerine baktığında yavaş yavaş sinirlenmeye başladığını hissetti ve bu durum onu mutlu etti.

“Açıkçası sizlerle ilk görüşmeleri yaptığım sıralarda katilin Kemal Hoca'nın yakın çevresinden biri olacağı aklıma gelmemiştir. Genellikle bu tür cinayetlerde katil tanınmayan biri çıkar. Ama dedektifler her zaman şüpheli olmalıdır ve fark ettirmeseler de herkesten şüphelenmeli, ona göre çalışmalarını şekillendirmelidir. Ben de bunu yaptım.”

“Şimdi cinayete geri dönelim. Kemal Hoca seninle son bir oyun oynamak istedi. Matematik öğretmenimi iyi tanıdığımdan onun bu çılgınca davranışı beni şaşırtmadı açıkçası. Hayatı boyunca herkesle oyun oynamaktan hoşlanırdı. Muhatabına ilginç zekâ soruları sorar ve çözmesini beklerdi. İşte son dakikalarında da bunu yaptı.”

“Sen bir noktaya kadar Kemal Tufan’a müsaade ettin. Belki izzet-i nefis meselesi de yapmış olabilirsin, bilemiyorum. Son bir oyundan kimseye zarar gelmezdi sonuçta. Oysa ki sen en büyük hatanı o son oyuna izin vererek yaptın! Zira Kemal Hoca’nın ardından böyle bir iz bırakacağını eminim tahmin edememiştin.”

“Kemal Hoca toplamda üç soru sorabilmiş, üçüncü soruyu tamamlayamadan sıkılmış ve onu öldürmüştün. İnsanlar başarısız oldukları oyunlardan çabuk sıkılır, öyle değil mi? Neyse... Sorgulama sırasında Engin’in de aniden odaya girmesi vesilesiyle bu zekâ oyunlarından sadece iki kişiye bahsetmiştim. Sana ve Atakan Bey’e... Diğerlerine bu soruların varlığından bile bahsetmedim...”

“Bir şey daha dikkatimi çekmişti sorgulama sırasında. Engin odaya girdiğinde senin ressam olduğunu düşünmüştü. Aslında bu düşüncesinde çok da haksız sayılmazdı, zira bir iki parmağında koyu mavi boya lekesi vardı. Her ne kadar o anda önemsememiş gibi görünsem de, not defterime bu bilgiyi kaydetmiştim. Başta da söylediğim gibi her bir izlenim benim için önem arz ediyordu. Aynı gün Adli Tıp Kurumuna gitmiş maktulü bir de ben incelemiştim. Tevafuka bak ki Ke-

mal Tufan'ın da parmaklarında benzer bir boya lekesi vardı! Sonrasında bunun bir boya değil, mürekkep lekesi olduğunu anladım. Muhtemelen bir gün öncesinden kalan bir iz...”

Bu esnada Nihat'ın yüzü kızarmaya başlıyordu. Olduğu yerde kıpırdanmalarının sayısı artmıştı. Huzursuzlanmaya başladığı her hâlimden belliydi.

“Elbette hayatta böyle küçük rastlantılar olabilir. Sırf mürekkep izinden dolayı kimseye katil diyemezsin. Ama bir şey daha vardı. Az evvel de söylediğim gibi bu zekâ sorularını sadece iki kişiye anlatmıştım. Tamamen test etmek maksadıyla o gün ofisten çıkmadan önce soruların yer aldığı notların masamın üzerine bırakılmasını istemiştım. Acaba bir gün sonra notların görünümünde bir değişiklik olacak mıydı?”

“Denemeye değer dedim ve düşüncemi uygulamaya geçirdim. İnanır mısın, bir gün sonra ofise geldiğimde buraya gizlice birinin girdiği haberini aldım. Üstelik değerli hiçbir şeye dokunmamış sadece tek bir şeyle ilgilenmişti. Zekâ oyunlarının yer aldığı notlarla...”

“İlk baktığında bunu anlayamıyordun tabii. Ama son sorudaki tablonun boş kutucuklarının mürekkebi bitmiş bir kalemle doldurulması, üstelik tablonun altına da ‘Ergün Anık’ isminin yazılması oldukça manidardı. Samimi olmak gerekirse, bu ince detayı birçok kişi fark etmez, kolaylıkla bu tuzağa düşerdi. Ama huyum kurusun, ava gideni avlamak en haz duyduğum özelliklerimden biridir. Ortaya bir yem attım ve sen o yemi yuttun!”

Nihat sinirle bir şey diyecek oldu. Ama Milas onun konuşmasına izin vermemişti:

“Akla zaten iki kişi geliyordu. Ya Atakan Bey ya da sen... Çünkü zekâ sorularından sadece ikiniz haberdardınız. Hatırlarsan ikinize gitmeden önce iletişim bilgilerinizi yazmanızı rica etmiştim. Bunu istememdeki sebep emin ol bilgilerinizi almak değildi. İstesem polis merkezinden bu bilgileri kolaylıkla sağlayabilirdim. Tabii ki el yazılarınızı görmek istiyordum. Çoğu zaman el yazıları biz dedektiflere ciddi manada kolaylık sağlıyor. Öyle de oldu. Kâğıttaki tablo sorusunun altına gece ofise girip ‘Ergün Anık’ ismini yazan kişi sendin! Evet, senin el yazın o yazıya birebir uyuyordu!”

“Ayrıca Ergün Anık’ın cinayet akşamı Kemal Hoca’nın yanında olduğunu polis arkadaşımıza bildiren de sendin. Hatta iddiana göre cinayet saatlerinde Kemal Tufan’la tartışma hâлиндelermiş. Ama soruşturmalarımız neticesinde Ergün Bey’in çevresindeki herkes o gün Ergün Anık’ın başka bir yerde olduğunu doğruladılar. Cinayet günü Ergün Bey emlak ofisine hiç gitmemişti bile!”

“Evet!” diyerek dedektifin sözünü kesti Nihat. “Zaman kazanmam gerekiyordu!”

Milas, Nihat’ın neden zaman kazanmak istediğini çok iyi biliyordu. Tüm kanıtlarını planladığı yerlere zamanında bırakması gerekiyordu çünkü. Tarih oyununu ancak bu şekilde sonlandırabilirdi. Keza öyle de yapmıştı.

Şifre bilimci konuşmasını sürdürdü:

“Artık bu zamandan sonra yapmam gereken tek bir şey kalıyordu. Ne yapıp edip, o zekâ oyunlarını çözmek... İlk soruyu zorlansam da çözmeyi başarmıştım. Elbette bunda Engin’in de payı büyük. İlk sorunun cevabı 108’di. Peki neydi bu 108, neyi ifade ediyordu? Sorudaki harfleri yan yana getirdiğimizde ‘Katil Kim?’ yazısıyla karşılaştık. Ve o anda 108 numaranın bizi katile götüreceğine kesinkes emin oldum. Doğruyu söylemek gerekirse, Kemal Hoca’nın öğrencisi olmam bu aşamada bana ciddi faydalar sağladı. Kemal Hoca’yı sen de bilirsin, rahmetlide fil hafızası vardı ve neredeyse tüm öğrencilerini numaralarıyla birlikte ezbere bilirdi.”

İmalı bir ifadeyle “Bilmem mi!” dedi Nihat, yüzünü buruşturarak. Kemal Tufan’ın her ismi geçtiğinde asabileşiyordu.

“Mükemmeliyetçilik hissi vardı onda,” dedi Milas, Nihat’ın imasını anlamamış gibi yaparak. “Çok zeki bir insandı ve öğrencilerinin de öyle olmasını istiyordu. Dolayısıyla ilk soruda senin okul numaranı buldurmuştu, bu apaçık belliydi. Zira ikinci soruda bunu tescilliyordu. ‘1 Öğrenci 108 Numaralı’... Bu zamandan sonra yapmam gereken tek bir şey kalıyordu, tablo sorusunu da çözmek... Aslında tablo sorusu çözülmüştü değil mi? Yanıt ‘Ergün Anık’tı... Hayır, işte bu büyük bir yanılgı! Tabloya baktığımda ben de ‘Ergün’ ismini çıkarmıştım. Zira sen vakit kazanmak için başından beri bunu hedefliyordun. Gece ofise girip notlara ‘Ergün Anık’ yazmanın sebebi de buydu. Hedefi başka bir kişi üzerine odaklamak... Ki bu çoğu zaman insanın farklı

alternatifleri düşünmesini engelliyor. Tıpkı benim ‘Ergün’ dışında başka bir ismi çıkaramamam gibi... Ama sağ olsun genç asistanım Engin Ar sayesinde tabloya başka açılardan da bakma imkânım oldu. Zira Engin tabloya önyargıdan uzak, tarafsız gözle bakabiliyordu. Evet kabul ediyorum, senin şansına tablodaki harflerden bir şekilde ‘Ergün’ ismi çıkıyordu. Ama bir isim daha vardı ki bizi doğru sonuca ulaştıracak anahtar şifre konumundaydı: *Güner Akın*... Bu isim sana bir şey çağrıştırıyor mu?”

Nihat yanıt bile vermemişti.

“Zamanında bana Hasköy’den mezun olduğunu söylemiştin değil mi?”

Sonunda “Bu kadar saçmalık yeter!” diye haykırdı Nihat. “Bu konu gereğinden fazla uzadı!”

“Daha sözüm bitmedi!” diyerek kükredi Milas. O ana kadar kimse Milas’ın bu derece sert tepki verdiğini görmemişti. Belli ki dedektif de hocasının katiline karşı büyük bir öfke besliyordu.

“Ekipteki polis arkadaşlarla bu numaranın kime ait olduğunu öğrenebilmek için okula gittik. Burada şansımızın yaver gittiğini söylemem gerekir. Şayet Kemal Hoca bu lisede senelerce çalışmış olsaydı, katilin sen olduğunu anlamamız oldukça güç olurdu. Lakin eşi Nurten Hanım, Kemal Hoca’nın Güner Akın Lisesi’nde sadece bir sene görev yaptığını, sonrasında başka bir okula tayinin çıktığını söylemişti. İşte bu gerçek sayesinde çember iyice daraldı ve

en sonunda Kemal Tufan'ın görev aldığı yılda 108 numaralı öğrenciyi bulduk, yani seni!"

İbrahim Paşa Sarayı'nın avlusunda herkes pür dikkat dedektifi dinliyordu. Milas, kısa süreli sessizliğin ardından sözüne devam etti:

"Evet bu 108 numaralı öğrenci sendin ve o sömestr mezuniyetini alamadan okuldan atılmıştın! Edindiğim bilgiler neticesinde bu kararı onaylayan kurul içerisinde Kemal Hoca da bulunuyordu. Birtakım disiplin kurallarına uymadığın için okulla tüm ilişiğin kesilmiş, eğitim hayatına son verilmişti. Bu gerekçe ise bizi başladığımız noktaya, yani neden-sonuç ilişkisine götürüyor. Seneler sonra bir şekilde Kemal Hoca'nın oğlu Atakan Tufan ile tanışmış, onunla yakın arkadaş olmuştun. Bu durum ise senin seneler önceki intikam hırsını yeniden yeşertti ve bu felaketin yaşanmasına sebebiyet verdin. İntikam soğuk yenmesi gereken bir yemektir derler. Görünen o ki, sen bu düsturla hareket ettin ve üzülerek söylemeliyim ki maalesef başarıya ulaştın. Kemal Hocamızı senin gazabından kurtaramadık! Muhtemelen Kemal Hoca, seneler sonra seni gördüğünde ya hatırlamamış ya da öyle davranmıştı. Bana sorarsanız ikinci ihtimal çok daha güçlü bir ihtimal. Zira rahmetlinin hafızası çok kuvvetliydi. Katili okul numarasına kadar hatırlayıp zekâ oyununa dâhil etmesi, onun her şeyin farkında olduğunun apaçık göstergesi..."

Avludaki herkes sert bakışlarla Nihat'ı süzüyordu.

Nihat önce avludaki herkese bir bakış attı. Bakışları çok değişmişti, çıldırmış bir ruh hastasının bakışlarıydı bunlar.

“Kabul ediyorum, akıllı adamsın,” dedi hemen sonra. “Bunca şeyi çözmek zekâ gerektirir. Ama bir de buz dağının arka yüzü var! O ölümü çoktan hak etmişti, anlıyor musun? Beni okuldan attırdığında ölmeliydi. Onun yüzünden okuyamadım, doğru düzgün bir mesleğim olmadı. Hep ayak işleri yaptım, kimin yüzünden peki? Elbette senin o dahi matematik hocan yüzünden! Kendini akıllı zanneden, egoist ahmağın tekiydi o! Seneler sonra da olsa intikamımı aldım, pişman değilim.”

Kısa süreli gergin bir bekleyişin ardından konuşmasına devam etti *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*:

“Sizin hiçbir şey bildiğiniz yok! Beni asıl okuldan attırmasının sebebini anlatayım mı size? Beni küçümsediği, aşağıladığı bir gün ona ileride iyi bir tarihçi olacağımı söylemiştim. Onun düşündüğü gibi biri olmadığımı, aslında zeki biri olduğumu ispatlamak istiyordum. Tarihçi olmak istediğimi duyduğu an attığı kahkaha hâlâ hafızamdadır! O kadar alaycı bir kahkahaydı ki, ben kendimden utanmıştım. Sonrasında benden çöpçü bile olmayacağını söylemişti. Oysaki ben bir çöpçünün oğluydum ve yıllarca babamın kazandığı iki kuruşla hayatımızı idame ettirmiştik. O sebeple çöpçülük bana göre en az öğretmenlik kadar kutsaldı. O kim ki benim babamın kutsal mesleğiyle dalga geçebiliyordu! O anda çok sinirlendiğimi hatırlıyorum. Sinirin de verdiği etkiyle o hoca müsveddesine bir sır vermiştim. Annemin

beni sürekli kimseye söylememem konusunda tembihlediği bir sırды bu!”

Bağırarak konuşan Nihat sanki o anı tekrardan yaşıyor gibiydi. Gözle görünmeyen bir makineyle geçmişe, lise yıllarına gitmişti. Soğuk havadan dolayı ağzından dumanlar çıkıyordu.

“Şimdiki insanların tabiriyle ‘Pargalı İbrahim Paşa’nın soyundan geldiğimi söylemiştim! Evet, ben bu sarayın sahibi Makbûl İbrahim Paşa’nın yedinci kuşaktan torunuyum!”

Şifreli Dosyalar ekibi şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu. Karşılarında haykırarak konuşan adam iyice aklını yitirmiş olmalıydı. Nihat onların aklını okumuş gibi yanıt verdi:

“Benim delirdiğimi düşünüyorsunuz değil mi? Ama ispat edebilirim. Cinayet mahalline bıraktığım Arapça mektupların hepsi orijinaldi! İster inanın ister inanmayın! Şu dünyada büyük büyük dedemin kabrinin gerçek yerini bilen tek kişiyim ben! Yıllarca sindirildiğimiz, dışlandığımız için aile sırrı olarak kendi içimizde tuttuk. Ama hocanın beni aşağılamalarına daha fazla dayanamamıştım. İleride iyi bir tarihçi olacağımı ve insanlara *gerçek tarihi* delillerle birlikte anlatacağımı söylemiştim ona. Önce bana inanmamış, sonrasında bazı söylemlerimden ikna olmuş olacak ki, ‘hainin torunu’ demişti bana! Zaten bazen ders aralarında Kanuni Sultan Süleyman’dan bahsederken, gelmiş geçmiş en kudretli Osmanlı veziriazamını kötülerdi, yani büyük dedemi! Bunun üzerine daha da bileylenmişti bana. Okuldan atılmam için elinden geleni yaptı ve bunda başarılı da oldu. Böylelikle

benim tarihçi olma hayalim suya düştü. Oysaki babam okumamı çok istiyordu benim. Okuyup, ülkeye faydalı bir tarihçi olmamı çok istiyordu. Belki büyük dedemin hain olmadığını tarihçi kimliğimle ve bilimsel yöntemlerle anlatırsam insanlar gerçekleri daha iyi görebilirdi. Ama olmadı işte... Liseden atıldığım aynı yıl içinde babamı kaybettim. Beni üzen benim hiçbir zaman okuyamayacağımı bilerek ölmesi olmuştu. İşte ben de tarihi üniversite sıralarında okuyarak değil, başka yöntemlerle insanlara anlatmayı tercih ettim! Olay mahallinde bulduğunuz tüm kanıtlar bilimsel verilere göre hazırlandı. 3. *Dereceden Kanıtlar*, 2. *Dereceden Kanıtlar* ve en son 1. *Dereceden Kanıtlar*... Evet, hepsi planlıydı ve bilimsel bir metoda dayanıyordu. Elbette benim için bilimsel bir makale yeterli olmazdı. Sonuçta ben bir tarihçi değilim! Yakın zaman içinde gerçekleşen ‘Hafıza Koleksiyoncusu Cinayeti’ benim aklıma güzel olduğunu düşündüğüm bu fikri getirdi. Benim tarihçi olmamı engelleyen Kemal Hoca’nın üzerinden insanlığa güzel bir mesaj verebilirdim. Bilimsel bir makalede yazacağım şeyleri bizzat uygulamalı olarak insanlara gösterecektim. İşin içine cinayet ve tarihle ilgili kanıtlar da karışınca kısa sürede tüm basın organlarının dolaylı olarak da olsa benden bahsedeceklerine adım gibi emindim. Ki öyle de oldu! Kemal Hoca’nın müze ve öğretmen kartlarını da aldıktan sonra işim daha da kolaylaşmıştı. Gündüzleri Nihat Sezen, geceleri Kemal Tufan oluyordum! Başıma geçirdiğim silikon plastik maskeyle beni tanımalارına imkan yoktu. Siz de gördünüz çok gerçekçi! En sonunda

başarıya ulaştım. Artık tüm basın organları Makbûl İbrahim Paşa'yı konuşuyor! Hem de kötölemeyen..."

"Hayatım boyunca hep dışlandım, itilip kakıldım! Ne zaman kibrime yenik düşüp İbrahim Paşa'nın torunu olduğumu söylediğimde daha da kötü muameleyle karşılaştım. Çoğu insan benim yalancı olduğumu düşündü, inananlar da 'hainin torunu' dediler bana! Yani ben insanlara bir türlü yaranamadım. Oysaki o ana kadar kimseye bir şey yapmamıştım, kimsenin bilmediği silik ve bahtsız hayatımı idame ettirmekle meşguldüm. Kimseye zarar vermediğim hâlde hiç sevilmedim ve inanın ben bunun sebebini bile bilmiyorum. Bazı insanlar ne yaparsa yapsın bir türlü sevimiyor, hep dışlanıyor. Artık bu durumdan sıkılmıştım! Evet, ömrüm boyunca sevilmeyeceğimi, tabiri caizse bir safi zarar olarak görüneceğimi biliyordum. Ama madem ki sevilmeyeceğim, bunun bir sebebi olsun istedim! Ne güzel değil mi? Artık insanların beni sevmemeleri için birçok sebebi var!"

"Peki ekip arkadaşımızdan ne istedin?" diye sordu Mehmet Ali sinirle. "Tekin sana ne yapmıştı?"

"Daha ne yapacak!" diye haykırdı Nihat hararetle. "Neredeyse beni engelliyordu. Eğer tüm kanıtlarımı bırakmadan yakalansaydım, yaptıklarımın hiçbir önemi kalmayacaktı. Orada beni serbest bırakmayacağına göre ben de yapmam gerekeni yaptım ve oradan kaçtım!"

"Kılıç," dedi Elif çekingен bir şekilde. "Sırtındaki kılıç da neyin nesi oluyor?"

Nihat sorudan sonra gülmeye başladı. Sonra birden sağ eliyle sırtından etkileyici bir görünüme sahip kılıcını çıkar-
dı. Onun bu ani hamlesini beklemeyen Başkomiser Atıf,
neredeysede tetiğe basacaktı.

“Bu kılıç Paşa dedeme ait,” dedi Nihat vnerek. “İşte başka bir kanıtım da bu... Yüzyıllar önce düşman askerlere savrulan bu görkemli kılıç dedem Makbûl İbrahim Paşa’dan bana miras kaldı. Ben de bu mirasın hakkını verebilmek için yıllarca kılıç eğitimi aldım. şimdi de meyvelerini topluyorum işte!”

Nihat’ın son cümlesi çok tahrik ediciydi. Mehmet Ali tetiğe basmamak için kendini zor tutuyordu.

“Kim bilir,” diyerek tekrardan söze girdi *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*. “Belki de burada uygulamalı olarak tamamladığım makalemi yurt dışında yayınlattırma imkanım olur! Bir makale yayınlamak için illa ki diplomaya gerek yok. İnsanlığa faydalı olabilecek her bilgi, kimden gelirse gelsin kutsaldır.”

“Yurt dışına kaçabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Başkomiser Atıf gülerek. “Unut onu, artık elimizdesin!”

Nihat’ın yüzünde muzip bir ifade belirmişti.

“O kadar da emin olmayın Başkomiserim,” dedi tebessüm ederek. “Evet, şu anda elinizdeyim. Kılıcı saymazsak silahım da yok. Ama her an her şey değişebilir! *Bilmem anlatabildim mi?*”

Nihat son cümlesini daha yüksek sesle ve imalı bir tonlamayla söylemişti. Milas, o anda kötü bir koku aldığını hissetti. Bu tehlikenin kokusuydu, büyük bir oyunun içine düşmüş olabileceklerini düşündü. Keza başına temas eden sert, soğuk bir cismin varlığı onu haklı çıkaracaktı.

Karanlıkta, hemen arkasında eli silahlı biri belirmişti. Zayıf, çelimsiz bir silüetti bu...

Öyle ki, sesiyle kendisini ifşa etmekte gecikmedi:

“Dedektif Bey, sanırım artık yolun sonuna geldiniz! *Bilmem anlatabildim mi?*”

Milas, başını usulca sola doğru kaydırđı. Hemen çaprazında çok tanıdık bir sima duruyordu.

“Ahmet Bey?”

Eli silahlı adam dedektifin bu tepkisine gülerek yanıt verdi. Bakışları bile değışmişti. Başını sağa sola oynatmalar, bu komik hâller hep oyun muydu yani?

“Evet benim!” dedi Ahmet yüksek sesle. Ses tonunda bile ciddi değışim vardı. Resmen kendisini ve ekibini oyuna getirmişti. Demek ki bu cinayet işini planlayanlar iki kişiydi. *İki Evvel Zaman Koleksiyoncusu...*

“Neden?” diye sordu Milas üzüntüyle. “Senin bu işten ne çıkarın vardı?”

“Aslında size anlatmıştım,” dedi adam rahat bir ifadeyle. “Paraya ihtiyacım vardı, o yaşlı bunaktan para koparmak güçtü! Hani size maaşıma zam yaptı demiştim ya, şüphe uyandırmamak için yalan söylemiştim. O kadar ısrarıma rağmen bir kuruş zam yapmadı maaşıma! ‘İşine gelirse’ deyip çekildi köşesine. Sonrasında Nihat Bey bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu! Tabii cinayeti işledikten sonra...

Yani ben daha sonradan dahil oldum. Cinayette de ortak olmak isterdim, ama olmadı maalesef. Görevimse belliydi: Nihat Bey'in açıklarını kapatmak! Bunu da başarıyla yaptığımı düşünüyorum. Bilmem anlatabildim mi?"

"Çok güzel anlattın dostum!" dedi Nihat kahkaha atarak. Bir elinde kılıç, diğer elinde Kemal Tufan maskesiyle çok gülünç bir hâli vardı. "Evet, sanırım kozlar benim elime geçti! Benim yurt dışına çıkmam gerekiyor, sizi buraya çekmemdeki sebep de buydu. Çünkü polisi arkama almadan ülkeyi terk edemeyeceğimi biliyordum. Şimdi bir uçak ayarlamanızı istiyorum. Ben uçağa binene kadar dedektif misafirimiz olacak. En sağlam adamınızın ölmesini istemiyorsanız, söylediklerimi harfiyen yerine getirirsiniz!"

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı Başkomiser Atıf. Sesi avluda bomba gibi patlamıştı. "Buradan çıkamayacaksın Nihat, seni bulmuşken bırakmam. Artık bu cinayet dosyası kapanacak!"

Nihat şaşırmışa benziyordu.

"Ya öyle mi?" dedi alaycı bir ifadeyle. "Dedektifin hayatının bir önemi yok mu sizin için? Benim şaka yaptığımı düşünmüyorsunuz değil mi? Küçük bir emrime bakar!"

"Hiç bir şey yapamazsın!" dedi Atıf, karşısındaki adamı tahrik edercesine. "Sende o yürek yok!"

Milas, olanları şaşkınlıkla izliyordu. Başkomiserin bu sert tavrı tuhafına gitmişti.

Nihat, sinirlenmeye başlıyordu.

“Bende o yürek yok öyle mi?” diye sordu kinayeli bir şekilde. “Bunca çılgınlığı yapan bir kişi sıradan bir dedektifi mi öldüremeyecek! Son kez söylüyorum. Silahlarınızı indirin ve söylediklerimi yapın!”

“Çok beklersin!” dedi Atıf. Sonrasında hüzünle Milas’a baktı. Sessizce “Hakkını helal et Milas, buradan dönüş yapamayız!”

Ekipteki herkes şaşkınlık içindeydi. Kendisini en hızlı toparlayan Milas oldu.

“Helal olsun Başkomiserim,” dedi büyük bir olgunlukla. “Olması gerekeni yapıyorsunuz. Sizler de haklarınızı helal edin!”

Nihat konuşmaları duymuş olmalı ki öfkeyle Ahmet’e baktı. Bu ‘vur emri’ anlamına geliyordu.

Dedektif tuhaf duygular içindeydi. Birazdan bu tarihi sarayın avlusunda silahlar patlayacaktı. O ise sadece ilk patlama sesini duyabilecekti. Sonrası derin bir boşluk...

Makbûl İbrahim Paşa’nın yüzyıllar önce yaşadığı bu görkemli sarayın avlusunda hayatının son bulacak olması manidardı. Bir an kendisini Paşa’nın yerine koymuştu. Hemen arkasında idamını gerçekleştirmek için komut bekleyen celladı duruyordu sanki.

Şifreli Dosyalar ekibindeki herkes namlusuna mermi sürmüş, küçük bir hamle bekliyordu.

Milas o anda başının arkasındaki silahtan tiz metalik bir ses işitti. Ahmet, silahın horozunu indirmişti. Artık silah aktif olmaya hazırdı!

Şifre bilimci gözlerini kapattı ve o anki derin sessizliği dinledi. Sadece Sultanahmet Meydanı'ndaki köpeklerin uzaklardan gelen uluma sesleri duyuluyordu.

Kısa bir süre sonra işitilecek bir el ateş sesi tüm sessizliği bozacaktı!

37.

Sultanahmet Meydanı ve İbrahim Paşa Sarayı'nın alt avlusunda yankılanan silah sesi, emniyet güçlerini harekete geçirmişti.

Emniyet güçlerinin arasında Engin Ar, Tarih Profesörü Mustafa Yıldız ve Kemal Tufan'ın yeğeni Ergün Anık da vardı. Onlar da silahın sesiyle ne olduğunu anlayamamış, tedirgin olmuşlardı.

Engin, tüm ısrarlara rağmen ve Milas'tan habersiz olarak ekibe katılmıştı. Arka planda durup, etliye sütlüye karışmayacağına da söz vermişti. Onun bu sözü üzerine Başkomiser Atıf, çocuğun gelmesine izin vermişti. Ancak az önce silah sesini duyduğunda Milas abisi için endişelenmeye başlamıştı Engin. Olayların bir an önce bitip, ekibin yanına gitmek için sabırsızlanıyordu.

Bu arada emniyet güçleri, müzenin üst kata çıkan merdivenlerinde konumlarını almış teyakkuzda bekliyordardı. Başkomiser Atıf, "Benden emir almadıkça üst avluya çıkmayacaksınız," demişti. Ancak işittikleri silah sesi alışıldık bir durum değildi. En ufak bir hamlede avluya girmek için hazırlanıyorlardı.

Herkes için gergin bekleyiş sürüyordu.

Çok güçlü bir silah sesi şifre bilimci Milas Ulukan'ın kulağının dibinde duyulalı birkaç dakika olmuştu.

Dedektif silah sesinden sonra ağır, metalik bir şeyin yere düştüğünü duydu. Ya da yoğun baskıdan dolayı ona öyle gelmişti. Belki de çoktan ölmüştü genç adam... Ölümün taze sıcaklığı hâlâ olan biteni anlamasını engelliyordu.

Göz kapaklarını araladığında ölmediğini anlamıştı, silah sesinden önceki gibi sapasağlam olduğu yerde duruyordu.

Refleksle bakışlarını yukarı doğru çevirdi. Nihat'ın kılıç tutan eli kanlar içindeydi!

Önce kimin ateş ettiğini anlamaya çalıştı. Ses arkasından gelmişti, ama Ahmet Nihat'a çalışmıyor muydu?

Sonra birden arkasını döndü dedektif. Ahmet, ona tebessüm ediyordu. Yüzünde hiçbir düşmanca ifade yoktu. Aksine dostane bir gülümsemeydi bu.

Hemen sonra avluda bir ses yankılandı. Nihat'ın sesiydi bu:

“Sen ne yaptığını zannediyorsun? Beni değil dedektifi vuracaksın, ahmak!”

Ahmet gülmeye başlamıştı.

“Gerçekten sana çalışsaydım öyle yapardım,” dedi alaycı bir sesle. “Üç kuruş için Kemal Hocamı satacak değilim ya! Buraya kadar *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*! Artık direnmenin bir faydası yok.”

Milas, Şifreli Dosyalar ekibindeki arkadaşlarının da kendisine bakıp gülümsediğini fark etti. Başkomiser Atıf'ın gür sesi dedektifi kendine getirdi:

“Hemen Nihat Sezen'i tutuklayın, çabuk, çabuk!”

O anda sarayın yaşlı basamaklarında pusuda bekleyen polisler avluya giriş yapmış ve yaralı düşmanlarını derdest etmişti. Kanlanmış ellerinde kelepçe olmasına rağmen götürülürken bile bağırmaya devam ediyordu *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*:

“Sizlere bıraktığım kanıtları ciddiye alın! Büyük dedemin gerçek mezarını biliyorsunuz artık. Bir Osmanlı Paşası'na yakışır bir mezar yaptırın! Evet, bari bunu yapın!”

Ses gitgide azalıyordu. Polisler katili çoktan ilk avluya indirmişlerdi bile. Ancak yankılanan ses hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Milas'ın gözü biraz önce Nihat'ın olduğu noktaya kaydı. Yerde parlayan estetik tasarımlı kılıcı gördü. Az önce kurşunun etkisiyle Nihat'ın elinden düşen kılıcın sesini duymuştu demek ki...

“Geçmiş olsun evlat!”

Atıf Bakırcı'nın sesiyle tekrardan kendisini toparlamıştı genç adam. Hâlâ şoku atlattığı söylenemezdi.

"Neydi şimdi bu?" diye sordu hemen sonra. "Ahmet Bey bize mi çalışıyordu?"

"Evet," dedi Elif, tebessüm ederek. "Sağ olsun Ahmet Bey bize çok yardımcı oldu. Meğerse Ahmet Bey, eski bir polismiş! Ancak eşi ve çocuklarından dolayı tehlikeli işlere girmemek için polisliği bırakmak zorunda kalmış. Polisliği bıraktıktan sonra da eski matematik hocası olan Kemal Hoca'nın yanında çalışmaya başlamış. Tabii hocanın öğrencisi olduğunu kimseye söylememişler. Eski polis olduğu için bunu Ahmet Bey özellikle rica etmiş. Nihat, Kemal Hoca'yı öldürdükten sonra kimliğini ifşa etmiş ve Ahmet Bey'e para karşılığında iş birliği teklifinde bulunmuş. Cinayet ve olay mahallinde farkında olmadan bırakabileceği açıkları kapaması için yapmış bu teklifi. Ahmet Bey de başta teklifi kabul etmiş gibi görünmüş tabii. Ama sağ olsun eski bir polis memuru olarak hem mesleğine hem de hocası olan Kemal Hoca'ya ihanet etmedi ve soruşturmanın son aşamasında bizimle birlikte çalıştı. Biz zaten katil zanlılarını araştırırken Ahmet Bey'in eski bir polis olduğunu öğrenmiştik. Tabii bu bilgiyi kısa süreliğine de olsa senden sakladık, o ayrı bir konu!"

Milas'ın birden omuzları düşmüştü. Hayal kırıklığı içinde bakıyordu ekip arkadaşlarına.

“Gerçekten çok kötüsünüz!” dedi sitemkâr bir ses tonuyla. “Demek ki o rahatlığınız ondandı. Böyle bir bilgiyi benden nasıl saklarsınız!”

“Ee hep sen ketum olacak değilsin ya!” dedi Elif imalı bir şekilde. “Sen bu cezayı fazlasıyla hak ettin Milas, şimdi hiç bize sitemde bulunma!”

Elif’in sözünden sonra ekipteki herkes gülmeye başlamıştı. Yavaş yavaş kendine gelen Milas da onlara eşlik etmeye başladı.

Sonrasında, “Ama size de aşk olsun Ahmet Bey!” dedi şaka yollu. “İyi kandırdınız beni... Yok tedirgin şekilde sağa sola bakmalar, endişeli hâl hareketler, yok ‘Bilmem anlatabildim mi’ler! Kabul etmek lazım, bu konularda çok yeteneklisiniz.”

Adam gülmeye devam ediyordu.

“Az önce Elif Hanım benim polislikten ayrıldığımı söyleyerek aslında mütevazılık yaptı Milas Bey,” dedi. “Ben aslında baya baya polis teşkilatından kovulmuş biriyim! Kovulma nedenim de her cümlenin sonunda söylediğim ‘Bilmem anlatabildim mi’ cümlesi... Teşkilattaki arkadaşlar benden usanmıştı! Yani aslında çok da rol yaptığım söylemez. Bilmem anlatabildim mi?”

İbrahim Paşa Sarayı’nın avlusunda gülüşmeler devam ederken içeri Engin, Ergün Anık ve Mustafa Yıldız da giriş yapmıştı. Yüzlerinden tedirgin oldukları anlaşıyordu. Milas da onları gördüğüne şaşırmıştı. Özellikle de Engin Ar’ı...

“Senin burada ne işin var sayın Engin Ar?”

Çocuk bozulsada bozuntuya vermedi:

“Ben de bu ekipteğim abi ya, unuttun mu? Hem bana sözün vardı, hatırlatırım!”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Engin konuşmasını sürdürdü:

“Vay be abi, görüyorsun değil mi? Katil resmen ‘İçimizdeki Pargalı’ çıktı!”

“İrlandalı o...” diyerek çocuğun sözünü kesti dedektif. “Sözün doğrusu, ‘İçimizdeki İrlandalılar’ olacak.”

Engin şaşkınlıkla “Pargalı İbrahim Paşa İrlandalı mıymış?” diye sordu. Akli karışmıştı.

“Neyse!” deyip kestirip attı şifre bilimci. Açıklama yapacak mecali yoktu.

Tam bu esnada Ergün Anık da yanlarına geldi. Milas’a bakarak, “Çok teşekkür ederim,” dedi içtenlikle. “Hem masumiyetimi kanıtladığınız hem de dayımın gerçek katilini bulduğunuz için. Size minnettarım!”

Dedektif, adamın ilk kez bu kadar samimi şekilde gülümsemiğine şahit oluyordu. Ergün Anık sözünü tamamladıktan sonra, âdeta uçurumun eşiğinden dönmüş biri gibi sevinçle Milas’a sarıldı.

İşte, mesleğimi bundan dolayı seviyorum, diye düşündü genç dedektif.

39.

Evvel zaman içinde...

Ne güneşin aydınlığı, ne de gecelerimin parlayan yıldızları yardım ediyor kanayan yüreğime. Kaç kez ay hilal, kaç kez dolunay oldu. Yoksun! Bu mermer teras soğuk, karanlık, kimsesiz... Gelmeyeceğini bile bile sahibini bekliyor.

Rüyalarımda keman sesini duyunca ağlayarak uyanıyorum. Sabah ezanına kadar dualar ediyorum Rabbime. Rabbim benim mehtabımın yıldızını koru, günahlarını affet... Önündeki karanlığı kaldır ışığınla...

Sonunda evladımızla birlikte payitahta döndüm. Lakin sen yoksun!

Ne çare ki, en son yazdığın mektubu sen bu dünyadan terki diyar ettikten sonra okuyabildim. Nefes almayan birinin mektubunu okumak ve bir daha okuyamayacağını bile bile ona bu satırları yazmak... Çırpınışlarım beyhude, biliyorum. Artık sen yoksun!

Kabrine gelmek, en azından dualarımı yanı başında etmek isterdim. Lakin ısrarlarıma rağmen göstermediler seni bana... Yedi iklimin sultanı, Yüce Hünkârımız dahi bilmezmiş senin yerini... Bilmek dahi istemezmiş. Artık her ne suç işlemişsen,

herkes sanki sen hiç olmamışsın, yaşamamışsın gibi davranıyor. Oysaki en son mektubunda ne güzel cümleler yazmıştın bana, ne çok umutluydun gelecekten...A ma ben biliyorum senin masumiyetini, yüzün kadar temiz kalbinin içini...

Kabrinin nerede olduğunu da biliyorum, bin bir zorlukla da olsa sonunda öğrenebildim. Lakin insanlar görmesin, bilmesinler diye gelemiyorum yanına. Bu bilginin ölene kadar bende bir sır olarak kalacağına söz verdim. Lakin evinde olduğunu bilmek bir nebze de olsa içimi rahatlatıyor.

Senin olmadığın bir dünya çekilmez oldu benim için. Evladımız için katlanıyorum ve sen her nerede olursan ol, sana kavuşacağım günü iple çekiyorum.

Sonsuza Dek Seveniniz

Şifreli Dosyalar ekibi olay mahalli hâline gelen Türk ve İslam Eserleri Müzesi'nden çıkmış, araçla emniyete doğru gidiyorlardı. Direksiyonun başında Mehmet Ali vardı.

Elif, Engin'le birlikte başka bir araca bindiği için bulundukları arabada Milas, Başkomiser Atıf, Profesör, Ahmet ve Mehmet Ali vardı.

Milas, Nihat'ın üstünden çıkan son mektubu okumuştı az önce. *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*, emniyet aracına bindirilmenden önce bu mektubu vermişti polislere... Makbûl İbrahim Paşa'nın zevcesinin yazdığı bir mektuptu bu... Paşa'nın ölümünden hemen sonra yazıldığı belliydi.

Mektubu okuduktan sonra hüzünlenmişti dedektif. Her son, ister iyi bitsin ister kötü, hep hüzünlü oluyordu.

“Çok şükür bu belayı da kazasız belasız atlattık!” dedi Başkomiser Atıf, rahatlamış bir hâlde. Bir an önce eve gidip uyumayı düşünüyordu.

Şifre bilimci, Başkomiserin sesiyle kendini toparlayabilmişti. Evet, bir soruşturmayı daha başarıyla bitirmişlerdi, ancak olayların insanda bıraktığı derin etki hemen bitmiyordu.

Milas, hazır arabada Tarih Profesörü de varken aklında-kini sormak istedi:

“Peki bu mezar işi ne olacak? Ya katil doğruyu söylüyorsa... Ya gerçekten de Makbûl İbrahim Paşa’nın torunuysa... Kabrin gerçek yerini sadece kendisinin bildiğini söylemişti.”

Tarih Profesörü eskisi kadar olmasa da yine tepkisini göstermekten geri kalmadı:

“Ben hâlâ ihtimal vermiyorum! Evet, belki torunlarından biri olabilir, bu mümkün. Ama Paşa’nın kabrinin Topkapı Sarayı’nda olmasına imkan yok! Bence katil bunu tamamen kafasında kurgulamış. Kim bilir, belki bir akrabalığı da yoktur. Hayatı boyunca itilip kakıldığı için tarih kitaplarında okuduğu tarihi bir karakterle kendisi arasında bir gönül bağı kurmuş olabilir. Sonra *Halikarnas Balıkcısı* misali kendi yalanına inanmıştır. Sağlığını kaybetmiş bir insan ruhu, o bedene her şeyi yaptırabilir! Bunun çok örnekleri var.”

Profesör haklı olabilirdi. Ama onlar her ihtimali düşünmeliydi.

“Bir de şu kılıçla mektup meselesi var,” dedi Milas düşünceli bir ifadeyle. “Nihat kılıcın Makbûl İbrahim Paşa’ya ait olduğunu iddia etti. Aynı zamanda Arap alfabesiyle yazılmış mektupların da orijinal olduğunu söylemişti. Eğer gerçekten doğru söylüyorsa bu mezarlık konusunun da oturulup ciddi ciddi düşünülmesi taraftarıyım.”

Araya tekrardan Profesör girdi:

“Elbette, öyle bir durumda işler değişir. Ama Topkapı Sarayı gibi bir yere devlet izni olmadan çiçek tohumu dahi ekemezsiniz! Ki mezar var mı diye, o Cellat Çeşmesi’nin olduğu yeri açıp bakacaklar, çok zor bir iş bu! Samimi olmak gerekirse ben hâlâ ihtimal vermiyorum. Elbette bunu zaman gösterecek. Tabii bir de şöyle bir şey var: Şayet kılıç ve mektuplar orijinalse onların bir müzeye bağışlanması gerekir. Zira bunların her biri kültürel mirasımız. Ben bir Tarih Profesörü olarak bu işin yakın takipçisi olacağım.”

Dedektif, Profesör’ün bu söylemi üzerine mutlu olmuştu. Sonucu her ne olursa olsun, yüzyıllar öncesine ait kültürel miraslar bir şekilde koruma altına alınmalıydı.

“Peki, katilin yazmak istediği bilimsel makale fikrine ne diyorsunuz hocam?” diye sordu Milas merakla. Her ne kadar olay yerinde katile belli etmese de, bu fikir hoşuna gitmişti genç adamın.

Profesör yanıt verdi:

“Yani tabii bu fikrini uygulamalı olarak yapması korkunç bir şey! Ama belki okullarda tarihimizi sevdirebilmek adına

etkinlik kapsamında böyle bir çalışma yapılabilir. Özellikle ortaokul ve lise gençleri polisiyeyi çok seviyor. Bu teknikle tarihi konuları harmanlayıp, katili ya da maktulü öğrencilere buldurabilirler, çok da keyifli bir etkinlik olur. Hem de farkında olmadan tarihimize ilgi duyarlar belki, fena mı! Nedendir bilinmez, matematik ve tarih çoğu gencimizin korkulu rüyası! Bu korkuyu bir şekilde aşmalıyız artık. Bu da ancak modern öğretim teknikleriyle mümkün olabilir. Dilerim bu alanda ciddi makaleler kaleme alınır. Tabii *Evvel Zaman Koleksiyoncusu*’nun yaptığı gibi değil!”

Arabada küçük çaplı bir gülüşme olmuştu. Bu esnada araya Ahmet Yılmaz girdi:

“Bu arada Milas Bey, size üzücü bir haberim var,” dedi yüzünü asarak. “Saraya Mustafa Hoca’m la birlikte gelmiştik. Gelirken Süleymaniye Camii’ne de uğradık, Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi’ne... Meğerse Kanuni Sultan Süleyman Han’la Hürrem Sultan da hakkın rahmetine kavuşmuş! Oysa daha yeni dizide görmüştüm, sapasağlam duruyorlardı. Bilmem anlatabildim mi?”

Bu sözün üstüne herkes kahkahalara boğulmuştu. Milas, Tarih Profesörü Mustafa Yıldız’ın kızmak bir tarafa dursun, ilk kez bu kadar katıla katıla güldüğüne şahitlik ediyordu.

40.

Bir gün sonra...

“Hâlâ gelmedik mi?”

“Az kaldı, sabret...”

Milas’la Engin Kanlıca Mezarlığı’nın kadim patikası üzerinde ağır adımlarla ilerliyorlardı.

Biraz sonra henüz mezar taşı yapılmamış bir toprak birikintisinin yanına vardılar. Mezarın üzerinde bir tahta ve tahtanın üzerinde çarpık harflerle “*Kemal Tufan*” yazılıydı.

Engin, bir süre sessizce mezarı gözlemledi.

“Senin meşhur matematik öğretmenin şimdi burada mı yatıyor?”

“Evet,” diyebildi dedektif hüznle. “Ama düzelteyim, burada yatan sıradan bir matematik öğretmeni değil.”

Engin Ar’ın kafası karışmıştı.

“Kim peki?”

“Burada bir dâhi yatıyor!”

“Senden daha mı zekiydi?”

“Elbette!” dedi Milas gülümsemeye çalışarak. “Benden çok daha zeki biriydi.”

Dua ettiler. Sonrasında Milas mezara doğru eğildi.

“Çok teşekkür ederim hocam,” dedi saygıyla. “Bana yardım ettiğiniz, katilinizi bulmamı sağladığınız için size minnettarım. Şimdi huzur içinde uyuyabilirsiniz.”

Sözünü tamamladıktan sonra doğruldu ve yanındaki çocuğa baktı. O da merakla kendisini süzüyor ve az evvel yaptığına bir anlam yüklemeye çalışıyordu.

“O şimdi seni duydu mu?”

“Kesinlikle!” dedi Milas ve ardından Engin’e göz kırptı. “Sana da çok selamı var, seninle tanıştığına memnun olmuş.”

“Ben de öyle,” dedi çocuk yeniden bakışlarını mezara kaydırarak. “Senden daha zeki birisini tanımak isterdim doğrusu.”

“Tanıdın ya işte!” dedi Milas. “Seni ondan dolayı buraya getirdim. Sözüm vardı, unuttun mu?”

“Bana başka sözlerin de vardı?”

Bu esnada az önce çıktıkları patikadan gerisin geri inmeye başladılar. Tarihi Kanlıca Mezarlığı manzarası eşliğinde bir yandan yürüyor bir yandan sohbet ediyorlardı.

“Yemek sözünden bahsediyorsan, sözüm söz... Bir restoran var mı aklında?”

“Aslında var... Bizim meşhur köfteciye gidelim, o bana yeter!”

Milas şaşırmıştı.

“Bu mütevazılığına neye borçluyuz *gizem avcısı*?”

“Bana verdiğin diğer söze!”

Dedektif hatırlamıyormuş gibi yaptı.

“Ne sözüymüş bu? Ben yemek sözünden başka bir söz verdiğimi hatırlamıyorum.”

“Ya abi, beni Şifreli Dosyalar ekibine dâhil edeceğine söz vermiştin! Artık tüm operasyonlara ben de katılmak istiyorum.”

Milas, kolunu Engin’in omuzuna attı.

“Ben hâlâ öyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum sayın Engin Ar! Ama belki bizim köftecide bir şeyler hatırlarım. Karnım fena hâlde acıktı. Ya senin?”

“Köfteye hiçbir zaman hayır diyemem. Hele de bizim köfteciye!”

“O zaman rotamız belli!”

“Bu arada artık insanlara nasıl yem atılır, sayende öğrendim!”

“Öyle mi, aferin sana ufaklık!”

“Bana ufaklık deme!”

“Tamam ufaklık! Ayrıca şu kravatını düzelt, biliyorsun simetri hastalığım var!”

Milas’la Engin soğuk bir sonbahar havası eşliğinde köftecinin yolunu tuttular. Her ne kadar Engin sabırsızlansa da dedektif yeni bir şifreli dosya çıkana kadar dinlenmek istiyordu.

Bunu fazlasıyla hak etmişti.

SON

Teşekkür Yazısı

Kitabı henüz yazmaya başlamadan önce kurguyu inşa etme aşamasındayken bendenize ciddi ilham kaynağı olan, “*Tarih Öğretiminde Etkinlik Uygulamalarının Çoğaltılmasına Yönelik Bir Uygulama Örneği: Maktûl Kim?*” isimli etkinlik makalesinin yazarı ve Tarih Öğretmeni Esra Tekgöl Hanımefendi’ye teşekkürü bir borç bilirim. Bu başarılı makale olmasaydı muhtemelen bu kitap da olmazdı.

Kitabın ilk okumasını yapıp kıymetli düşüncelerini benimle paylaşan veteriner hekim arkadaşım Nisa Büşra Yılmaz’a, tanıtım ve reklam konusunda yardımlarını bir an olsun esirgemeyen Havva Rana Erşen ve Zeynep Uzun’a sonsuz şükranlarımı sunuyorum.

Yazım aşamasında gerekli araştırmalarımı yapmama müsaade eden Topkapı Sarayı yetkilileri ile Türk ve İslam Eserleri Müzesi, Süleymaniye Yazma Eser Kütüphanesi ve Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi personellerine ayrıca teşekkür ederim.

Kaynak Kitaplar

- *Afyoncu, Erhan. *Kanuni ve Pargalı İbrahim Paşa*. İstanbul: Yeditepe Yayınevi, 2012
- *Ortaylı, İlber, Akyol, Taha. *Tarihin Gölgesinde*. İstanbul: Timaş Yayınları, 2011
- *İnalcık, Halil. *Osmanlı Tarihinde Efsaneler ve Gerçekler*. İstanbul: Kronik Kitap, 2017
- *Uğurluel, Talha. *Dünyaya Hükmeden Sultan Kanuni*. İstanbul: Timaş Yayınları, 2013
- *Şimşirgil, Ahmet. *Kayı IV Ufukların Padişahı Kanuni*. İstanbul: Timaş Yayınları, 2018
- *Jenkins, Hester Donaldson. *Pargalı İbrahim Paşa; Kanuni'nin Veziriazamı*. İstanbul: Yeditepe Yayınevi, 2011
- *Bahadıroğlu, Yavuz. *Muhteşem Osmanlı Kanuni Sultan Süleyman*. İstanbul: Nesil Yayınları, 2012
- *Tezçakar, Behice. *Muhteşem Süleyman Kanuni*. İstanbul: Eğlenceli Bilgi Yayınları, 2017
- *Tekgül, Esra. *Tarih Öğretiminde Etkinlik Uygulamalarının Çoğaltılmasına Yönelik Bir Uygulama Örneği: Maktûl Kim?*. Ankara Gazi Üniversitesi, 2018
- *Ayдын, Ayşegül. *Kanuni Döneminde Bir Veziriazam: Pargalı İbrahim Paşa*. Bursa Uludağ Üniversitesi, 2019

Unutmak, unutulana verilecek en büyük cezadır.

Cezasını yüzyıllar önce çekmiş, tarihin karanlık ve kasvetli dehlizlerinden kopup gelen bir Evvel Zaman Koleksiyoncusu... Osmanlı İmparatorluğu'nun en görkemli dönemine tanıklık eden; Topkapı Sarayı, Türk ve İslam Eserleri Müzesi ve İstanbul'un belirli noktalarına bırakılmış şifreli kanıtlar... Yedi iklim üç kıtanın Padişahı Kanuni Sultan Süleyman Han ile Osmanlı İmparatorluğu'nun en kudretli sadrazamını karşı karşıya getiren gerilim ve aksiyon yüklü olaylar silsilesi! Tüm bunların neticesinde cinayete kurban gitmiş, bıraktığı delillerle son âna kadar katilini buldurmaya çalışan bir matematik öğretmeni...

Şifre Bilimci Milas Ulukan ve Şifreli Dosyalar ekibi, aydınlatmaya çalıştıkları sırrın yüzyıllardır tarihin karanlık satırlarında gizlendiğini anlarlar. Bu gizemli tarih cinayetinin haberini yapmaya çalışan basın organları ise tek bir manşet üzerine yoğunlaşmıştır:

"Evvel Zaman Koleksiyoncusu, Hafıza Koleksiyoncusu'na karşı!"

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN: 978-605-08-4496

9 786050 844962

İyi ki kitaplarım var...

gencimas.com

gencimas

genc_timas